

Quái

Contents

Quái	1
1. Chương 1: Trêu Chọc Tử Thần	2
2. Chương 2: Sừng Hươu	5
3. Chương 3: 419	12
4. Chương 4: Ký Ức	18
5. Chương 5: Có Khó Khăn Cứ Tìm Cảnh Sát Giao Thông	23
6. Chương 6: Tin Tốt, Tin Xấu	28
7. Chương 7: Last Sex	33
8. Chương 8: Lê	39
9. Chương 9: Rượu Hậu Loạn Tính	44
10. Chương 10: Chia Tay Rồi Đừng Tới Tìm Tôi	50
11. Chương 11: Nước Ở Vùng Nông Thôn Cũng Ngọt	56
12. Chương 12: Thử Việc	63
13. Chương 13: Chạy Siêu Tốc	70
14. Chương 14: Từ Thử Việc -> Ký Kết Hợp Đồng Lao Động -> Trở Thành Nhân Viên Chính Thức	75
15. Chương 15: Bộ Giao Cảnh Không Phải Cảnh Sát Hay Sao?	82
16. Chương 16: Hủ Nữ	86
17. Chương 17: Nếu Người Quan Trọng Không Biết?	94
18. Chương 18: Mượn Dao Giết Người	101
19. Chương 19: Nổi Đau Da Thịt	104
20. Chương 20: Đàn Ông Chân Chính	109
21. Chương 21: Con Rể Nhà Tướng	114
22. Chương 22: Boss Chân Chính	119
23. Chương 23: Tai Họa	126
24. Chương 24: Tai Ương Ngập Đầu	131
25. Chương 25: Phụng Chỉ Phản Công	138
26. Chương 26: Không Phải Lúc Thích Hợp Để Lái Xe Bmw	146
27. Chương 27: Không Thích Hợp Ca Hát	152
28. Chương 28: Vĩ Thanh	157

Quái

Giới thiệu

Thể loại : Đam mỹ, hiện đại đô thị, tiểu giao cảnh công nói nhiều vui vẻ vô tâm cùng thụ quân nhân (chuyên gia gỡ bom)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quai>

1. Chương 1: Trêu Chọc Tử Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi thấy một giao cảnh đưa tay lên biểu thị ý hãy dừng xe lại, Vu Hường Nam liền lập tức lấy điện thoại ra cầu cứu.

“Đúng, tôi gặp chuyện nên phải dừng lại.” Quả nhiên nghe được một tiếng rống phát ra từ điện thoại, anh phải giải thích. “Tôi chạy quá tốc độ, vấn đề là tôi không mang thẻ công tác, hơn nữa hôm nay lại chạy chính xe của mình.” Anh liếc mắt nhìn qua ngực trái của đối phương, sau đó báo cáo số hiệu của đối phương cho đầu dây bên kia, nói xong, cũng không nhiều lời nữa, liền cúp điện thoại.

Giao cảnh kia gõ cửa xe, cửa sổ xe hạ thấp xuống, liền hi hi cười nói: “Ồ hõ, có người chống phía sau à, tìm cả viện binh luôn nha! Trong vòng 3.5 km trước anh đã bị chúng tôi theo dõi rồi, còn dám bỏ qua yêu cầu dừng xe của cảnh sát nữa, tội thêm tội, lấy bằng lái xe đi nào.”

Vu Hường Nam hơi hơi ló đầu ra, trong ánh nắng mặt trời nên anh không thể nhìn thấy rõ tướng mạo của người nọ, anh hơi khép mắt lại, hạ tầm mắt xuống, đưa ánh nhìn ngang thắt lưng của người đó, người này mặc quân phục giao cảnh nhưng phong cách lại khá thoáng. Anh dùng thanh âm ôn nhu hiền lành nhận sai, thẳng thắn dùng nhu chế cương, lễ phép với người giao cảnh đang đứng dưới ánh nắng chói chan. “Xin lỗi đồng chí, tôi thật sự có việc gấp.”

“Dừng nói như vậy chứ, người nào chạy quá tốc độ cũng nói là mình đang có việc gấp cả, chẳng phải sao? Cũng đâu phải là đi giành chỗ đầu thai đâu, không có nghe nói qua sao, nhanh một phút mất một đời đấy!” Người đó cầm cuốn sổ ra bắt đầu làm việc. “Nào, đưa điện thoại, QQ, hết thấy báo hết rõ ràng.”

Vu Hường Nam sửng sốt: “QQ?” (* tương tự như nick yahoo)

“Đúng vậy, khi tôi không có việc gì sẽ rảnh rảnh lên giáo huấn anh!” Người cảnh sát đập đập gáy quyển sổ vào lòng bàn tay, biểu hiện đang làm khó dễ. “Dừng có nói anh chỉ dùng MSN nha?”

Vu Hường Nam mắt trợn trắng, liếc mắt đồng hồ đeo tay, bắt đầu tính ngược thời gian.

Đếm tới số 1, quả nhiên điện thoại di động trong túi quần người đó reo lên, chợt nghe giọng người đó đổi từ kiểu cọt nhả sang kiểu a dua nịnh hót liên thanh nói với người trong đầu dây bên kia.

“Tôi có thể đi chưa?” Vu Hường Nam nói.

“Đi được rồi, nhóc! Có hậu thuẫn cơ đấy! Bất quá cảnh sát thúc thúc tôi không sợ nói cho anh biết, tôi ghét nhất chính là dạng người dùng mối quan hệ để đi cửa sau, hôm nay anh chọc đúng tôi rồi, tôi không bỏ qua đâu.”

Vu Hường Nam dở khóc dở cười, anh cũng không có thời gian nhiều lời vô ích, trực tiếp mở rộng cửa xuống xe, sau đó chạy đến lề đường bên kia đón xe. Cùng lắm thì anh bỏ xe chạy lấy người vậy.

“Ồ hõ, thật là có việc gấp à?” Giao cảnh nhìn có chút hả hê. “Nếu như chạy đi kết hôn, tôi có thể tiến một đoạn đường đấy.”

Vu Hường Nam đang mặc bộ âu phục mang cravat, thật sự là anh vừa chạy từ hôn lễ ra, bất quá không phải hôn lễ chính mình, anh quay đầu đối mặt với giao cảnh, phát hiện dưới mũ kê-pi trắng, lộ ra một khuôn mặt có chút đáng vẻ lưu manh, hai bên có má lúm đồng tiền, nhìn rất nực cười, anh chú ý thấy số hiệu của đối phương, “419”, toát ra một khí chất phong tao. Quả là một giao cảnh tuyệt đối khó chơi, thả ra một hơi, anh nghiêm trang nói: “Nếu như tôi nói với cậu bên Kiến Quốc môn đang có một quả bom, tôi phải đi đến đó gỡ bom, cứu người ở đó, cậu có tin không?”

419 vui vẻ, “Có phải dirtybomb (1), chỉ cần phát nổ, bán kính phóng xạ hơn 20km không?”

Vu Hường Nam nhếch miệng, quay đầu cảm nhận tốc độ cùng hướng gió, “30km, hôm nay gió lớn, phóng xạ có thể tiến xa hơn hướng về phía đông nam.”

Vừa lúc có xe taxi chạy tới, Vu Hường Nam trực tiếp đổ ào người ra chặn trước đầu xe, khiến tài xế đại ca phải lập tức thắng gấp, mắng ầm lên: “Không có mắt sao hả, đang chờ người, không trông chỗ.”

Vu Hường Nam không nói hai lời mở cửa xe, dùng thanh âm nho nhả lễ độ nói. “Xin lỗi cô, tôi thật sự có việc gấp.” Vừa nói anh vừa móc ra một tờ tiền màu hồng phần có hình Mao chủ tịch.

Cô gái đang ngồi ở bên trong vốn muốn tức giận, định đem tiền quăng lại vào mặt anh, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt anh, cô lại thay đổi thái độ, “Không có việc gì, tôi cũng không gấp, anh cứ dùng xe này đi.”

Vu Hường Nam liền thanh nói lời cảm ơn, đóng cửa xe lại.

419 nhìn cô gái đó trừng trừng, tức giận nói: “Bộ nhìn đẹp trai là người tốt sao chứ?”

Cô gái đó cười nói: “Anh đồ kị sao?”

“Hứ!” 419 nhìn Vu Hường Nam để lại chiếc Chevrolet (2), nhớ lại nét mặt hồi nãy của anh ta lúc suy nghĩ, cả người đứng dưới ánh nắng, dù trong tình huống thế này mà cũng không tức giận, dường như đang đối xử với thân nhân vậy. Cậu cười cười, thu lấy bằng lái đối phương, sau đó quyết định dù thế nào cũng phải ghi giấy phạt.

Xe taxi chạy chưa được 200m, lại gặp phải hình không lạc quan cho lắm, phía trước hình như xảy ra chuyện gì đó thì phải — kẹt xe rồi!

419 thấy Vu Hường Nam xuống xe, lo lắng mà bắt đầu gọi điện thoại, sau đó chạy bộ về phía trước.

Quả nhiên là có chuyện gấp thật rồi.

Cậu đi tới ven đường, khởi động xe mô-tơ cảnh sát, đuổi theo phía anh đang chạy.

Cả người anh mặc âu phục đeo caravat, mang giày da màu đen, dáng chạy chẳng khác vận động viên, mỗi bước chân gần 2m, không đi tham gia thi đấu thực sự là đáng tiếc.

419 vượt qua mặt anh ta, quay đầu nhìn lại, đưa nón bảo hiểm cho anh: “Lên xe!”

Vu Hường Nam cũng không dơ dài, cầm lấy chiếc mũ đội lên đầu. Cánh tay liền ôm chặt thắt lưng của đối phương, 419 cúi đầu nhìn, thầm nghĩ, xem ra cũng không cần nhắc nhở anh: “Ngồi vững!”

Xe giống như đạn được bắn ra nhanh chóng.

Miệng Vu Hường Nam kè sát tai của đối phương, trong gió mạnh, anh lớn tiếng nói: “Giao cảnh thì có thể quá tốc độ sao?”

“Tôi đang chấp hành công vụ đấy!” 419 hừ một tiếng, “Tôi đem nón bảo hiểm cho anh mang, cảm động không?”

Vu Hường Nam vốn định nói gì đó, hiện nay mạng của tôi tất nhiên quý hơn mạng cậu, đương nhiên tôi phải đội mũ rồi. Thời khắc này lời đến cửa miệng lại nuốt xuống, rốt cục cũng không nói gì ra miệng.

Xe đến gần Kiến Quốc môn, phía trước đã giăng giới nghiêm, tầng tầng chướng ngại vật quân sự đang thiết lập trên đường, Vu Hường Nam nhảy xuống xe máy, đem trả lại mũ — “Cám ơn, lúc quay lại lấy xe sẽ mời cậu ăn sau.”

Anh vừa chạy tới, đi qua chướng ngại vật trên đường liền có một người quan quân mặc quân phục trung tá tiến lên đón anh, đưa một bộ đàm đặt vào trong tay anh, hai người vừa nói vừa đi, thần sắc ngưng trọng.

419 bị cản lại, cậu nhìn Vu Hường Nam biến mất trong đám người, trong lòng liền thấp thỏm không yên. Cậu nhớ tới hành vi mặc dù đang trong phạm vi chấp pháp của mình hôm nay đối với anh, chỉ mong không có ảnh hưởng đến tâm tình đối phương.

Nửa giờ sau đó, cậu còn đang chờ ở bên ngoài, không ngừng có người tiến lên đến căn những người gần đó, sơ tán đi. Quả bom này có sức công phá lớn, 419 cảm giác thấy ở đây cũng chẳng thể làm gì hơn, vì vậy lái xe mô-tơ của chính mình phần nộ rồi đi.

Vu Hường Nam trên đường đi đã hiểu rõ tình huống, anh xuất hiện trong vòng vây, cởi bỏ áo khoác âu phục của chính mình, sau đó cởi bỏ cravat, rồi ngồi xổm xuống, nho nhã lễ độ đối diện với người đồng nghiệp đầu đầy mồ hôi: “Khổ cực rồi!”

“Chết tiệt!” Chuyên gia gỡ bom đang được mong chờ lại mặc trang phục y như chuẩn bị đi tham gia hôn lễ, khiến bọn họ nhìn có chút không quen, hơn nữa người này cao gầy, nhã nhặn như thư sinh, khác hẳn vóc người vạm vỡ cường liệt của bộ đội đặc chủng. Kỹ thuật viên mập mạp đó mặc bộ quân phục phòng ngừa bom đạn, đầu đội mũ thép thuộc vũ trang hạng nặng đang công tác, y đứng tại đó chửi bới một tiếng, oán giận với người bên cạnh, “Cậu ta chính là chuyên gia từng đi qua Iraq gỡ bom sao Cậu ta mặc vậy làm cái gì thế?”

Người trung tá dẫn đường cho anh hồi nãy tiến đến gõ đầu y một cái, “Bom người ta gỡ là loại bom sức phá hoại lớn, mặc đồ bảo hộ bằng thép cũng không giữ nổi mạng, cậu nghĩ coi người ta mặc kín mít như cậu để làm gì?”

Sắc mặt của kỹ thuật viên tái mét, trở về chỗ cũ, lẩm bẩm nói: “Chết mà mặc đồ bảo hộ thì cũng dễ chịu hơn chứ.”

Con người của người trung tá co rụt lại, nói năng chẳng có chút kiêng kỵ gì cả, bình thường ở những trường hợp này đều mang bầu không khí khẩn trương, mọi người thường hay nói giỡn, thế nhưng hôm nay đích xác có chút không giống.

Vu Hường Nam cúi đầu nhìn chăm chú tuyến đường cài bom, bên tai nghe trợ thủ báo cáo, chính mình không nói một lời.

Tính theo thời gian con số đang nhảy không ngừng, cũng không phải là trong phim Hollywood chỉ còn vài phút, thế nhưng bầu không khí thủy chung vẫn khẩn trương. Tay anh mở nắp bom bên trên, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp, phía dưới chính là đầu đạn mang tính phóng xạ, ở giữa là tuyến đường dây nối bom với đầu bên kia là chiếc đồng hồ đang lạnh lùng đếm ngược, khi nổ có thể phóng thích ra nhiệt độ cao cực hạn.

“Từ chỗ này, cắt bỏ.” Anh vươn tay chỉ điểm một chỗ nối ở trên tuyến đường nối.

Kỹ thuật viên tìm máy phun dịch Hydro đốt vài lỗ nhỏ trên mặt đồng hồ, sau đó cắt đường nối mở ra, lộ ra bộ phận phức tạp bên trong. Thế nhưng khe khoan chỉ có đủ chỗ cho một ngón tay, không thể chứa thêm nhiều dụng cụ.

Đưa cây kim thăm dò nội bộ, Vu Hường Nam mang kính quan sát nhìn trộm bên trong “Kẹp cắt.”

Có người lấy ra một kẹp cắt từ bên trong thùng dụng cụ phiên phức đưa cho Vu Hường Nam, anh vô cùng nhanh nhẹn đem cây kẹp vào bên trong, tìm đúng vị trí, sau đó “Ba ba ba” phát ra ba tiếng cắt đường dây đa khác nhau.

Nín hơi khoảng ba giây, đồng hồ liền phát ra tiếng ong mật kêu ngắn ngủi ‘Bí bo’, sau đó đồng hồ ngừng chạy.

Mọi người thở ra một hơi.

Trên mặt Vu Hường Nam lộ ra nụ cười nhẹ, sau đó quay đầu lại, tìm kiếm người trung tá trong đám người kia. Anh liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh cao ngất kia, đối phương cười hướng anh giơ ngón tay cái lên, mang ánh mắt khen ngợi.

Tổ gỡ bom tiếp nhận công tác tiếp theo, mọi người phân công bận rộn, nhanh chóng dỡ xuống đầu đạn, tách đường dẫn đạn cùng nguồn phóng xạ.

Vu Hường Nam hướng về phía người kia, mới đi được vài bước, anh chỉ cảm thấy hai chân hơi hơi tê dại, đây là ký ức cuối cùng của anh với cái chân trái.

Chiếc xe 419 chạy ra khỏi đó khoảng 10m, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, không khí chung quanh dường như chấn động, từ bồn hoa bên cạnh rơi xuống cánh hoa lựu dính đầy đất, tới chiếc bộ đàm đặt trên nóc xe hơi, tới cát bụi cỏ cây mọc trên bức tường thành xưa cổ, thế giới như cộng hưởng với vụ nổ...

Xe máy ‘rè rè’ một chút rồi ngã xuống, cả thân người ma sát trên mặt đường thô ráp.

Có người ở trong chiếc xe hơi bên đường phát ra tiếng báo động, đó là thanh âm duy nhất mà 419 có thể nghe rõ được trong đồng thanh âm hỗn loạn.

Người thanh niên tên Vu Hường Nam kia, anh tuấn, ôn nhu, tốt bụng, vừa nhìn liền biết là người có bản lĩnh, nếu như vậy mà chết đi, thật có chút đáng tiếc nha. Trong đầu cậu suy nghĩ như vậy.**HẾT CHƯƠNG 01**

(1) Dirty Bomb:

(2) Chevrolet:

2. Chương 2: Sừng Hươu

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vu Hường Nam đã nằm mơ, nhìn thấy tại một khu rừng nở đầy hoa thủy tiên vàng của vùng phương Bắc xa xôi, có một con hươu đực rất xinh đẹp chạy băng băng qua rừng, sau đó đứng lại cúi đầu ngặm những ngọn cỏ xanh mướt trên mặt đất, thảnh thơi ngắm đầu nhìn cảnh giác chung quanh xem có nguy hiểm hay không. Sừng của nó như một bụi cây vậy, từng khung xương mọc tua tủa nhau vươn ra, trên đó còn do đã từng đấu với con hươu đực khác trong mùa giao phối tìm bạn, hiện tại đã vào tháng 4, hầu như những vết thương đó đã dần nối liền lại với nhau, nhanh chóng sẽ trở lại là một sừng hươu mới xinh đẹp.

Sừng hươu, nó là bộ khung xương duy nhất trên thế giới có khả năng tái sinh mạnh mẽ, cũng như đuôi thằn lằn vậy, chỉ cần vừa tróc ra là có thể hồi phục lại ngay lập tức.

Y tá đi vào mở rèm cửa sổ ra, ánh nắng mặt trời chiếu vào, anh lười biếng mở mắt, giật mình khi nhìn thấy ánh nắng chói lọi, và rồi chợt cảm thấy hứng thú khi nhớ lại giấc mơ hồi nãy.

“Leo!” Tiếng gọi từ xa vang lên, chưa kịp thấy người đã nghe thấy tiếng, đồng thời kèm với tiếng bước chân chạy tới.

Mỗi lần nghe tiếng kêu tên mình lớn như thế, Vu Hường Nam đều cảm thấy nhức cả đầu.

Mike bước vào, đó là một người da trắng Bắc Âu thuần chủng, tay chân đều dài, một mái tóc màu vàng nhạt dài vén qua tai, mỗi lần xuất hiện đều nồng nặc mùi nước hoa. Vu Hường Nam thật sự rất muốn nói với y, rằng bệnh hôi nách của y không nghiêm trọng đến như vậy, mà nghiêm trọng chính là mùi nước hoa trên người y, không những không xóa được mà ngược lại còn làm nổi mùi cơ thể hơn. Xuất thân từ quân đội, ai mà chẳng có mùi hôi trên người, cần gì phải che giấu cơ chứ? Bất quá có người nói đó là xuất phát từ lễ phép, được rồi, bản thân ai cũng có quy tắc chuẩn mực, truyền thống tập quán của riêng mình.

Theo lẽ, Vu Hường Nam phải ôm đáp lại cái ôm nồng nàn đầy mùi đến mức sắp chết ngạt này, sau đó dùng hết sức đẩy y ra. “Anh từ xa phải chạy đến đây thăm tôi, thật áy náy quá.” Anh dùng tiếng Anh nói.

“Không có gì, dù sao tôi cũng đã xin làm việc tại bệnh viện này rồi.”

“...” Vu Hường Nam muốn nói với y không cần phải vậy, lại sợ mắc công bản thân mình suy nghĩ lung tung, có lẽ bản thân y muốn đến đây để nếm thử món ăn Trung Quốc, tham quan qua Trường Thành, dù sao từ trước tới nay y cũng thích đi đây đi đó, thậm chí còn tự mình đến Iraq đi tìm cái chết cơ mà.

“Nào, cho tôi xem vết thương của anh đi nào.”

Y tá còn đang trong phòng, Vu Hường Nam thấp giọng nói: “Bác sĩ của tôi đã nói tình hình của tôi cho anh biết rồi phải không? Nếu chưa thì anh đi tìm ông ấy trước đi.”

“Trước khi tới tôi đã xem bệnh án của anh rồi, tôi đề nghị anh nên dùng chân giả IRC đi. Biết Oscar Pistorius (1) không? Ông ta đã từng dùng bộ chân giả tham gia cuộc thi điền kinh, trở thành vận động viên nổi bật vì thành tích thi đấu y như người bình thường đấy, còn được gọi là “Báo săn” nữa cơ, anh có thể cùng với ông ta trở thành một đôi ‘Đao Phong Chiến Sĩ’.” Y vừa nói vừa búng ngón tay, sau đó như ngọn gió chạy đến cạnh cửa. “John! Ở đây ở đây! Nhanh lên một chút nào!”

Người trợ thủ tên John kia mang theo một cái rương màu đen lớn kéo lê trên hành lang bệnh viện, vừa kéo vừa tức giận nói: “Ê, anh đã không giúp tôi một tay nữa, cái quỳ này hơn 90kg đấy.”

Có người bác sĩ nghe thấy, có chút thông cảm dùng tiếng Anh nói: “Dưới lầu có xe đẩy để vận chuyển đấy.”

Bất quá đến tận đây rồi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cái rương được kéo vào trong phòng bệnh, trong vòng 5 phút đồng hồ, Mike đã đem hết toàn bộ dụng cụ trong rương để hết lên nào là bàn, ghế, giường bệnh hay thậm chí bệ cửa sổ, khiến cả phòng bệnh chẳng khách gì phòng trưng bày cả, sau đó mở notebook để trước mặt Vu Hường Nam, giới thiệu hình ảnh bộ chân giả cùng giải thích các tính năng của nó, hơn nữa toàn bộ bản dịch giới thiệu là dùng phần mềm để dịch thành ra một loại tiếng Trung sứt sẹo (*chúng ta có QT, chúng ta có edit, chúng ta có beta, hoan hô ^o^//*)

Vu Hường Nam có chút hoa cả mắt, chỉ đơn giản “À há ...”, không có nói gì thêm.

“Look!” Y chỉ vào mấy hình chân giả, sau đó đọc tên, vỗ vỗ, gõ gõ, phát ra tiếng “loong koong” của kim loại, sau đó giải thích các tính năng tốt của loại chân giả này cho Vu Hường Nam nghe, “Mấy loại chân giả truyền thống trước đây bình thường đều dùng linh kiện kết nối thẳng với bộ khung xương, hơn nữa vật liệu không phù hợp với cơ thể, bình thường dễ bị nhiễm trùng, có người nói bước đi trên chân giả này như vũ điệu của nàng tiên cá trên đôi chân người trần, tựa như khiêu vũ trên lưỡi dao vậy.” Sau đó y lấy ra một cái chân giả bằng plastic, sau đó gõ lên tỏ vẻ xem thường, dường như đang ám chỉ ‘cái tôi đang nói là nó đấy, chúng ta không cần dùng đến nó đâu’. Sau đó y lấy ra những mẫu chân giả khác đời mới nhất, kiểu dáng khác hẳn để lên trên giường bệnh của Vu Hường Nam, sau đó tháo ra, tựa như đang tháo dỡ súng ống vậy, cầm lấy một bộ phận rồi chỉ vào cấu trúc bên trong, “Còn loại này thì có khoang bên trong, làm mất bằng chống đỡ xương chậu, chủ yếu lợi dụng bộ phận mềm cùng xương đùi thừa trọng, lực được phân bố đều lên phần chi đã cụt, còn nữa, chúng tôi còn dùng Silicon để làm bộ phận kết nối với mặt da, để trong nó giống như trạng thái sinh lý tự nhiên. Với lại loại này mặc quần áo cũng thoải mái do nó rất dễ điều khiển. Chúng tôi đã dùng kỹ thuật mô phỏng theo da cùng cơ thể của dây thần kinh sinh vật, có thể dùng chân giả nhặt trứng gà hay chìa khóa rơi trên đất. Thường chủ yếu khó khăn là phần trọng lượng cùng hoạt động của đầu gối, do phần mà anh cắt bỏ có chiều rộng khoảng 10cm, không có khả năng mang vào sẽ chạy nhanh được như Oscar Potirius, nhưng đảm bảo anh có thể làm tiếp công việc trước đây.”

Đôi mắt to màu lam của y dần biến thành xanh đậm, tinh khiết trong sáng tựa như nước biển của vùng eo biển vùng vịnh Norway vậy.

Vu Hường Nam hít một hơi dài, vốn định nói loại chân giả này giá rất mắc, ít nhất cũng gần hai vạn bảng Anh, tương đương khoảng 200.000 nhân dân tệ, anh không đủ tiền mua. Với lại anh cũng không thể quay trở lại làm công việc trước được nữa, dù cho anh làm được, thì cũng đã mất đi lòng tin của người khác với một người chuyên gia gỡ bom như anh rồi.

“Sao anh lại do dự chứ?” Mike gần như nhảy dựng lên. “Có đúng hay không vì vấn đề giá cả? Tôi nghe nói, chính phủ của bên các anh chịu phí phân nửa, thực sự là buồn cười mà. Nếu như không có anh, thì thành thị đó toàn bộ đã biến thành đất trống rồi, anh cứu được hơn 10.000.000 người, vậy mà cũng không chịu chi tiền lắp chân giả cho anh sao?”

Y càng nói càng kích động, Vu Hường Nam phải trấn an y, “Easy! Mike! Không phải như anh nghĩ đâu! Trên thực tế là bản thân tôi cũng ghét công việc này, cha mẹ tôi cũng không đồng ý để tôi tiếp tục làm việc nguy hiểm như thế. Dù sao tôi cũng không có ý định tham gia thể vận hội Olympic, không cần lắp ráp chân giả tiên tiến như vậy. Còn có, tôi luôn cảm thấy, chân giả như lưỡi dao hai lưỡi vậy, thật là đáng sợ!”

“Ày, anh hiểu lầm rồi, loại chân này thích hợp vận động chạy bộ, trên thực tế người bình thường cũng có thể sử dụng mà.” Nói xong y lấy ra một chân giả có bộ khung màu đen, “Anh ngại nó xấu đúng không? Chúng tôi có thể dùng bột biến cùng loại chất liệu mềm làm thành mặt da bao bọc nó lại, sờ lên còn tốt

hơn cả búp bê thổi hơi nữa (*sex toy ấy mà! Thằng cha này bựa quá!*).”

Vu Hường Nam trợn mắt khinh thường, chỉ vào bộ khung màu đen mà nói: “Vây là tốt rồi, rất ngẫu, tôi rất thích.”

“Ha, đúng rồi đó, tôi cũng biết là nó nhìn rất tốt mà, rất gợi cảm mà.”

Mặt Vu Hường Nam tối sầm lại ... Gợi cảm ...

“Tôi chịu giùm anh nửa giá.”

“No!” Vu Hường Nam lớn tiếng nói, vậy quả thật mất mặt mà. “Bạn của tôi đã xin với cấp trên rồi, trên thực tế, giá đó tôi gánh được, không khó lắm đâu. Chẳng phải anh đã nói sao, tôi thế nào đi nữa cũng là anh hùng mà.”

“Thật là không cần sao? Anh đừng có sĩ diện như vậy.”

“Thật sự không cần.” Ngay cửa có một thanh niên mặc quân phục hai tay bắt chéo nhau trước ngực, đôi mắt hấn híp lại nhìn thùng dụng cụ, mấy loại linh kiện máy móc cùng vài bộ chân giả khắp phòng, dùng giọng xem thường nói. “Quốc gia chúng tôi đang trong thời kỳ phát triển, các loại kinh phí đều khó khăn, không thể tùy tiện lãng phí tiền nộp thuế của nhân dân. Mặt khác, dù cho không xin được đi nữa, thì cũng còn có tôi là bạn bạn nối khố kiêm bạn thân của anh ta gánh một nửa vật giá, không cần nhọc đến công của ngài.”

Mike nhìn người thanh niên mặc quân phục ngay cửa, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn Vu Hường Nam trên giường, một loại bầu không khí đặc thù khiến cho y dần thấy xấu hổ.

Ánh mắt Vu Hường Nam trở nên nhu hòa, sau đó thu giọng lại, bắt đầu giới thiệu hai bên. “Vị này chính là Mike cùng trợ thủ của y, John, đến từ Anh quốc, là danh y chân giả do đích thân tôi mời. Còn đây là trung tá Lâm Quan Quân, bạn nối khố của tôi.”

Song phương khách sáo bắt tay, đều tự nói “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Chủ nhiệm bộ Nhân sự trong bệnh viện đã đi vào, nói với Mike muốn cùng y giải quyết vài thủ tục, vì vậy hai người ngoại quốc liền thu thập vật dụng, nói tạm biệt với hai người người Trung Quốc, sau đó “Hự hự” kéo cái rương đi ra khỏi phòng.

Trong phòng thoáng cái yên tĩnh lại, Lâm Quan Quân cởi nón đặt lên tủ đầu giường, sau đó ngồi lên giường bệnh.

Trọng lượng của hấn khiến nệm lồm xuống, Vu Hường Nam cảm giác được rõ ràng sự đổi khác, trong lòng

suy đoán, không biết mất đi chân trái, bản thân anh còn có bao nhiêu trọng lượng? Tính toán một hồi, suy ra được một chân của bản thân khoảng bao nhiêu gram.

Hắn kéo tay của Vu Hường Nam lại, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, cúi đầu, nhất thời không nói được nên lời, sau đó chậm rãi, Vu Hường Nam thấy lông mi của hắn ướt đầm.

“Báo cáo sự cố viết xong chưa?” Vu Hường Nam lui về phía sau, cổ ý nằm xuống, làm như không thấy biểu tình trên mặt của đối phương.

“Không muốn viết, Tần đội trưởng cũng không ép tớ, báo cáo do Lão Bạch viết thay.”

“Thế nhưng bản thân cậu cũng phải viết một bản lưu trữ mà phải không?”

Lâm Quan Quần trầm mặc một hồi, rốt cục cố lấy dũng khí quay đầu lại nói: “Để tớ nhìn chân cậu.”

Đây là câu ra lệnh, không phải câu xin phép.

Vu Hường Nam nhấp nhé môi, bản thân anh đang mặc áo bệnh nhân màu xanh có hoa văn đơn giản đậm bạc, mấy băng vải quần thương tuần trước đều đã tháo ra rồi, giờ chỉ là đến bệnh viện chờ lấp rập chân giả mà thôi. Đây là vết thương sớm muộn gì cũng phải đối mặt, anh cúi đầu kéo ống quần lên từng chút từng chút một, bản thân không thể nhìn thấy được rõ mặt cắt vết thương, nhưng vết trầy do mảnh bom cắt ngang còn có màu đỏ của máu lưu lại chưa lành, anh nghĩ chắc vết thương kia nhất định rất xấu xí. Nhưng nếu so với những người anh em đứng ngay bên cạnh quả bom khi bom phát nổ rồi hy sinh, thì bản thân anh đã may mắn lắm rồi.

Nước mắt Lâm Quan Quần rốt cục không kìm được, rơi xuống trên drap giường, tạo ra hai mảnh ướt hình tròn trên đó.

“Đau không?”

“Không đau, lúc đó phân bố kích thích tố tuyến thượng thận quá mạnh, sau đó thời gian cắt chân có tiêm thuốc tê, chính là sau khi tỉnh thuốc hơi đau một chút à.”

“Tớ cứ đứng ở bên ngoài phòng, không dám vào.”

“Tớ biết!”

Lâm Quan Quần muốn dùng tay chạm vào vết thương, Vu Hường Nam theo bản năng giật người về phía sau, thế nhưng do chưa quen với việc mất đi chân trái, khiến cơ thể anh không còn cân bằng, cả người lung lay một chút, tưởng như sắp ngã. Anh cuống quýt nắm chặt drap giường, sau đó lấy tay kéo ống quần xuống.

“Đều là lỗi của tớ.”

Vu Hường Nam cười khẽ, “À, đúng vậy!” Anh nhớ lại tình hình vào ngày hôn lễ bữa đó. “Tớ chỉ có một đứa em gái, mà em rể chưa kịp đưa em gái lên xe hoa, thì cậu đã điện thoại cho tớ mất rồi. Tớ rõ ràng đang nghỉ phép, bữa đó không thể đi làm đảm nhiệm, cậu nhìn đi, hiện giờ tớ bị mất một chân, sao cậu bồi thường cho tớ đây?”

“Cậu biết ý tớ không phải như vậy mà!” Lâm Quan Quần nhìn anh, trong ánh mắt mang theo tự trách cùng cùng sâu sắc, “Báo cáo Lão Bạch căn bản là viết lung tung, tớ cũng phải viết một bản nữa, rõ ràng không phải vấn đề của cậu, là do tớ trước đó ...”

Vu Hường Nam đặt tay lên môi hắn, “Hư!” Anh nhìn chăm chăm vào người chiến hữu kẻ vai chiến đấu hơn năm năm, người anh em, người ... “Tớ là người phụ trách gỡ bom, nhưng cuối cùng bom vẫn nổ, là vấn đề năng lực của tớ, đương nhiên cũng có vấn đề thái độ, là do tớ tự đề cao chính mình. Mấy trách nhiệm này cứ để tớ gánh.”

“Nhưng ...” Lâm Quan Quần lắc đầu, “Tớ không thể để cậu như vậy mà xuất ngũ được.”

“Ai nói tớ muốn xuất ngũ? Tớ đã xin cấp trên rồi, đừng quên bản thân tớ ngoại trừ trong tổ hành động, bản thân cũng rất thích hợp làm ngành nghề kỹ thuật trong tổ tin tức. Năm ngoái mẹ tớ hỏi khi nào tớ định về Bắc Kinh, bà ấy muốn tớ về nhà.”

Lâm Quan Quần nắm chặt tay anh, “Cậu thiếu một chân, dù làm trong tổ tin tức, đến làm bán mạng thì mấy lão già trong đó cũng mở rộng tiền đồ cho cậu. Còn nếu cậu dự định làm trong tổ hành động như quân nhân, thì càng không thể, có quân đội nào lại có một tướng quân thiếu một chân chứ? Đừng nói cho tớ là cậu nghĩ trên thế giới này không có cái từ ‘kỳ thị’ nhé?”

Mặt Vu Hường Nam trầm xuống, “Đúng vậy. Cho nên, cậu phải hiểu rõ, con đường làm quan của tớ không còn phát triển được nữa, cũng may, tớ không quan tâm chuyện này lắm. Tớ cứ nghĩ cậu hiểu tớ chứ.”

“Cậu ...”

Vu Hường Nam cười khổ, “Kỳ thực tớ cũng nghĩ, quân đội cũng không thích hợp với tớ, với những gì mà tớ nghĩ thì khác biệt rất nhiều, cho nên tớ chỉ hy vọng có thể làm một nhân viên kỹ thuật thuần túy, trong môi trường đó tớ sẽ như cá gặp nước vậy.”

” Cậu không an ủi tớ đấy chứ”

Vu Hường Nam nhìn mặt hắn, nhịn không được đưa tay lên, sờ sờ mái tóc sau gáy của hắn, tựa như đang sờ ót đứa trẻ con, “Cậu có nghĩ tới tính chất nghiêm trọng của sự việc lần này hay không? Cậu còn có tiền đồ, gánh chịu trách nhiệm này, cậu phải đánh đổi những gì, trong lòng cậu hẳn phải biết rõ chứ. Kết quả đó, lại vì một người không có tiền đồ như tớ, hy sinh bản thân mình, không có ý nghĩa.” Anh buông tay ra, trong lòng bàn tay còn có cảm giác nhột do chạm phải tóc, sắc mặt anh cũng dần trở nên trầm tĩnh kiên

định hơn, “Cho nên, trách nhiệm trong chuyện này sẽ do tớ gánh chịu, đó là thích hợp nhất. Người khác sẽ không biết, những người nhận lệnh đều đã hy sinh trong vụ nổ rồi, còn tớ và cậu đều quên nó đi, cứ thế nhé, đây là quyết định của tớ, cũng là mệnh lệnh của tớ.”

Trên mặt Lâm Quan Quân có bi phần không kiềm chế được, hần đột nhiên nâng người ôm lấy Vu Hưởng Nam, đối phương còn chưa kịp phòng bị gì cả thì đôi môi đã bị chiếm lấy.

Lúc ban đầu Vu Hưởng Nam có chút kinh ngạc, sau đó rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nụ hôn này kì thực cũng không gây ngạc nhiên, hồi lúc trước có nhiều lần nhìn nhau, khi đột nhiên hai người đụng chạm tay chân, dù là cố ý hay vô ý, anh đều có một dự cảm, một phút sau người đàn ông chắc chắn sẽ hôn mình. Hiện tại rốt cục thành sự thực, chỉ là khi thành hiện thực thì thời gian lại không thích hợp cho lắm.

Không thấy sự đáp lại, Lâm Quan Quân bị anh làm lơ đành phải buông ra, ủ rũ: “Cậu không thích tớ sao? Tớ luôn nghĩ cậu ...”

“Cậu là đang làm gì vậy chứ?” Vu Hưởng Nam nhẹ nhàng thở dài, “Tớ không cần sự đồng tình hay bồi thường của cậu.”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân bằng giày cao gót, Lâm Quan Quân nhanh chóng đứng dậy thối lui đến một vị trí an toàn, duy trì quan hệ bình thường giữa hai người họ.

Một cô gái cầm một bó hoa rụt rè ló đầu vào phòng, “Hưởng Nam ...”

Lâm Quan Quân dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Vu Hưởng Nam.

Vu Hưởng Nam mỉm cười, “Quên nói, cô ấy là em lớp dưới của tớ tại đại học, Hà Tại Lâm. À, ... còn người này là trung tá Lâm Quan Quân, bạn của anh.” Anh nhẹ nhàng hỏi thăm cô gái tới thăm bệnh. “Sao em lại rảnh mà tới đây vậy?”

Cô gái ấy có một đôi mắt đơn thuần khả ái tựa như nai con, lại vừa có khí thế như trâu nghé mới sinh không sợ hổ, cứ thế băng băng vào phòng rồi lấy tay kéo cái ghế bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống. Cô dùng giày cao gót gõ chân ghế, hít sâu một hơi, nói: “Kỳ thực, Tiểu Bắc trước đó hẳn là có nói với anh, anh tới tham gia hôn lễ, coi như là tạo cơ hội cho hai chúng ta biết nhau, ừ, nói thế nào nhỉ, xem như gặp mặt, xem mắt nhau. Định hai ngày trước tới thăm anh, nhưng có chút việc gấp, phải giải quyết cho xong. Bất quá ngày anh làm phẫu thuật em có đứng bên ngoài.”

Vu Hưởng Nam nuốt nuốt nước miếng, sững sờ nhìn cô.

“Cho nên, hôm nay tới thăm anh, sẵn tiện hỏi thăm luôn, Vu Hưởng Nam, hẹn hò với em đi.”

Vu Hưởng Nam đỏ mặt hời, còn Lâm Quan Quân cười lớn lên.

“Cô em à, cô nhất định là suy nghĩ không thông đáo rồi, để tôi nói cho cô biết nhé, những người tham gia tham gia quân ngũ đều là thô lỗ hết, cô đừng thấy anh ta nhã nhặn như thế mà lầm, một quyền thôi là đầu cô làm đôi đấy.”

Hà Tại Lâm trừng mắt nhìn người thanh niên dám cười nhạo cô, “Anh ấy sẽ cưới anh sao?”

“Hả ...” Đúng thật là không thể.

“Không phải không? Vậy đừng xen vào chuyện người khác.” *(Cô bé nào cũng hay thiệt đó, ‘anh sẽ cưới anh sao? Không thể phải không, vậy thì biến cho người ta nói chuyện cưới xin nghiêm túc đi! ^0^)*

3. Chương 3: 419

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lục Hạo lật tập hồ sơ ra, đã tới kỳ hạn 2 tháng rồi mà Vu Hưởng Nam vẫn chưa đến sở cảnh sát nhận xe.

Cậu đã cố gắng tìm hiểu tin tức về vụ nổ đó, thế nhưng tin tức bị ếm nhem, tên những người nào bị thương được đưa vào bệnh viện nào càng thêm bảo mật như cơ mật quân sự, một người cảnh sát nhỏ nhoi như cậu tất nhiên không có quyền hỏi tới. Cậu đã chạy đi hỏi khắp các khoa chấn thương chỉnh hình trong các bệnh viện lớn, nhưng không hề tìm thấy người bệnh nhân nào tên Vu Hưởng Nam, chẳng lẽ chuyển anh ta đến bệnh viện quân sự rồi sao?

Tuy rằng loại xe Chevrolet không phải loại xe quý báu gì cho cam, nhưng mà nó cũng hơn 100.000 đó, đừng nói anh ta bỏ nó nha?

Chẳng lẽ anh ta đã ...

Lục Hạo nhìn trời, thầm nghĩ người hiền có trời phù hộ, ông trời chắc sẽ phù hộ cho người họ Vu đó đi, một người thanh niên vừa đẹp trai, tính tình đặc biệt tốt, lại là một chuyên gia gỡ bom có kỹ thuật cao.

Đồng nghiệp đứng bên cạnh cậu trên đường đang giả bộ lật tập hồ sơ, nói: “Đâu có luật cấm giam xe đạp đâu? Nói cô vi phạm nghĩa là cô vi phạm đó, viết địa chỉ nhà cùng số điện thoại vào đây đi.”

Cô gái ấy nóng đến mức đỏ cả mặt, giậm chân. “Quên đi, tôi bỏ xe này.”

Lục Hạo lắc đầu, đi lên trước nói: “Đừng thẳng thắn như thế chứ, tức giận không tốt đâu. Chẳng lẽ cô không thấy thẳng ngực này muốn đeo đuổi cô sao, cậu ta giả bộ kêu cô ghi địa chỉ cùng số điện thoại đó, bảo đảm sáng mai sẽ đích thân đưa xe đạp này đến trước nhà cô.”

Người đồng nghiệp đạp mạnh lên mặt giấy của cậu, phát hỏa: “Này tên họ Lục kia!”

Lục Hạo kéo tên đồng nghiệp đến trước mặt cô gái, khuôn mặt cô đỏ đến mức muốn thành màu máu: “Cô nhìn đi, tên này nhìn cũng được lắm chứ bộ, vai rộng tay dài, lại rất chịu nghe mắng chửi, biết chịu cực, sau khi kết hôn bảo đảm có nhiều tiền lương đều nộp đầy đủ, lo hết việc nhà, nên suy nghĩ kỹ đi nha!”

Đồng nghiệp của cậu nói lắp: “Tôi, tôi ...”

Lục Hạo cúi đầu “Xoạt xoạt” mấy từ, “Trong lúc chấp hành công vụ còn tán gái.” Nói xong đem tờ giấy đặt vào tay cô gái, “Tên, điện thoại nhà, dãy QQ của cậu ta, nếu cô suy nghĩ lại, cứ thường xuyên liên lạc với cậu ta nhé!” Rồi cậu giơ số hiệu trước ngực của mình lên, “Còn nếu có ý với tôi, thì cứ nhớ số cuối của tôi là 419.”

Cô gái nhìn tờ giấy, mặt đỏ dần lên, cúi đầu, cũng không nói là muốn lấy lại xe đạp hay không, cứ thế bỏ chạy.

“Lục Hạo, cậu muốn làm tôi mất mặt phải không?” Đồng nghiệp then quá hoá giận, hung hăng đá lên đùi cậu một cái.

“Cái vụ này là do tôi làm trước chứ bộ. Đáng lẽ cậu phải trả tiền bản quyền cho tôi mới đúng đó.” Lục Hạo cười đùa.

Hai người đi lên phía trước chưa được bao xa, thì nghe bên kia đường một tiếng mắng âm lên: “Họ Lục kia, con mẹ nó mày lại bắt xe tao!”

Nhìn về phía tiếng nói, một cảnh sát mặc quân phục màu đen đang nổi trận lôi đình.

“Bộ xe cảnh sát là có thể đậu xe trái quy định sao? Huống hồ không phải anh đang chấp hành nhiệm vụ à, tôi chưa tính tội anh lạm dụng chức quyền là hên rồi đó.” Lục Hạo đứng bên này đường la lên.

“Mày cứ năm lần bảy lượt bắt xe tao, đừng nói là mày thương nhớ tao nên cố tình chú ý tới tao đi?”

“Woa woa, anh có tự soi mặt vào nước tiểu của mình chưa vậy, bộ dáng của anh còn hơn cả chữ khó coi, muốn tôi nhớ thương anh sao? Anh cũng quá tự kỷ rồi! Anh cứ đậu xe bậy khắp nơi như thế có phải muốn kêu tôi lại bắt phạt anh hay không?”

“Ôh, mày lớn lên càng tốt thì càng dễ bị dè đó! Tao cứ thích đậu xe bừa như thế đấy, thì sao? Lần sau

mà mày còn dám bắt xe tao, tao đè chết mày đó!”

Lục Hạo vui vẻ vỗ đùi mình, “Tôi sợ quá đi, anh có dám qua đây đè tôi không?”

“Tên khốn, tao sợ gì mày mà không dám.”

Người đồng nghiệp kéo kéo áo Lục Hạo: “Được rồi được rồi, chú ý xung quanh chút đi, mọi người đang nhìn kìa.”

Tên cảnh sát mặc quân phục đen đã chạy qua đường, thấy vậy Lục Hạo đột nhiên biến sắc, đưa đồng hồ sơ trong tay mình chuyển hết qua tay đồng nghiệp, xoay người nhanh chân bỏ chạy, vì vậy trên đường cái liền xuất hiện tiết mục cảnh sát truy đuổi giao cảnh.

Tên cảnh sát mặc đồ đen đuổi theo được một hồi thì dừng lại, quay đầu lại hỏi: “Thằng quỷ đó làm gì đó?”

Người đồng nghiệp thả lỏng người, “Sợ anh đánh cậu ta!”

Nhưng thật ra Lục Hạo không có nhát như vậy đâu, sợ đối phương đánh mình thiệt, mà là có nguyên nhân, chính là cậu đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe jeep chạy qua, tuy rằng trên đường xe jeep chạy không tính là ít, nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Có điều ngay cửa sổ kính xe có một khuôn mặt dựa trên thành kính cửa, không sai, đó chính là Vu Hưởng Nam.

Nghĩa là anh ta còn sống.

Cậu móc bộ đàm ra, vừa chạy vừa gọi thông báo cho đơn vị phía trước chú ý: “Xe jeep, biển số *****, ngăn lại giùm tôi.”

Từ bộ đàm truyền ra một thanh âm hết sức vui mừng: “Haha! Vừa bắt một xe cảnh sát, giờ chuyển qua xe quân dụng, Lục Hạo hôm nay cậu uống nhầm máu gà chiến à?”

“Tôi nghi ngờ xe đó dùng biển số quân dụng giả, bắt được có thể phạt rất nhiều đó, có muốn hưởng lộc hay không hả?”

Đối phương lập tức như uống trúng máu gà: “Tôi thấy rồi tôi thấy rồi, lập tức ngăn lại giùm cậu! Giàu to rồi, xe đó của người giàu đó nha! Ai, tôi nói này, nếu thật sự đúng là xe quân dụng, tôi sẽ thành tội nhân đó nha, nhóc con cậu đừng có nói muốn hại tôi đó?”

“Tôi lập tức tới đó, cứ nói là tôi gọi, cậu chỉ nhận giùm thôi, được chưa?”

Lục Hạo cúp đường truyền, vội vã bận rộn chạy tới giao lộ, thấy chiếc xe jeep quả nhiên đang ngừng bên

đường, cậu chống tay xuống gối cùi người thở hổn hển một chút, hôm nay đi trực không có dùng xe máy, thực sự là thất sách, làm mình giờ chẳng khác gì con chó đang chạy trốn luôn. Cậu ổn định lại hơi thở, dần bước lên phía trước.

Người đồng nghiệp vừa thấy Lục Hạo, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đi lên trước vài bước, thừa dịp người trong xe không nhìn thấy, tức giận bất bình mà đưa ra thủ thế ‘giao hết cho cậu đấy’: “Tài xế chính là hạng nhì (trung tá), hàng thật giá thật đó, cậu muốn tôi chết thật à?”

Chết rồi, tài xế là trung tá, vậy người ngồi kế bên cấp bậc gì ta?

Bất quá, mặc kệ đi! Lục Hạo kiên trì đi lên trước, nhìn vào trong xe thấy Vu Hường Nam đang quay đầu nhìn chung quanh, đột nhiên miệng toét ra, nở một nụ cười nhiệt tình nhất.

“Ai nha, Lão Vu, tôi cứ tưởng nhìn nhầm, ai ngờ là anh thật nha!”

Vu Hường Nam nhướng mày, lần tìm khuôn mặt này trong kí ức. Anh suy nghĩ xem từ hồi nào mà anh quen biết được giao cảnh, mà đối phương còn thân thiết gọi mình là ‘Lão Vu’ nữa? Sau đó nhìn số hiệu bên ngực trái của Lục Hạo ‘419’, miệng nhất thời nở ra nụ cười.

“A, là cậu!” Anh chỉ biết cậu là 419, cũng không biết đối phương tên gọi là gì.

“Ai, đúng là tôi, 419, Lục Hạo.” Lục Hạo quay người đưa tay vẫy vẫy với tài xế chở Vu Hường Nam, đây không phải là tư thế cúi chào.

“Đã lâu không gặp.” Vu Hường Nam khiêm tốn gật đầu.

“Ừ, có khỏe không?”

“Còn sống.”

“Ha ha!” Lục Hạo vung tay lên, nghĩ rằng câu đùa của anh không mắc cười chút nào, nhưng vẫn phối hợp mà cười haha, vừa cười vừa nói: “Tôi định nói, xe của anh vẫn còn ở sở, lúc nào rảnh thì ghé lấy đi! Nếu không xe bị đem đi xử lý đó. Anh xem ... vậy đâu có tốt, phải không?”

Vu Hường Nam vỗ: “A, tôi thiếu chút nữa quên mất việc này. Được, tôi sẽ nhanh chóng tới sở nhận xe về, cảm ơn cậu quan tâm.”

Lục Hạo cắn răng một cái, “Như vậy đi, anh cho tôi địa chỉ đi, tan ca rồi tôi rảnh, đem xe lại chỗ anh giùm cho.”

Vu Hường Nam sững sốt, nghĩ Lục Hạo nhiệt tình chạy đi lên chào hỏi, có thể xuất phát từ giao tình vụ xe cộ, còn chủ động đem xe về tận cửa nhà mình, chẳng lẽ cậu không chút thẹn thùng nào sao. Nhìn ánh mắt của Lâm Quan Quần đang ngồi bên cạnh, anh quay đầu lại nói: “Được, vậy phiền cậu rồi.”

“Viết vào đây này.” Cậu đoạt lấy sổ ghi chép hóa đơn phạt cùng bút đưa lên.

“Ai nha, đổi địa chỉ rồi, khó trách tôi tìm suốt trong mấy sổ hộ khẩu mà chẳng thấy, gọi điện thoại cũng không được luôn.”

Lâm Quan Quần hỏi: “Còn việc gì không?”

“Không còn không còn, làm trễ việc của các anh rồi, thật xin lỗi!”

Xe jeep một lần nữa chạy đi, Lâm Quan Quần từ kính chiếu hậu thấy hai người giao cảnh đang cúi đầu khom lưng, sau đó xác nhận người bên cạnh không quan tâm đến họ, mới có thể “Phù” một tiếng.

Bên môi hần nở nụ cười: “Tên nhóc cảnh sát kia giữ xe của cậu à?”

“A ... Ủ!”

“Thật đúng là không biết xấu hổ, chạy lên chào hỏi làm quen như thế!”

Vu Hường Nam lắc đầu cười, “Tớ lại thấy cậu ta rất ngay thẳng, hơn nữa lúc đó quả thật tớ chạy quá tốc độ thật, trên đường cũng nhờ cậu ta chở đi một đoạn, là một người rất nhiệt tình.”

“Ăn cần như thế, còn tự mình đưa xe về giùm, đừng nói là cậu ta thích cậu nha?”

Vu Hường Nam dở khóc dở cười: “Người ta chỉ là sùng bái anh hùng thôi, chẳng lẽ cậu không sùng bái tớ?”

“Tốt nhất là như vậy, một cảnh sát nhỏ nhoi, mà muốn động tới cậu sao, muốn chết?”

“Này ... cậu đừng như vậy được không ...”

Lâm Quan Quần phát tay, “Haizz, tớ biết cậu không quen nhìn thấy tớ cư xử như vậy, cảnh sát thì sao, cũng chỉ là bất đồng địa vị xã hội thôi, không cần thêm vào từ ‘nhỏ nhoi’, có đúng hay không?”

“Mấy người bộ đội mà không có kẻ hậu thuẫn, rất nhiều người đều lui về sau làm cảnh sát giao thông, đã từng thành một quân binh hùng mạnh, hiện tại lại lang thang trên đường, tớ chỉ cảm thấy ...”

Lâm Quan Quân đưa tay đặt lên đùi anh, “Xuất ngũ cậu tuyệt đối sẽ không đi làm cảnh sát giao thông! Tổ bảo đảm!”

Vu Hường Nam cười: “Vậy sao, tổ thật muốn thử đó, người ta còn cần tổ không?”

Lâm Quan Quân tròn tròn mắt, trọng tâm câu chuyện này nếu tiếp tục chắc chắn sẽ trầm trọng thêm.

“Thằng nhóc đó viết gì cho cậu vậy? “

“Giấy phạt tiền thôi.”

“Nhận xe rồi thì thôi, nếu thằng nhóc đó gọi điện làm phiền cậu, cậu đừng để ý đến cậu ta.”

“Đến mức đó sao?”

“Tổ nghĩ ánh mắt của thằng nhóc đó không tốt!”

Vu Hường Nam buồn cười: “Sao lại không tốt?”

“Hèn mọn! Mê đắm!”

Vu Hường Nam cười khúc khích, “Này này, nếu như cậu muốn khen tổ mị lực vô hạn, nam nữ đều thông, thì hãy nói cho ngọt ngào chút đi. Tổ thật sự nghĩ 419 đẹp trai đó.”

“Thẩm mỹ của cậu xảy ra chuyện gì vậy? Còn 419 nữa chứ, tổ khinh!”

“Tổ cũng nghĩ cậu cũng rất đẹp trai.” Vu Hường Nam tận lực cường điệu.

Lâm Quan Quân tự cắn lưỡi đầu, nghi vấn thẩm mỹ Vu Hường Nam, không phải đang chính nghi vấn phẩm chất của chính mình sao? Quên đi quên đi, vì một tên hề tự đứng nửa đường xuất hiện, không đáng tí nào

Xe chạy đến một khu, dừng lại bên đường.

Lâm Quan Quân xuống xe, từ phía sau lấy xe lăn ra, mở xe, sau đó dự định đi đỡ Vu Hường Nam.

Thế nhưng cửa xe đã sớm mở, hắn cúi đầu nhìn, thai cái chân mang đôi giày Nike, một cái chân trước giờ vẫn mang giày, một cái khác là khung thép màu đen mới được lắp, nó kéo dài tới tận đầu gối, phía trên nữa đã bị chiếc quần soóc màu xám che lại vết thương. Thân trên của Vu Hường Nam mặc áo T-shirt màu

trắng, nếu không nói đến bộ chân giả, quả thật thì anh chẳng khác gì mới từ đảo Hải Nam nghỉ phép trở về

Vùng xung quanh lông mày Lâm Quan Quần vô ý thức nhăn lại: “Sao không mặc quần?” Nói xong hắn hối hận ngay, đây không phải đang khinh người sao?

Nhưng Vu Hưởng Nam thật ra không để ý đến điều đó, chỉ là cười cười. “Những người biết tứ đều biết tứ mất một chân, che giấu làm gì, càng khiến mọi người thương cảm, còn người không biết tứ, lưu tâm làm gì.”

“Cậu luôn suy nghĩ đơn giản như thế, còn tứ nhìn thấy vậy sẽ rất khó chịu.”

Vu Hưởng Nam cúi đầu nhìn một cái: “Mike nói nhìn vậy rất gợi cảm!”

“Khinh! Cái tên mắc bệnh bệnh nghề nghiệp kia, thẩm mỹ biến thái của hắn qua biên giới luôn rồi!”

Vu Hưởng Nam thử cất bước, trải qua thời gian tập luyện, anh vẫn chưa quen bước với bàn chân như vậy, thế nhưng tốt xấu gì cũng có thể miễn cưỡng bước đi. “Chỉ là y nhìn quen rồi thôi, ngày nào đó cậu cũng quen, sẽ thấy được sự gợi cảm bên trong.”

Lâm Quan Quần trong lòng hung hăng mà khinh một tiếng, ngoài miệng lại nói: “Ồ trong mắt tứ, cậu lúc nào cũng gợi cảm cả.”

4. Chương 4: Ký Ức

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vừa mở cửa, 5s sau Vu Hưởng Nam đã thấy hối hận, hối hận hôm nay xuất viện anh đã đánh liều mặc quần soóc.

Người trong nhà, bao gồm cha mẹ cùng em gái, em rể, thậm chí còn có Hà Tại Lâm, toàn bộ đều có mặt.

Tiểu Bắc nhảy dựng người lên nói: “Vốn mọi người đều muốn đi đón anh, nhưng Lâm ca nói là xe không đủ chỗ.”

Vu Hưởng Nam quay đầu lại trừng mắt liếc Lâm Quan Quần, ngại có mặt mọi người nên không muốn nói gì, chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, cười nói: “Sao lại tới hết vậy? Không phải ai cũng phải làm việc sao? Em cũng thật là, cha mẹ đều có tuổi hết rồi, sao lại để họ lặn lội đi máy bay qua đây chứ?”

Người làm cha còn cố chống đỡ, nhưng người làm mẹ thì sao chịu nổi, dù bà đã che miệng lại, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống từ khe các ngón tay, tuy rằng đã biết trước chuyện này, nhưng việc nghe thấy và tận mắt nhìn thấy lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngay thời điểm Hường Nam nằm viện, ký tên đồng ý là Lâm Quan Quân, lúc phẫu thuật Tiểu Bắc ở bên ngoài canh, sợ đến lạnh run, vì vậy Lâm Quan Quân đề nghị tạm thời đừng nói cho cha mẹ của Vu Hường Nam biết.

Thế nhưng sự thật rốt cục cũng được phát hiện.

Vu Hường Nam nói: “Con đi lại được rồi, nếu không con bước hai bước cho mọi người xem.”

Ngay khi anh vừa bước bước đầu tiên, thì một cái ôm run rẩy tha thiết siết chặt lấy người anh.

Vu Hường Nam nghe thấy hơi thở gấp nặng nề bên lỗ tai của mình, cuối cùng khiến viên mắt cũng dần nóng lên, thấp giọng nói: “Xin lỗi ...”

“Không cần xin lỗi, từng giờ từng phút gia đình đều vì con mà cảm thấy tự hào.”

“Này này, đừng kích động như thế, nếu không cháu cũng khóc luôn giờ, vào nhà thôi, đừng đứng ở cửa nữa.” Lâm Quan Quân đem xe lăn cùng hành lý xuống xe, con rể Lâm gia lập tức chạy tới phụ, mọi người lần lượt vào phòng khách ngồi xuống sofa.

Tiểu Bắc rất quen thuộc với chân giả, tựa như một chuyên gia bắt đầu giải thích với mọi người, nào là bộ phận này dùng làm gì, bộ phận kia dùng ra sao, bảo dưỡng và thay đổi thế nào, từng chút từng chút nói tường tận. Nhưng cha mẹ thì lại quan tâm đến đứa con của mình hơn, nào là còn đau hay không, khôi phục thế nào rồi, còn phải chú ý những gì. Mặc dù trước đó đã nói qua biết bao lần, nhưng giờ gặp cũng nhận không được phải lắm nhai không ngớt.

“Sau này còn phải tiếp tục trị liệu hồi phục rất nhiều, nếu như cảm thấy đau, Mike nói sẽ thay cho con bộ mới, theo quy định của công ty sản xuất bên kia thì họ sẽ chế tạo ra sản phẩm cho đến khi khách hàng hài lòng, mà thời gian bảo hành lại rất dài. Chuyên gia phụ trách chăm sóc cho con nói, sau khi hồi phục con sẽ quay về quân khu công tác, cho nên không cần lo lắng cho con.”

“Chuyện công tác ...”

“Cha à, tính chất công việc sẽ thay đổi, không nguy hiểm như vậy nữa đâu.”

Tiểu Bắc đều môi nói: “Giờ anh nói ai thèm tin nữa chứ? Trước đây gạt mọi người là làm chuyên gia thiết kế phần cứng, kết quả đi gỡ bom, khiến mẹ vừa nghe xong muốn ngất luôn ấy chứ.”

Vu Hường Nam hướng ánh mắt về phía cha mẹ mình, “Nếu như cha mẹ thật sự lo lắng, con sẽ xin giải ngũ.”

Lâm Quan Quần ngồi ở trên tay vịn sofa, tay đặt lên vai Vu Hường Nam.

Trường lão Vu gia đưa mắt nhìn nhau, sau đó nghiêm túc nói: “Vốn đây là sự nghiệp của chính con, con là người làm chủ, bắt quá cha mẹ già rồi, không có yêu cầu gì với con cả, chỉ mong con sống tốt mà thôi.”

Lâm Quan Quần vỗ vỗ phía sau lưng Vu Hường Nam, tỏ ý thoải mái đi. Vu Hường Nam thở dài, “Con xin hứa! Lần này con thật sự sẽ đến tổ tin tức đi thiết kế phần cứng.”

Nói xong Vu Hường Nam muốn vào thư phòng nên hắt đỡ anh đi lấy đồ, đó là một người máy nhỏ, tuy gọi là người máy, kỳ thực chính là món đồ chơi mang kiểu xe tăng, nhưng trên đó lại có tay mang vũ khí cùng các thiết bị tinh vi. Vu Hường Nam vừa làm mẫu cho bọn họ xem cách điều khiển người máy từ xa đi sang phòng bên cạnh lấy dép, vừa giải thích cho bọn họ làm thế nào phối hợp cánh tay người máy cùng camera trên xe, làm những hành vi chuẩn xác, gồm cả tháo kíp nổ trong bom.

Ăn xong cơm trưa, trò chuyện một hồi, phòng khách dần ít người hơn, đợi Vu Hường Nam vào thư phòng cất người máy nhỏ của anh xong đi ra, trong phòng khách chỉ còn lại mình Hà Tại Lâm. Vì vậy anh biết là mọi người cố ý sắp xếp. Lâm Quan Quần cũng đi mất, nghĩ vậy, anh hơi nhú mày.

Vu Hường Nam ngồi xuống sofa, nói: “Em muốn nhìn vết thương của anh sao?”

Hà Tại Lâm nhìn chân giả của anh một chút, sau đó bĩu môi: “Nếu anh muốn dùng chân giả của anh để hù dọa em thì em nói thẳng, vô dụng thôi. Lúc anh còn trong viện nằm trên giường phải dùng hũ để tiểu=dùng xô để tiểu em cũng thấy rồi, thành thật mà nói em thấy bình thường.”

Mặt Vu Hường Nam đỏ bừng, chiêu thứ nhất vừa ra đã bị người ta quật lại một phát, thật sự là chán chết được.

“Em muốn hẹn hò với anh, cha mẹ em biết chưa?”

“Hiện tại là thời đại gì rồi, em muốn gặp gỡ hẹn hò ai, họ quản không được đâu.”

“Nghĩa là bọn họ chưa biết?” Vu Hường Nam yên lòng, “Em nên nói cho bọn họ biết trước, giải quyết chuyện của cha mẹ em xong, rồi hãy suy xét đến việc có tiếp tục gặp gỡ hẹn hò với anh hay không?”

Hà Tại Lâm lộ ra nụ cười thắng lợi, “Nếu anh nói vậy, chỉ cần bọn họ đồng ý, anh cũng gặt đầu sao?”

Vu Hường Nam xoa hai thái dương, sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, sau đó nói: “Anh không chỉ nghĩ tới tương lai của riêng em, anh không vô tư đến thế. Thứ nhất, mẫu người của anh không phải thuộc dạng giống em, không phải vì mất một chân mà anh sẽ thay đổi mẫu người của mình, lại càng không muốn vì thế mà miễn cưỡng thay đổi. Thứ hai, quá khứ của anh thế nào em hoàn toàn không biết. Thứ ba, kết hôn, hôn nhân của quân nhân là chuyện thế nào trong lòng em cũng rõ hơn anh mà.”

Hà Tại Lâm cất tiếng: “Khẩu khí thực sự rất mạnh nha, nếu như không phải Tiểu Bắc hay nói anh hiền hòa dễ thân, em vốn dĩ đã khinh thường anh rồi, bất quá, thật đáng tiếc, anh không hù dọa được em rồi, em thật sự chú ý tới anh đó.”

Vu Hường Nam nhìn vào mắt cô, ánh mắt thâm thúy, phẳng phất như muốn soi tận sâu trong lòng người khác, “... Thứ tư, anh đã có người mà anh thích.”

Hà Tại Lâm ngẩn người, “Ai? Nếu có, anh không cần phải giấu ...” Nói đến đây, cô tỏ ra lo lắng, “Lẽ nào ...”

Vu Hường Nam cắn chặt môi, không nói tiếng nào, chỉ đơn giản nhìn cô.

Hà Tại Lâm mở to đôi mắt của mình ra, tròn mắt đen nhánh đảo một vòng, sau đó nuốt nước miếng, miễn cưỡng cười, gật đầu. “Ừ ... cũng rất đẹp trai, thẩm mỹ của anh rất tốt.”

Vu Hường Nam hầu như muốn ôm lấy đầu chính mình, trời ạ, nét mặt đó của cô là ý gì vậy?

Hà Tại Lâm hơi thất vọng thở dài: “Em còn tưởng chúng ta sắp bắt đầu một khúc hát tình yêu kinh thiên địa quỷ khóc thần sầu rồi chứ, anh đúng là biết cách đả kích người khác mà.”

“Em sẽ tìm được người khác tốt hơn.”

Hà Tại Lâm suy nghĩ một chút, rất hào khí mà búng tay: “Như vậy đi, nếu như em đến 30 tuổi mà vẫn chưa kết hôn, em sẽ lấy anh, dù sao với tình hình xã hội hiện nay, các anh cũng cần phụ nữ làm bình phong mà? Hiện tại kỹ thuật phát triển như vậy, thụ tinh ống nghiệm rất tốt, Vu gia bên anh cũng không sợ tuyệt hậu rồi.”

Vu Hường Nam suy sụp hoàn toàn, mất hết sức lực.

Ngày thứ hai đến sân bay tiễn người nhà, Vu Hường Nam trở về nhà ngồi xuống phòng, sắc trời đã dần tối, bên ngoài khu nhà không biết âm thanh từ nhà ai mà phát ra rất lớn, khiến bản thân cảm nhận được sự quạnh quẽ vây quanh.

Đã bao nhiêu năm rồi, anh chưa từng có cảm giác “Quạnh quẽ” hoặc là “Cô độc”, hiện tại là phải nếm trải cảm giác một cách mạnh mẽ như thế này. Ngày nghỉ của Lâm Quan Quân chỉ có 2 ngày, buổi tối phải về lại quân khu, trước đây hai người còn trong giai đoạn không rõ ràng, nay lớp cửa giấy ấy bị đâm thủng, tất cả đều khác hẳn với tưởng tượng của anh.

Nếu như anh vẫn còn chân, hai người lúc này hẳn là cùng nhau chuẩn bị duyệt binh cuối năm rồi. Toàn bộ sự nghiệp này, không chỉ có mạng lưới gỡ bom tinh vi, cắt đầu bom cùng nguồn phóng xạ, còn bao gồm cả việc chúc mừng xã giao ăn uống linh đình, mở rộng quan hệ giao tiếp. Dù cho không thích cách mấy thì bản thân anh cũng đã từng làm qua hoặc là luôn cúi chính mình vì tiền đồ, nhưng anh vẫn không thể nào quen được việc đó, còn Lâm Quan Quân lại có thể thành thạo ứng phó tất cả, thậm chí không cần giả bộ

ứng phó, hấn đứng ở nơi đó, thuộc hạ của hấn liền nghĩ hấn trời sinh có dũng có mưu, còn lãnh đạo cảm thấy hấn vừa thân thiết nhiệt huyết lại chính trực. Có đôi khi anh không thể không bội phục hấn.

Mà hiện tại chân của anh quả thật đã mất. Hiện tại cùng một chỗ, thời gian sau này sẽ thế nào đây?

Nhất định sẽ kéo cả hai càng lúc càng chậm lại.

Trên màn hình laptop không biết khi nào thì đã xuất hiện một video, hai người mặc quần áo tập luyện đang đánh quyền, Lâm Quan Quân một lần lại một lần đẩy ngã anh xuống đất, anh rốt cục ảo não, vừa cười vừa oán giận “Thua một lần chẳng lẽ cậu sẽ chết hay sao?”

Trên màn hình xuất hiện một đoạn hấn trừng người đang quay phim, “Đừng quay nữa, thấy cái bộ dạng này của tớ, cậu vui lắm phải không?”

Lâm Quan Quân thả người anh ra, ai ngờ ngay lúc đó anh động chân đá lên một cú, ngay vào mũi đối phương, Lâm Quan Quân “Á” một tiếng, cúi gập người bùm mũi, anh cũng khấn thưng, vỗ vai đối phương, “Thế nào rồi? Ờ, đã nói đừng quay nữa mà.”

Màn ảnh thoáng một cái, tối đen.

Kỳ thực, Lâm Quan Quân có thể né tránh, nhưng hấn cố ý thua một lần để làm anh vui.

Bất quá Lâm Quan Quân luôn luôn như vậy, anh nói, hấn mới biết để làm.

Vu Hướnɡ Nam có phải kiểu suy nghĩ này của mình giống phụ nữ hay không, đàn ông có gì thì nói, đoán qua đoán lại làm gì?

Chuông cửa vang lên, Vu Hướnɡ Nam đã đỡ xuống chân giả, anh phải bám vào thành sofa cùng dây batoong, nhảy lò cò đến cửa, với cơ thể này, với lúc trước mỗi lần mà anh ra quyền cước cú nào cú nấy đều đánh mạnh vào đúng trọng tâm, mỗi lần phát lực anh đều cảm nhận được cảm giác chinh phục khi đánh ngã đối phương, đây được coi là cao ngạo cốt tủy bên trong của đàn ông. Thế nhưng hiện tại anh lại cảm thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ nhỏ cẩu. Được rồi được rồi, Mike có nói qua là nếu anh cố gắng luyện tập, sau này có thể dùng bộ chân giả này chạy rất tốt, tham gia Olympic người khuyết tật còn đạt được huy chương nữa là.

Ấn vào nút trả lời trên chuông điện tử, từ bên trong phát ra một tiếng đàn ông rất dễ nghe, giọng nam trung không hề trầm thấp, hoàn toàn khác với giọng Lâm Quan Quân.

“Xin lỗi xin lỗi, ngày hôm qua có việc, hôm nay mới đem xe đến chỗ anh được, tôi không biết gara của anh ở chỗ nào, nên tìm đại chỗ đậu. Giờ tôi trả lại cái chìa khóa cho anh.”

Vu Hường Nam cũng không có ấn phẩm mở cửa, chỉ nói: “Cậu bỏ chìa khóa vào trong hộp thư đi.”

“Này ... không mời tôi vào ngồi chơi sao?”

“Không tiện lắm.”

“Tốt nhất anh nên phối hợp với công việc của cảnh sát chút đi, nếu không tôi lấy xe chạy về đồn lại giờ đó.”

“Ừ, cậu cứ tự nhiên xử lý nó đi.” Dù sao sau này anh cũng không thể lái xe.

Câu chuyện chấm dứt.

Lục Hạo nhìn cánh cửa chính ở tầng dưới cùng đóng im lìm, sau đó thối lui vài bước ngẩng đầu nhìn tầng lầu 16 tầng, ngọn đèn lơ mờ tựa như không có.

Cậu sờ sờ cằm, đưa tay ấn chuông cửa từ tầng một lên trên, nhấn tới lầu 4 thì cũng có người người ra xem.

“Xin lỗi nha, làm phiền rồi, bất quá có thể mở giúp cửa chính tầng dưới cùng được không, tay tôi cầm đồ hết rồi.”

Đối phương thậm chí không thêm hỏi, mở ngay cửa chính.

Lục Hạo lấy chìa khóa xoay vòng trên ngón tay, cứ thế xoay, cà lơ phát phơ đi vào thang máy, sau đó thoải mái nhấn số 16.

5. Chương 5: Có Khó Khăn Cứ Tìm Cảnh Sát Giao Thông

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Chuông cửa kiên trì reo gần 20 phút, rất đúng qui tắc cứ đúng 1 phút reo 1 lần, không biết cái tên ngoài cửa kia có phải vừa nhìn đồng hồ vừa nhấn chuông hay không nữa.

Vu Hường Nam chậm rãi mang lại chân giả, chồng thêm quần soóc ở nhà, tự pha cho mình ly nước chanh, hy vọng cái tên ngoài cửa kia sẽ yên lặng rút lui có trật tự, bất quá anh đã đánh giá thấp đối phương rồi, cuối cùng anh đành thở dài, đi ra mở cửa.

“Thoạt nhìn quả nhiên có chút bất tiện nha!” Lục Hạo cười như tên hề, lúc thấy bộ dáng Vu Hường Nam ra mở cửa không phải đang trong tình trạng thất lưng quần khăn tắm còn tay đang cầm khăn lau mái tóc ẩm ướt thì có chút thất vọng. “Sao thế, bộ đang giấu cô gái nào trong phòng tắm sao?”

Vu Hường Nam vừa nhìn thấy cậu, cũng không còn sự lạnh lùng như hồi nãy nữa, mà trở nên vô cùng khách khí giải thích, “Tôi chuẩn bị tắm để đi ngủ, nhưng nếu cậu tới thì cứ vào chơi chút đi.”

không mời người ta vào nhà dường như không hay cho lắm, nhưng ai ngờ Lục Hạo rất tự nhiên, chưa gì hết đã bước vào luôn rồi.

“Cần mang dép không?” Lục Hạo hạ người xuống cởi giày, kỳ thực giày da của cậu không có buộc dây, nhưng kiểu của nó nhìn lại như giày có buộc dây thật vật, nhìn qua cứ như phải dùng tay mới có thể cởi được giày ra. Vì vậy mặt cậu cách bộ khung xương màu đen kia không quá 50cm khiến cậu nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng bỗng nhiên hiểu rõ nguyên nhân, rốt cuộc, một lần bom nổ đã để lại thương tổn không thể vãn hồi — một người thanh niên tốt như vậy, giờ lại thành người 1 chân. Đột nhiên nhớ tới nỗi thống khổ mất đi một cánh tay của Dương Quá trong phim, kỳ thực cậu biết rõ, người diễn viên đó đã giấu một tay của mình vào trong áo, là giả thôi, cho nên thời điểm xem chương trình đó cậu hoàn toàn không cảm nhận được sự thương cảm hay tức giận gì. Nhưng cuộc đời không phải một vở kịch, chân Vu Hường Nam không thể giấu đi chỗ nào được cả.

Một đôi dép được đem ra.

Lục Hạo tiếp nhận rồi mang vào. Sau đó chạy thẳng vào phòng khách nhìn chung quanh, còn xuýt xoa, “Cha, phòng anh thật là đẹp nha, tu sửa cũng mode nữa, sofa này mua ở đâu thế, nhìn thật vừa mắt! Woa, còn có sân phơi đồ lớn thế này nữa à, thì ra anh thích trồng hoa à? Căn này chừng 120 m2 không? Do quân đội cấp cho à? Ra giờ quân đội đãi ngộ tốt như vậy sao? Nhưng chắc không phải, chung cư này tất cả phòng đều thuộc hạng sang. Hay anh thuê để dưỡng thương, cũng không phải, nếu muốn thuê cũng không cần thuê phòng lớn như vậy, mua luôn phải không? Tôi nhớ kỹ lúc trước giá đất còn chưa nóng như bây giờ. Hay cha mẹ anh sợ lúc anh xuất ngũ chuyển nghề nếu không nhà sẽ không thể lấy vợ phải không? Ồ hô, hai người ấy thật là biết lo xa nha, tôi giờ chỉ biết ăn chơi phung phí mà thôi, tốt mà, hiện tại không phòng không vợ! Hầyyy, người già quả thật biết phòng xa mà, tôi trước đây cũng vì bỏ lỡ cơ hội mà bây giờ lỡ dở tình duyên đây nè. Bây giờ không vợ không con không nhà ở. Một người ở một nhà lớn vậy không phải quá lãng phí sao? Còn phòng trống không vậy? Tuy rằng ký túc xá mà đơn vị chúng tôi phân cho người độc thân là miễn phí, nhưng điều kiện kém lắm. Bao nhiêu tiền một tháng, cho tôi thuê một phòng được không? Coi như là thêm cơ hội cho anh kiếm thêm thu nhập. Anh đừng thấy số tiền ấy phiền phức, phòng ở dù sao cũng để trống, cho thuê thì thêm được một khoản thu nhập nữa? Thói quen sinh hoạt của tôi tốt lắm, chỉ là không tìm được người cho thuê phù hợp mà thôi. Bất quá tôi không có khiết phích, nên việc ấy anh có thể yên tâm, tôi cũng thích quét dọn, nấu ăn cũng không thành vấn đề. Thời này đâu có chiến tranh để đàn ông đánh giặc làm anh hùng, tới cơ hội khiên bình gas cũng không có nữa là, muốn cưới vợ thì đành gậy ấn tượng với phụ nữ bằng thủ công gia chánh mà thôi. Tôi vốn có một người bạn thân là cảnh sát hình sự, tôi gọi anh ta là Lão Đại, hai người chúng tôi cùng nhau thuê một nhà 2 phòng cũng gần 3 năm, ở rất tốt, bỗng nhiên nửa năm sau anh ta kết hôn, tôi chỉ còn nước dọn vào ký túc xá. Anh có thể cho tôi tham quan phòng ngủ được không?”

Cậu một hơi nói cả đồng thứ, Vu Hường Nam thì một câu cũng không cắt lời, chờ Lục Hạo phát hiện nãy giờ không ai để ý, lúc này mới quay đầu nhìn Vu Hường Nam đang ngồi trên sofa. Anh quả thật thấy cậu rất buồn cười, vừa nghe vừa đánh giá cậu, thấy cuối cùng cậu cũng im lặng, anh đưa tay chỉ chỉ đồ uống trên bàn trà, “Nói nhiều như vậy, cần uống chút nước chanh không? Nếu như muốn nước sôi thì tự mình

đến bình thủy rót, không cần khách khí.”

“Nhắc tới mới nhớ, lúc tan ca tôi còn chưa ăn tối, anh ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Anh không ngại tôi mượn tủ lạnh nhà anh chứ?”

Vu Hường Nam cười haha nói, “Lục huynh thật đúng là không khách khí nha.”

Lục Hạo cười hì hì: “Không phải chính anh nói tôi không cần khách khí sao?” Cậu quay đầu chạy vào nhà bếp, thật sự lấy ra dưa leo, hành xanh, ớt, sau đó bật bếp nấu mì, nấu xong thì để nguội, trong vòng 10 phút lo cắm cục nấu rồi trộn mì.

Trong lúc nấu mì, cái miệng của cậu cũng không có ở không, tiếp tục nói về chiếc Chevrolet lúc còn để ở bãi giữ của ảnh sát giao thông, để phòng ngừa động cơ gặp trục trặc, mỗi ngày cậu đều khởi động máy chạy một vòng. Còn mấy loại phí bảo quản xe cộ cùng tiền phạt vụ chạy xe quá tốc độ cậu cũng thay anh nộp đủ hết rồi. Cho nên hiện tại Vu Hường Nam giờ phải xem cậu như anh em, nếu như xem như người bình thường thì cậu sẽ không ân cần như vậy, Vu Hường Nam lại là đại anh hùng, làm cái nghề cái gì bom đạn ấy đúng thật là rất ngầu nha, lại rất đẹp trai nữa chứ.

“Tôi làm hơi nhiều, anh có muốn ném thử tay nghề tôi không?”

Lục Hạo không cần anh trả lời, đã đem 2 tô mì lạnh đặt lên bàn, phía trên trang trí đồ cam xanh rất đẹp, còn có thêm màu nâu đặc của tương đen, nhìn qua quả thật rất ngon miệng.

Vu Hường Nam trước sau vẫn là khuôn mặt tươi cười, cầm lấy tô nhìn có vẻ ít hơn tô kia.

Sợi mì mềm mà lại có vị thấm sâu, dù Vu Hường Nam đã ăn xong cơm tối nhưng cũng rất muốn thử ném qua bữa ăn khuya này.

“Đáng tiếc lần này phải dùng mì ăn liền để nấu, nếu như dùng loại mì sợi thì sẽ thêm dai, lần tới nấu lại cho anh ăn thử.” Cầm cái chén ngồi xuống ghế vừa nói vừa ăn mì, con mắt Lục Hạo quay tròn một vòng, cuối cùng chuyển đến vết thương trên đùi của Vu Hường Nam, cậu bĩu môi: ” Cái chân này đổi được huy chương mấy cấp?”

“Sự tình tương đối phức tạp, lúc bom nổ, có chết mấy người anh em, sự cố này tôi phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Tất nhiên tôi bị mất một chân nên bọn họ cũng không truy cứu trách nhiệm của tôi làm gì, chẳng lẽ tôi còn không biết xấu hổ mà đi tranh công sao?”

“Không thể nào, không có công lao cũng có khổ lao mà!”

Vu Hường Nam cúi đầu ngại ngùng cười: “Trong quân đội tôi thăng chức rất mau, đó là nhờ toàn bộ công lao trước đây của tôi. Hơn nữa tôi cũng có tay nghề, dù chuyển sang bộ khác cũng có cơm ăn, đãi ngộ cũng không tệ.”

“Tay nghề giỏi tất nhiên tốt, tôi đọc sách không nhiều, nên tôi rất khâm phục mấy người có tay nghề giỏi kiến thức sâu.”

“Cảnh sát đẹp trai, một lần quơ tay cũng có hơn 200 đồng.”

Lục Hạo hết sức vui mừng, “Thật sao? Anh cũng thấy được cảnh sát giao thông đẹp trai sao? Nếu như mùa hè tôi mà mang kính râm ra đứng ngoài đường, mấy cô gái thật tình đều muốn đến vỗ mông tôi đấy, haha! Bạn gái lúc trước của tôi đã từng nói vậy đó. Lúc đó cô ấy vừa thấy tôi đã động tâm, tan ca mỗi ngày đều đi con đường đó, còn có ý phạm luật để bị tôi bắt dừng xe, cô ấy nói bộ dạng trông mắt muốn mắng mà xấu hổ mở miệng của tôi đẹp trai vô đối.”

Vu Hường Nam nhếch miệng, thật vất vả mới không cười đến mức muốn phun mì ra khỏi lỗ mũi.

“Bất quá chúng ta chia tay rồi — một lời khó nói hết!”

“Chê cậu chỉ có bề ngoài hào nhoáng bên trong rỗng tuếch phải không?”

Lục Hạo giả vờ giận trừng mắt liếc anh, “Bề ngoài hào nhoáng bên trong rỗng tuếch nghĩa là sao? Tốt xấu gì tôi cũng đẹp trai! Có thể tùy tiện bắt Passat, Chevrolet dừng lại, nếu bắt được một chiếc Mercedes, BMW phạm luật, phạt thêm vài tờ hóa đơn, người ta cũng chẳng thềm nhium một cái. Đến ngày lễ ngày Tết, ai cũng uống rượu thì thấy một xe bắt một xe không lúc nào không dính, một năm kiếm tiền cũng đủ sống chứ bộ. Tuy gió Tây Bắc lạnh một chút nhưng cũng chỉ khổ vài ngày, nhưng cũng tốt các anh.” Nói xong cậu đưa mắt nhìn chân của Vu Hường Nam, “Hiện tại cuộc sống của anh thuận tiện chứ?”

“Lúc đầu có chút bất tiện, từ từ làm quen cũng sẽ tốt hơn thôi. Con người vốn là động vật 4 chân, sau lại giải phóng hai tay, bước đi bằng hai chân mà. Khoa học kỹ thuật phát triển, hiện tại một chân cũng có thể đi được. Còn hơn mất đi tay, tôi thấy mất chân vẫn tốt hơn.”

“Nói thì nói vậy, nhưng chắc chắn vẫn có chút bất tiện. Sao trong nhà không có người chăm sóc anh vậy?”

“Bọn họ muốn đến nhưng tôi không cho. Tôi có thể tự chăm sóc bản thân mình, trong quân đội cũng có phân phối cho tôi một bác sĩ riêng, giúp hỗ trợ cho tôi việc thay đổi cái chân giả này, ít nhất cũng hơn 100.000. Dùng hơn 100.000 để mượn n bảo mẫu chăm sóc tôi, tôi thật sự không cần.” Sau đó anh dùng ngón tay gõ chỗ đầu gối, phát sinh thanh âm ‘Đinh đinh’.

Lục Hạo ăn xong dọn sạch bàn rồi mang vào bếp rửa chén, sau đó vừa lau bàn tay ướt vừa đi ra, ngồi gần chỗ Vu Hường Nam. “Anh đúng là, có đúng hay không trời sinh tự phụ, ngạo khí mười phần, luôn từ chối sự giúp đỡ của người khác?”

Vu Hường Nam yên lặng nhìn cậu, từng chữ nói rõ ràng, “Tôi chỉ bị mất một chân, không có mất tự tôn tự tin của mình, hoặc là theo anh nói — kèm luôn cả tự phụ.”

Lục Hạo nhìn anh, không biết nên nói gì mới tốt, cậu nghĩ trong đầu anh rốt cục là người gì mà sao lại ngoan cố quả quyết như thế mà song song cũng làm người khác động tâm đến thế. Nếu như cậu nói cậu muốn giúp đỡ anh, chắc chắn sẽ bị anh coi như người bị bệnh tâm thần đuổi ra khỏi nhà. Nhưng mà người mất đi một chân, cho dù bản thân anh cố gắng sống cuộc sống không cần người giúp đỡ đi nữa, cũng khó mà chấp nhận bản thân mình từ một người hoàn mỹ trở thành người tàn tật. Loại tâm lý chệnh lệch này, dù biết nhưng cũng khó mà tiếp nhận được.

Lục Hạo vừa nói tới vấn đề xe Chevrolet, nếu Vu Hường Nam muốn bán, cậu sẽ giúp anh tìm người mua với giá tốt nhất.

Vu Hường Nam nói: “Không cần, bác sĩ lắp đặt chân giả cho tôi đang muốn mua một chiếc secondhand, tôi chuẩn bị chuyển qua cho y.”

“Miễn phí?”

“Tất nhiên không, thực tế thì ...” Vu Hường Nam giảo hoạt cười cười, “Thực tế tôi chuẩn bị hét một cái giá thật cao.”

Lục Hạo nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy cáo từ, thấy điện thoại di động của Vu Hường Nam đang để trên chiếc bàn gần đó, cậu thuận tay cầm lấy tìm danh bạ, quả nhiên phát hiện số điện thoại của mình không có trong danh bạ của anh.

“Này ... cậu!” Vu Hường Nam nhú mày, rốt cục cũng bị sự vô lễ này chọc cho không thoải mái.

“Không sao đâu, tôi tôn trọng quyền tư ẩn của anh mà, anh có cái gì ảnh nóng, ảnh hot, ảnh khỏa thân... tôi tuyệt đối không xem. Tôi lưu số của tôi trong danh bạ của anh nhé, nếu muốn ra ngoài tản bộ mà thấy khó khăn cứ tìm tôi. Người dân gặp khó khăn là phải tìm cảnh sát mà, còn ở đây có khó khăn, tìm cảnh sát giao thông, mấy khó khăn khác anh có thể giải quyết nhưng giao thông khó khăn có khi tránh không được. Giao thông ở đây không thể nhân tính hóa so với nước ngoài được, rất nhiều con đường lúc xây dựng không có tính đến sự bất tiện của người khác. Anh đừng có nói anh đi đâu cũng thấy tiện lợi nhé, người bình thường có khi đi đứng còn đụng chạm nữa là, đúng không?” Cậu cầm điện thoại nhấn số, sau đó trả lại cho Vu Hường Nam. “Anh càng không muốn người khác giúp anh, thì càng có nghĩa bản thân anh trong lòng có vướng mắc, đừng nóng giận, có vướng mắc là chuyện bình thường, không vướng mắc mới là kỳ lạ. Giả sử anh còn lạnh lạnh, tôi mặt dày mày dạn tới kết thân, chắc anh sẽ nghĩ đến một ngày nào đó anh đi làm nhiệm vụ lại vượt quá tốc độ, còn có anh em để nói cho anh vài câu, chắc chắn anh sẽ không từ chối đâu, phải không?”

Vu Hường Nam nhìn lướt qua danh bạ, phát hiện tên Lục Hạo là ‘419’, bởi vì là số, nên được đứng đầu trong danh bạ. Anh cười cười, “Bộ bên các cậu làm việc công tư không phân vậy sao? Cần thận tôi đến Bộ cảnh sát giao thông khiếu nại đó.”

“Không phải với ai tôi cũng vì tư quên công vậy đâu.” Lục Hạo ngữ khí ám muội, sau đó đột nhiên mặt trầm xuống. “Này, nhưng tôi nói trước, say rượu lái xe gì gì đó tôi sẽ không bao che đâu, nên phạt phải phạt, quyết không nường tay, mục đích phạt chính là muốn tất cả mọi người tuân thủ quy tắc giao thông, ít gặp chuyện không may, an toàn chạy.”

Vu Hưởng Nam đột nhiên nghĩ đến, kỳ thực sau này cũng không có cơ hội để cậu ta dùng tư quên công, vì anh đâu có lái xe được nữa.

Lục Hạo thấy sắc mặt của anh khê biến, cũng chuyển chủ đề, “Dù hiện tại anh không dùng xe, cũng phải cẩn thận người ta chạy ẩu đụng vào anh, đến lúc đó anh cứ tìm tôi, tôi nhất định xử lý thỏa đáng giúp anh.”

Vu Hưởng Nam cười ha ha.

6. Chương 6: Tin Tốt, Tin Xấu

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tiết trời bắt đầu vào hạ, nóng dần lên, tia nắng chói chang rơi xuống, khiến nhiều người quáng mắt, bất quá so với việc mang tải trọng chạy bộ 10km thì chẳng thấm vào đâu. Đương nhiên, đã rất lâu anh không luyện tập mấy huấn luyện thường quy như vậy, chức năng cơ thể cũng vì vậy giảm đi rất nhiều, đi tới nửa đường Vu Hưởng Nam mới nhớ ra lúc ra khỏi nhà quên mang nước theo rồi. Anh đi đến bên đường mua ly nước chanh, tìm một chỗร่ม mát trên bậc thang mà ngồi xuống, hút ‘ùng ục ùng ục’ một hơi hết sạch. Rồi anh để ly nước rỗng ngay bên cạnh, nhìn con đường cái trước mặt, vừa nghỉ ngơi vừa ngẩn ngơ suy nghĩ.

Đang lúc ngẩn ngơ thì có một người đi qua, bỏ một đồng tiền vào trong cái ly của anh.

Anh ngẩn người, lập tức hiểu được hiện giờ bộ dáng của mình chẳng khác gì một tên ăn mày tàn tật thông thường trên đường.

Dù sao không phải ai cũng có thể nhận thấy bộ chân giả của anh đang mang trị giá hơn 200.000, chưa tính đến chi phí khác. Bỗng dưng anh cảm thấy bùi ngùi, thậm chí còn sự xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thì có thêm mấy người khác đi ngang qua bỏ tiền vào trong ly. Phần lớn ai cũng cảm thấy người thanh niên này lớn lên nhìn rất được, ăn mặc cũng coi như sạch sẽ, thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã mất chân, vì vậy còn có người bỏ vào ly của anh một tờ tiền giấy mệnh giá 5 đồng.

Như một kẻ trộm bỏ trốn, anh lập tức đứng dậy, bỏ cái ly qua một bên rồi rời khỏi chỗ đó. Đi được một khoảng anh mới nhớ ra, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bỏ rác bừa bãi như vậy.

Bất quá, cuối cùng chẳng phải cũng sẽ có người nhặt cái ly ấy sao?

Đột nhiên anh thấy buồn cười, chính mình tự nhiên lại nghĩ tới mấy việc nhỏ nhặt ấy, suy nghĩ tới để làm gì chứ? Hay là do chính bản thân muốn né tránh nhớ tới việc đó, anh cố vũ chính mình đừng cảm một chút, cố gắng phân tích xem tại sao hồi nãy lại bỏ chạy như một tên trộm như thế? — kỳ thực là do anh sợ! Anh từng nghe nói qua, có nhiều người ăn xin tàn tật là do họ cố ý chặt một phần cơ thể để người khác thương cảm mà bố thí xem vài xu.

Nghĩ tới đây anh chợt thấy sờn gai ốc, tựa như bản thân mình vừa mới trở thành một trong số đó.

Mike cùng 419 đã từng đề cập việc tức giận những vấn đề liên quan đến vụ thiết kế đường xá chưa mang nhân tính hóa, đường này mấy người ngồi xe lăn làm sao mà đi? Khi Vu Hường Nam còn là một người toàn vẹn thì anh chả bao giờ nghĩ tới vấn đề này, vì anh luôn nghĩ ở Trung Quốc người tàn tật không nhiều lắm, cho dù có, phần lớn đều ra đường ăn xin. Đến khi bản thân mất đi một chân, ở trong bệnh viện thấy nhiều người khác cũng giống mình, tiếp xúc rồi mới biết, thì ra người tàn tật ở Trung Quốc, một phần vì không muốn liên lụy người khác, một phần vì không muốn người khác kỳ thị bản thân mình, nên bọn họ thường ở nhà không ra cửa.

Thế nhưng nếu bảo anh làm vậy thì anh làm không được, lúc anh 20 tuổi đã cân nhắc đến cuộc sống của bản thân khi về hưu rồi, lúc đó anh sẽ nhận thầu một vùng ở nông thôn đẹp nhất Trung Quốc, sau đó trồng một số loài thực vật, chậm rãi quan sát nghiên cứu. Trời sinh bản tính của anh thích mặt trời cùng cây cỏ. Sự kiêu hãnh của anh khiến anh cố gắng bỏ qua mấy ánh mắt dị dạng của mấy người khác nhìn anh khi anh ra khỏi nhà, cứ thản nhiên mà đi bộ trên đường.

Có người nằm chung phòng bệnh tốt bụng khuyên anh: “Sao anh không mặc quần?”

Anh suy nghĩ một chút: “Mặc quần có chỗ tốt cũng có chỗ xấu. Chỗ tốt là người trên đường không thấy anh là một người tàn tật, chỗ xấu là khiến phần chân cảm giác nóng bức khó chịu. Tôi so sánh lợi và hại, tôi không để ý đến ánh mắt của người khác, tôi chỉ không muốn ủy khuất cái chân còn khỏe của mình.”

Người chung phòng bệnh cười rộ lên, khen tự đáy lòng: “Woa, suy nghĩ của anh thật thoáng đó nha.”

Quá trình luyện tập cách bước đi và hồi phục là một quá trình dài đằng đẳng, Mike thấy anh đầu đầy mồ hôi đi vào phòng vật lý trị liệu, lập tức kêu to lên: “Leo, đừng nói anh đi bộ đến đây nha? Anh điên rồi!”

Nói xong liền đi lên giúp anh tháo chân giả ra, do bộ phận bị cắt hơi cao, dụng cụ này lại rắc rối, phải đề phòng chỗ nối ghép bị sút ra nên phải dùng thêm dây đeo cài ngang xương hông, nên muốn tháo gỡ nó bắt buộc phải cởi quần ra.

Vu Hường Nam cầm chặt quần của mình, lớn tiếng la lên: “Để tôi tự cởi, để tôi tự cởi!”

Anh cởi dây lưng cài ngang hông ra, lấy tay vói vào ống quần, rất khéo léo mà không cần cởi quần vẫn tháo được bộ chân giả ra. Chỉ là sự khổ tâm nỗ lực của bản thân hoàn toàn uống phỉ, Mike cứ thế không khách

khí cuốn cao ống quần của anh lên.

“Anh xem đi, phần da ở đây bị chà sát đến rách rồi này! Có đau không?” Y nhanh chóng đi lấy thuốc sát trùng cho anh, rồi dùng thêm thuốc đỏ bôi thêm vào.

“Chai rồi, không còn đau nữa, cũng như lòng bàn chân của con người vậy đó.” Vu Hường Nam nói, cúi đầu nhìn nhìn phần chân còn lại của mình, sau đó cố gắng kéo quần xuống che chỗ vết thương đi.

“Miệng vết thương của anh rất đẹp, cũng không xấu xí, anh không cần che giấu nó.”

Vu Hường Nam nhìn nhìn mấy bệnh nhân cùng y tá đang đi tới đi lui chung quanh, không biết giải thích với y làm sao, điều anh quan tâm không phải vết thương đẹp hay xấu, mà là do một thứ đạo lý đặc biệt của người Trung Quốc không thể nói rõ được, — hình như là, đúng rồi, là sự kín đáo.

Mâu thuẫn giữa hai người họ như mâu thuẫn giữa phương đông – phương tây về vấn đề bán dâm vậy, một bên tuyệt đối cấm, một bên quản lý có kiểm soát, cũng may người chung quanh tiếng Anh cũng không tốt, cho nên cuộc nói chuyện của họ với người ngoài như đang nói tiếng sao Hỏa vậy. Vu Hường Nam giải thích đi giải thích lại vẫn không thể nói rõ chuyện này, cho nên cuối cùng anh nghĩ, có lẽ khả năng tiếng Anh của mình thật lùì rồi hay không?

“Tiếng Trung của anh học đến đâu rồi?” Vu Hường Nam dùng tiếng Trung hỏi.

“Mã mã hổ hổ!” (ý là tạm tạm, đại khái)

“Ồ?” Vu Hường Nam nhú mi.

“Ha ha, thật ra tôi cũng nói được mấy từ đơn. Nghe nói ‘mã mã hổ hổ’ là một câu thành ngữ, đây là câu thành ngữ đầu tiên tôi học được đó! Mỗi một thành ngữ ở sau đều có một điển tích, thật là đáng sợ, tiếng Trung là loại ngôn ngữ khủng bố nhất trên thế giới.” Y lại dùng tiếng Anh để nói.

“Nếu vậy chẳng phải sẽ gặp khó khăn khi giao thiệp với đồng nghiệp hay sao?”

“Không có việc gì, đồng nghiệp ở đây tiếng Anh đều cũng không tệ lắm, còn nếu không thì tôi dùng từ điển điện tử.”

Vu Hường Nam dở khóc dở cười.

Ở bên cạnh có một bệnh nhân vừa cắt bỏ bộ phận thân thể lần đầu tiên làm vật lý trị liệu, mang chân giả vừa bước được ba bước liền đau đến kêu gào lên.

Rất nhiều bệnh nhân khác đang làm vật lý trị liệu đều quay đầu lại nhìn, có người đồng tình, có người xem thường, Mike chỉ vào Vu Hường Nam cho bệnh nhân ấy thấy: “Cậu nhìn đi, vị này chính là bệnh nhân mẫu mực ở đây đây, anh ta chưa từng kêu khổ khi luyện tập bước đi, anh ta dù tập rất đau đớn, thế nhưng vẫn kiên trì luyện tập.”

Bệnh nhân nước mắt lưng tròng nhìn y: “Anh hai à, anh nói cái gì tôi không hiểu.”

Vu Hường Nam thoải mái nói: “Y nói ngay từ đầu bước đi đều là như vậy cả, mỹ nhân ngư cũng có thể chịu cảm giác kim châm mà nhảy múa khiến nhiều người thán phục đấy thôi.”

“Liên quan gì tới tôi, tôi với mỹ nhân ngư khác giới tính mà?” (*đó là trọng tâm sao trời?!*)

Mặt Vu Hường Nam tối sầm, cười haha: “Người bạn này của tôi từ Đan Mạch tới, nên hơi cổ tích một chút.”

Mike kiên trì muốn lái xe đưa anh về nhà, anh biết không lay chuyển được người kia. Mà cũng không phải anh không đánh lại y, cho dù anh thiếu một chân, nhưng với hai tay cũng có thể siết đứt cổ y. Nhưng Mike tay chân dài lại có lực, lúc đứng cũng cao hơn anh nửa cái đầu, quái vật lớn vậy, không thể đơn giản siết được cổ y, với lại cũng phải chừa lại cho người ta chút mặt mũi. Huống hồ lại là một bác sĩ chân giả chuyên nghiệp như thế, lúc trước đấu tranh tư tưởng thật lâu mới mới được người ta tới giúp mình, là cứu tinh của mình, nên y nói thì phải nghe thôi.

Mike ngồi lại một chút, nói lần sau tới nhớ lái xe, dù anh cần luyện tập, thế nhưng không nên nóng vội, mặc dù thật sự dự định tham gia thế vận hội Olympic, cũng không nên dùng phương pháp như thế.

Vu Hường Nam vâng vâng dạ dạ, tiễn Mike đi rồi, anh nằm ở trên sofa ngáy ngốc một hồi, xem thử lúc nào thì nên đi trả phép, hỏi một chút quân khu an bài cho anh về bộ phận nào, nếu như đối phương không muốn mình nữa, có nên tìm Lâm Quan Quân thương lượng biện pháp một chút hay không. Bất quá trên dưới đều nói, chuyển anh tới tổ tin tức là nắm chắc, chỉ là chính mình không đi trả phép, cho nên người ta cũng không thể không biết xấu hổ mà gọi tới cho mình được, để cho mình tiếp tục ở đây tĩnh dưỡng.

Anh vừa suy nghĩ, vừa cởi quần tháo chân giả, chuẩn bị tắm một chút nước lạnh rồi nghỉ ngơi. Chưa kịp cởi dây lưng, chuông cửa vang lên, anh nhìn lại bản thân đang mặc một cái quần lót màu nâu, lại phải nhanh chóng mặc lại cái quần vừa mới cởi ra.

Không phải Lâm Quan Quân, cũng không phải 419 hầu như mỗi ngày đều đến nấu cơm tối cho anh, lúc này cậu ta đang có phiên trực, mà là người từ lâu chưa gặp lại — Hà Tại Lâm.

Vu Hường Nam suy nghĩ, cô ta chưa đến 30 mà, sao tới tìm mình nhanh vậy?

Hà Tại Lâm mang theo một túi thật to, mới từ siêu thị trở về, bên trong đầy đồ dùng cuộc sống, rất nhiều đồ ăn thức uống, còn thêm một số dầu gội đầu, sữa tắm...

“Em ... em làm gì vậy?”

“Mấy cái này đều cần dùng, em thấy anh dùng dầu gội đầu bình dân quá nên mua cho anh một bộ Neutrogena.”

“Cũng không phải diễn viên, dùng mấy thứ này làm gì? Đàn ông dùng sữa rửa mặt à, làm anh nghĩ mình như phụ nữ ấy.”

“Nói như vậy anh không phải loại người chú trọng bề ngoài rồi.”

“Bộ anh chú trọng bề ngoài lắm sao?”

“Anh không chú trọng bề ngoài, vậy tìm bạn trai đẹp trai như thế làm gì? Còn nữa, anh nghĩ người ta coi trọng anh, có bao nhiêu nguyên nhân là tập trung lên cái mặt của anh hả? Hơn nữa, lúc em 30 thì anh bao nhiêu rồi? Em hy vọng đối tượng mà sau này em sẽ kết hôn, dù không thể dùng được gì thì cũng cho em chút mặt mũi đi. Cho nên em suy nghĩ rồi, cảnh cáo anh, nhất định phải nghiêm túc sử dụng chúng.”

Vu Hường Nam tự thấy mình không phải loại người kém ăn nói, nhưng mỗi lần đứng trước cô gái này, thì anh luôn bại trắng tay.

“Cố ý chạy tới đây không phải chỉ vì cái mặt của anh thôi phải không?”

Hà Tại Lâm gật đầu: “Thật lợi hại! Em có một tin tốt một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?”

Vu Hường Nam bĩu môi: “Thần bí làm gì, có nói hay không?”

“Đây đều là những chuyện cơ mật cao độ liên quan tới anh đấy!”

“Vậy ... nói tin xấu trước đi!”

“Cái tên họ Lâm ở sau lưng anh đang tiếp cận một đối tượng khác, người đó là con gái của tướng quân, tổng tham quân khu Nam Kinh, nếu như chuyện thành, hắn sẽ thành con rể hiền của ông ta, rồi sẽ rất nhanh thăng chức. Đương nhiên dù hiện tại bản thân hắn đã chói lọi rồi, nhưng vẫn chưa đủ đối với anh ta phải không?”

Trong lòng Vu Hường Nam chợt thấy đau đớn, “Còn tin tốt?”

Hà Tại Lâm cố ý chậm rãi tháo gút bịch đồ, chậm rãi bỏ đồ ăn vào tủ lạnh, sau đó mới nói: “Cô gái ấy cũng chính là chị em nghĩ rằng hắn đang muốn vụ lợi từ hôn nhân này nên vẫn chưa tỏ thái độ gì cả.”

Ngón tay Vu Hường Nam ấn vào công tắc nhà bếp để mở đèn, sau đó cười cười: “Ừ, khổ cực rồi, là người giỏi sẵn tin đây. Cảm ơn em đã nói cho anh biết chuyện này.”

Hà Tại Lâm thấy phản ứng của anh rất bình tĩnh, nhất thời có chút lơ mơ: “Thế nào, anh không tức giận sao, không lập tức gọi điện cho hắn hỏi rõ ràng sao?”

Vu Hường Nam mở một lon nước ép chanh, vừa uống vừa nói: “Trên thực tế, hắn là một người đàn ông ưu tú, người giới thiệu đối tượng cho hắn vô số kẻ, có khi phải nể mặt mũi người ta, không thể nói không, dù thế nào cũng phải đi gặp mặt con gái người ta. Cô gái đó chắc cũng nhìn nhận ra được mà phải không? Máy loại việc như thế này, bản thân anh cũng từng trải qua rồi. Nếu như bọn anh là loại người ích kỷ một chút, âm hiểm một chút, kiếm con gái của thủ trưởng kết hôn, sinh một đứa con, giả bộ sống hạnh phúc, cứ thế mà thăng quan phát tài thôi. Thế nhưng ... bọn anh không như thế đâu.”

Hà Tại Lâm cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ: “Vậy anh có nghĩ hôm nay em cố ý đến nói cho anh biết việc này là có dụng ý âm hiểm gì không?”

“Anh chỉ hiểu kỳ, sao em lại có được một người chị là con gái của tổng tham quân khu Nam Kinh gì gì đó, nếu có, Tiểu Bắc phải nói cho anh biết rồi chứ?”

“Chị gì gì đó là bịa đặt đấy, dù sao anh cũng đừng quan tâm tin này từ đâu mà có. Nhưng thật sự em xuất phát từ hảo tâm, không muốn anh bị hắn lừa.”

“Anh không phải thổ bạch, tất nhiên anh cũng rất cảm ơn em.”

“Hường Nam, có đôi khi em thật hy vọng anh đừng thẳng thắn với em như vậy, anh có thể giả vờ làm một tên bại hoại lừa gạt hôn nhân em được không?”

Vu Hường Nam xoay người, ngẩng đầu lên uống một hớp nước chanh.

7. Chương 7: Last Sex

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lục Hạo theo một ông lão đi ra ngoài tập dưỡng sinh vào thang máy chung cư của Vu Hường Nam, gõ cửa nhà Vu Hường Nam, rất nhanh có người trả lời. Vu Hường Nam vừa mở cửa thì nhìn nét mặt có chút hoảng hốt, vì vậy Lục Hạo biết có lẽ anh đang đợi người nào đó, hơn nữa đó là một người mà anh đang cực kỳ muốn gặp.

“Sao sớm vậy?” Vu Hường Nam nhìn đồng hồ treo tường, chỉ mới 8h.

“Không phải anh nói hôm nay phải đi bệnh viện làm vật lý trị liệu sao, tôi đưa anh đi.”

“Bạn của tôi sẽ ghé qua đây, đưa tôi đi.”

“Vậy tôi cùng người ấy đưa anh đi.” Lục Hạo bước vào cửa, lấy đồ ăn sáng mà cậu mua để lên bàn. “Sữa đậu nành, bánh màn thầu, nước súp, hủ tiếu, ăn gì đi không thôi đói bụng đó.”

“Cám ơn.” Vu Hường Nam ngồi vào bàn ăn, nhưng không có cầm đũa ăn, trong lòng anh trăm thứ ngổn ngang, đang nghĩ phải làm sao để tống khứ cái bóng đèn này đi. Đã 8h rồi, Lục Hạo giờ đang mặc đồ thường, là một chiếc T-shirt mùa hè cùng quần soóc, chân mang giày xăng-đan, nếu như lúc này Lâm Quan Quần vào nhà thấy, không biết sẽ nghĩ gì nữa.

Trong lúc anh bỏ qua phương án thứ nhất: thẳng thừng đuổi đi, chuẩn bị dùng phương thức thứ hai: Uyển chuyển đuổi đi, thì nghe thấy tiếng tra chìa vào ổ ngay cánh cửa, vì vậy anh thở dài, Lâm Quan Quần trong mấy việc như thế này, không phải là một chuyên gia, hy vọng đối phương sẽ không hiểu lầm.

Nhưng có người không hề muốn yên thân.

Vừa nghe thấy tiếng, Lục Hạo liền chạy đến cửa mở. Lâm Quan Quần mặc bộ đồ thường, ngơ ngác nhìn người trước mặt. Lục Hạo lấy ra đôi dép từ tủ giày, “Xin chào xin chào, đồng chí trung tá, tôi biết anh đó, lần trước anh dùng xe jeep đưa Tiểu Nam về nhà phải không?”

Vu Hường Nam ngồi ngay bàn ăn phía sau, nét mặt đầy xấu hổ, anh không hề nói gì cả, chỉ đơn giản cầm lấy bánh màn thầu bỏ vào miệng ăn.

Lục Hạo nghiêm nhiên mang dáng dấp của chủ nhà, hoan nghênh Lâm Quan Quần vào cùng ăn bữa sáng.

Lâm Quan Quần nhìn đôi dép đặt trên sàn nhà một chút, không có ý định vào cửa, chỉ hướng về phía Hường Nam nói: “Đi được chưa?”

“Ngồi xuống ăn điểm tâm một chút đi, giờ này đang vào giờ cao điểm, khó đi lại lắm.”

Lâm Quan Quần cười khê: “Không phải cậu là cảnh sát giao thông sao, vậy sao không đi duy trì trật tự?”

“Cảnh sát chúng tôi làm một ngày đêm nghỉ một ngày đêm, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.”

“Vậy xem ra tiền lương của bên các cậu cao thật đó.”

Vu Hường Nam chỉ cảm thấy đang bùng bùng lên một ngọn núi lửa sắp phun trào, vì vậy cất tiếng nói: “Đi thôi đi thôi, ăn sáng trên xe cũng như vậy thôi.”

Ba người cùng nhau xuống lầu, đi tới đường lớn ngay trước khu nhà đã thấy có một chiếc xe Jeep quân dụng ‘Mãnh sĩ’ cùng một chiếc xe mô tô F3 từ Bỉ nhập vào châu Á đang đậu.

Vu Hường Nam mồ hôi trên trán cười mỉm: “Vậy không phải đang lãng phí tiền thuế của nhân dân sao?”

“Vậy không phải suy nghĩ cổ hủ sao? Tôi tranh thủ vừa xử lý việc tư vừa tuần tra, chưa từng muốn lãnh đạo khen ngợi.” Lục Hạo đi phía sau anh, trong lòng biết rõ là Vu Hường Nam sẽ không dùng xe của cậu để đi bệnh viện, nên rất thức thời. “Khó có dịp bạn anh đến đón anh đi, các anh cứ tự nhiên, tôi không quấy rối nữa, mai tôi quay lại, hẹn gặp lại!”

Lâm Quan Quân không đợi cậu đi đã đưa tay ôm lấy hông của Hường Nam, kéo thẳng đến xe jeep trước mặt, đưa người vào trong xe, đóng một tiếng ‘Bang’, toàn bộ quá trình đều rất liên tục.

Xe jeep nổ máy, phun khói đen trước mặt chiếc mô tô, phóng một cái ra khỏi khu nhà.

“Tên nhóc ấy nói gì cơ, ngày mai quay lại? Không phải thằng nhóc ấy nói làm một ngày đêm nghỉ một ngày đêm sao?”

Vu Hường Nam nhin cười, nhìn hấn không nói tiếng nào, đến khi người đó thấy không được tự nhiên.

Lâm Quan Quân bắt mồm, “Cậu đâu phải loại người không biết từ chối người khác đâu chứ, người ta quấy rầy cậu, cậu cứ để người ta quấy rầy vậy sao? Hay là giờ cậu nhàn cư vi bất thiện hử, tớ nói cho cậu biết, nếu cậu cùng tên nhóc đó có mối quan hệ không minh bạch, tớ sẽ ...”

Vu Hường Nam cười nghiêng ngả, rồi xem thường nói: “Ghen sao?”

“Ghen? Tớ có chìa khóa nhà cậu, tên nhóc đó có không? Một cảnh sát giao thông nhỏ nhoi, xứng sao? Bất quá tốt nghiệp cấp 3 thôi, cậu với thằng nhóc đó sao có thể tiếng nói chung được, cậu không thể nào thích thằng nhóc đó được, sao tớ phải ghen chứ?”

Vu Hường Nam nghe đến đó, mặt trầm xuống: “Đừng nói người ta như vậy, cậu ấy đối với tớ không phải dạng thích đó, chỉ đơn giản là một người khá nhiệt tình, muốn kết bạn với tớ mà thôi.”

“Tớ biết, cậu với ai cũng có thể kết bạn được cả, lúc còn trong quân đội, cùng với mấy người binh nhì còn có thể kết bạn, nhưng đây đâu phải quân đội, cậu không cần thân thiết với thằng nhóc đó đến vậy, đừng giao lưu với thằng nhóc càng tốt!”

Vu Hường Nam nhìn con đường ngoài cửa sổ, không nói gì.

Lâm Quan Quân biết anh mất hứng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, “Tớ biết cậu không thích thấy tớ nhìn người lúc nào cũng xem trọng công danh lợi lộc. Tin tớ đi, vốn dĩ tớ không phải dạng người như thế, chỉ là chuyện này liên quan tới cậu, tớ sẽ không thoải mái. Cậu rõ ràng là một người có năng lực, tính cách lại thoải mái, đến mức khiến người khác bắt nạt, có nhiều người muốn bắt cậu làm vật thể mạng dấy. Đã nói lần này cậu bị thương, vốn dĩ bảo hộ nguồn phóng xạ rõ ràng rất khá, dù chết vài người, nhưng lại có thể cứu hơn một trăm ngàn người. Rõ ràng là công nhất đẳng, kết quả ...”

“Được rồi! Đừng nhắc lại nữa, đừng để tranh công không được mà cậu còn sa lầy vào, chuyện này trời biết đất biết cậu biết tớ biết là được.”

Lâm Quan Quân tức giận đến không nói lời nào, xe bị kẹt ở ngã ba, hấn vỗ mạnh tay lái lập tức mẫn.

Vu Hường Nam vỗ vỗ lưng hấn, “Đừng nóng giận nữa, bất quá tớ đáp ứng cậu sau này không gặp lại cậu ta nữa.”

Đã không có bóng đèn, thời gian còn lại trong ngày tất nhiên sẽ dằng thoải mái hơn nhiều.

Ăn cơm tối ở bên ngoài xong về tới nhà đã gần 10g tối, Lâm Quan Quân vừa vào cửa liền cởi nút áo, mở điều hòa, lấy nước chanh trong tủ lạnh uống.

Khi đi ra từ nhà bếp, hấn thấy Vu Hường Nam đang ngồi ở sofa cầm điều khiển từ xa đổi kênh truyền hình: “Trời nóng như thế, mệt mỏi cả ngày rồi, sao không đi tắm?”

Thấy Hường Nam muốn nói gì đó lại thôi, hấn đi tới ngồi bên cạnh anh, đặt tay lên đầu gối của anh, “Mấy lần trước cậu đều từ chối tớ, thế nào, đừng nói hôm nay cho tớ tay không đi về nhà nhé?”

Vu Hường Nam suy nghĩ một chút, nghĩ chuyện này nên nói chuyện cho thẳng thắn rõ ràng, “Trong tuần rồi có phải cậu đã đi xem mắt con gái của thủ trưởng quân khu Nam Kinh không?”

Mặt Lâm Quan Quân trầm xuống: “Ai nói cho cậu biết?”

“Tớ không có tức giận, nhưng chính cậu cũng hiểu mà phải không? Tuổi của hai đứa mình cũng không còn nhỏ nữa, tớ như thế này, mà cũng có người tới làm mai mối, huống chi là một người như cậu, không thể tránh khỏi. Nếu chúng ta tới bước đường cùng ...”

Lâm Quan Quân cắt ngang lời anh, “Thế nhưng trong lòng tớ, cậu luôn là người đứng vị trí đầu tiên.”

Vu Hường Nam ngẩn người, quan điểm của hai người không giống nhau, lời tới miệng lại quyết định vòng vo, “Tớ hy vọng cậu có thể kết hôn, sống cuộc sống bình lặng, cậu cũng sẽ có một tiền đồ sáng lạng, ở bên tớ thì được gì chứ?”

“Tớ sẽ không cùng cô ta kết hôn đâu, cậu chờ tớ 2 năm, chờ tớ được điều đi Bắc Kinh, cậu cũng khỏe hơn, như vậy tớ và cậu có thể ở bên cạnh nhau rồi.”

Vu Hường Nam cố nén sự kinh hoàng trong lòng, nhưng giả vờ trấn định hỏi han: “Nói như vậy, cậu muốn cùng cô ta bên nhau hai ba năm sao?” Vốn dĩ anh cho rằng bản thân anh tự mình xin vào tổ tin tức, cùng làm việc với hần chung một nơi, tuy rằng nhờ quen biết để chuyển công tác, nhưng cũng không đến 2 năm, lại phải lợi dụng một cô gái vô tội. Anh biết không phải chỉ có mình hần, ai đều như vậy cả, nhưng dù sao cũng khác quan điểm làm người của anh, hay là mình quá mức khiết phích, phải sửa.

Vu Hường Nam hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong đầu đầy sự hỗn loạn. Những lời hần nói không hề sai, là do bản thân anh ngây thơ thôi, nói chuyện xong liền biết, hiện tại hần nói sẽ không kết hôn, nhưng thời gian trôi qua, cuối cùng cũng bước vào con đường chung của mọi người thôi. Đến lúc đó khó mà giải quyết, thôi thì giờ kết thúc cho xong, bản thân anh hiện tại cũng phải có đường biên, anh không có không có khả năng chờ hần kết hôn xong rồi cùng hần có mối quan hệ không rõ ràng.

Lâm Quan Quần cho rằng anh đang ghen, nên quỳ xuống trước mặt anh, đặt mặt mình lên đùi anh, ngoan ngoãn như con mèo vậy.

“Chúng ta đợi được nhiều năm như vậy, thêm hai năm nữa, có được không?”

Vu Hường Nam đứng dậy, “Tớ đi tắm đây!”

“Cùng nhau tắm đi!”

“Không!”

Cởi bỏ chân giả, tắm, rồi lại mang chân giả vào, mặc quần áo chỉnh tề, đi ra khỏi phòng tắm, Vu Hường Nam mất gần hơn nửa tiếng, mở vòi nước cũng mất gần 5 phút.

Lâm Quan Quần vào phòng tắm, hần nhìn quét một vòng, phát hiện thấy trên tường có gắn một tay vịn bằng inox cao bằng thắt lưng, vòi sen bên trong phòng ngoại trừ gắn thêm tay vịn còn có thêm một chiếc ghế nhỏ cao khoảng 50cm, cũng là bằng inox, ba ống thép tròn tròn dính chặt với mặt sàn.

Vu Hường Nam nếu đứng thì thật khó mà tắm được, nếu như là một người đầy đủ chân mà đứng một chân tắm thì khó mà ngã, nhưng một người thiếu một chân thì thật sự rất khó. Lâm Quan Quần tưởng tượng đến cảnh anh một tay nắm tay vịn một tay lau người, một người kiêu ngạo như anh, quả thật khó để người khác nhìn thấy bộ dáng đó của mình, chuyện này liên quan đến sĩ diện nhiều hơn là ngưng ngừng.

Lúc tắm rửa xong đi ra, đã thấy Vu Hường Nam nằm sấp trên giường, chân giả còn y nguyên trên người, nhưng quần ngoài đã cởi ra, móc dây lưng ngay xương hông chưa mở, cố định phần chân giả phía dưới. anh dùng drap giường che đi phần giao giữa thân thể và bộ phận chân giả, nhưng đang làm lại có chút chần chừ. Trong nhà cũng có một cái chi giả khác để thay thế, bên ngoài có bao lớp da nhân tạo, bởi vì nó không thể giúp không chế tốt khớp gối, nên vẫn không dùng làm gì, nhiều lắm chỉ có thể giúp chống đỡ cơ thể mà

thôi. Anh vốn muốn thay cái chi giả ấy, nhưng lại thấy mang nó rườm rà, mà nhìn cái chi giả đang mang thì tiện dụng nhưng nhìn thấy thật chán ghét

Lâm Quan Quần đi tới, cúi người cởi móc dây lưng giúp anh, hồi sáng hấn đã nghiên cứu qua làm sao mà tháo dỡ chúng, nên giờ dù cho hơi lập cập nhưng cuối cùng vẫn tháo dỡ hoàn chỉnh tất cả. Nhưng khi hấn đưa tay cởi quần của Vu Hưởng Nam thì anh đưa tay chặn lại.

“Cậu hiểu rõ, nếu hôm nay cậu cùng tớ làm chuyện này, sáng mai rời khỏi nhà của tớ, quay về quân đội cần làm gì thì làm, kết hôn sinh con, sau đó cuộc đời về sau chúng ta không còn liên quan gì nữa. Mà tớ cũng sẽ cảm ơn cậu, cho tớ một kỷ ức đẹp lúc chia tay.”

Lâm Quan Quần nhướng mày, “Ý cậu vậy là sao? Lần đầu cũng là lần cuối sao?”

“Đợi hai năm nữa đi!”

“Chết tiệt, cậu nghĩ cậu là hoàng hoa khuê nữ (*tiểu thư đài các*) sao?”

Sắc mặt Vu Hưởng Nam trở nên tái nhợt.

“Xin lỗi, tớ nói chuyện có hơi khó nghe chút.”

Vu Hưởng Nam thống khổ nhắm mắt lại, lúc mới biết Lâm Quan Quần, người này vừa nhiệt huyết vừa hồn nhiên, ánh mắt nhìn mình gần như sùng bái cho nên bản thân anh luôn hiển nhiên hưởng thụ loại ánh mắt này. Cũng bởi vì vậy mà Lâm Quan Quần từ trước đến nay luôn không mãi vẫn không có đủ dũng khí đâm rạch tầng mờ ám giữa hai người, thế nhưng hiện tại không giống với lúc trước nữa, bản thân mình đã tàn tật, sau này còn thể có càng lúc càng thêm kinh khủng, cho nên loại quan hệ trần trụi này giờ lại mang một màu dơ bẩn khó nói. Có đôi khi anh cũng hối hận, vì sao lúc trước khi còn nguyên vẹn, không để bản thân hưởng thụ sự vui thích của thể xác để làm chi đến bây giờ. Rốt cuộc phải hưởng lấy cái hương vị biến mùi này.

Vu Hưởng Nam mang tâm tình bối rối chu du đến miền nào đó, rồi cũng trở về bộ mặt cũ: “Quên đi, cậu nói cũng đúng, tớ không phải hoàng hoa khuê nữ, muốn làm gì thì làm.”

Lâm Quan Quần tức giận cởi bỏ quần của anh, sau đó lấy tay để vật rắn chắc của mình ngay tại giữa mông anh.

“Vậy, cậu quyết định đây là lần cuối?”

“Ừ!”

“Để tớ xem cậu có thể quyết định được nữa hay không.” Nói xong hấn cười cười đưa tay thấm chút nước

bọt, chuẩn bị mở rộng đi vào.

Vu Hường Nam không hề nói gì, nhưng thân thể rất cứng nhắc, đó là thái độ kiên quyết. Anh luôn ôn hòa, nhưng từ trước tới nay nguyên tắc của anh cũng chưa ai vượt qua được, chuyện này Lâm Quan Quân lại biết rõ hơn ai hết.

“Con mẹ nó, mất hứng quá đi!” Lâm Quan Quân đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, sau đó một đường ra khỏi cửa.

8. Chương 8: Lê

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vu Hường Nam vừa muốn giữ lời hứa với Lâm Quan Quân là không gặp Lục Hạo nữa, vừa không muốn khiến cậu ta khó xử, làm sao bây giờ? Đơn giản mỗi sáng rời nhà sớm một chút, nếu gặp thì nhắm mắt làm ngơ.

Thế nhưng rất nhanh anh nhận thấy nghĩ vậy là sai lầm, hiện tại kỹ thuật quản chế giao thông được cải tiến, mấy người qua lại trên đường bộ đều được camera ghi lại rồi chuyển đến trung tâm chỉ huy giao thông. Vốn dĩ không dễ mà nhận ra được ai là ai, dù sao độ rõ cũng có giới hạn, thậm chí cả biển số xe cũng không thu rõ nữa mà, nhưng vấn đề ở chỗ, bản thân anh có mang chân giả, bước đi cũng không thể tự nhiên được như người bình thường.

Cho nên sau lần thứ N không hẹn mà gặp, anh dù ngốc hơn vẫn biết chuyện gì đang xảy ra, hướng chỉ anh cũng không ngốc, người làm việc với công nghệ cao làm sao có thể ngốc.

“Cậu đang làm việc mà, để tôi đi một mình được rồi!”

“Tôi muốn đi với anh một đoạn.”

Vu Hường Nam rốt cục cũng phải tức giận, “Sao cậu lại phiền như thế chứ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao, tôi rất ghét cậu!”

Lục Hạo không hề để tâm mà nhún nhún vai, “Tôi lại cảm thấy anh không hề ghét tôi, mà là trung tá Lâm kia ghét tôi, đúng không? Nhất định hẳn bảo anh đừng tiếp xúc nhiều với tôi.”

Vu Hường Nam bị vạch trần, nét mặt không hề tỏ chút thoải mái nào, bước thẳng về phía trước, từng

bước từng bước khập khiễng, lại chút vội vàng.

“Được rồi, tôi không quần lầy anh nữa, đi từ từ thôi đừng gấp, nhớ kỹ đó, nếu có khó khăn cứ tìm cảnh sát giao thông, tôi bảo đảm người họ Lâm của anh không có đủ khả năng cứ muốn là triệu hoán thú đâu.” Lục Hạo ở phía sau hét lên.

Vu Hường Nam tròn tròn mắt, rồi hướng về phía cửa vào đường xe tàu điện ngầm, bản thân anh muốn đến chợ hoa và chim ở phía Tây ngoại thành chơi một chút, nơi đó rất lớn, dường như mang quy mô tựa như vườn bách thảo vậy, lại không bị giám sát nhiều.

Nhưng giờ lại gặp rắc rối rồi, lúc đứng ngay đường số 1 chờ xe, bị một va-li đụng vào cái chân giả, khiến anh đau đến chảy mồ hôi lạnh. Khi đến trạm bước ra được vài bước rồi không thể nào di chuyển được nữa, tựa như một cái dao gỉ càng sử dụng càng thêm vô dụng, anh liền tìm một góc tường tương đối yên lặng ngồi xuống, thầm nghĩ chính mình tốt xấu gì cũng là một chuyên gia gỡ bom, chẳng lẽ chịu thua một cái chân giả? Đưa tay vói vào T-shirt, đầu tiên từ trên lưng cởi ra dây lưng, sau đó từng chút từng một tháo ra từng bộ phận, tháo dỡ hoàn tất, anh ngồi chỗ đó kiểm tra tới tới lui lui, rốt cục phát hiện — anh chẳng biết là bộ chân giả này bị cái gì nữa.

Trong lúc đó cũng có mấy người đi qua đi lại nhìn, có một còn thấy một đồng xu trước mặt anh.

Bỗng nhiên một sự bất lực cùng ủy khuất mạnh mẽ dâng lên, khiến anh lập tức lấy điện thoại ra nhấn một dãy số, mặc kệ lúc trước cương quyết thế nào, giờ anh lại cảm thấy mình nhu nhược bấy nhiêu. Không phải chỉ cần muốn là hấn lập tức đến giúp mình — dù sao cũng không phải chuyện cổ tích, nhưng chỉ cần nghe tiếng của hấn, anh cũng sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Alô?” Một tiếng phụ nữ xa lạ vang lên.

Vu Hường Nam lập tức cúp máy.

Mười giây đồng hồ sau anh lại nhấn số, anh không thích hiểu lầm ai cả, vô cùng không thích.

“Tôi là Vu Hường Nam, trung tá Lâm có thể nghe máy không?”

“A, anh chính là lão Vu phải không, Quan Quân trước mặt tôi có nhắc tới anh đó! Tháng sau tôi sẽ qua bên đó, đang muốn mời anh ăn một bữa, chúng ta —“

“Típ — típ — típ —“

Điện thoại đột nhiên bị đối phương cúp ngang.

Vu Hường Nam cúi đầu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, trong đầu nhanh chóng lướt qua ‘Tháng

sau qua bên đó', vậy nghĩa là hiện tại cô ta không ở thành phố này, mà đây lại là điện thoại của Lâm Quan Quân, nơi vậy nghĩa là Lâm Quan Quân đang ở cùng với cô ta ở một nơi nào đó!

Anh cứ nhìn cái điện thoại như chết đứng, năm phút đồng hồ, anh thề rằng, chỉ cần hắn gọi lại cho anh, anh nhất định sẽ nghe lời giải thích của hắn.

Mười lăm phút trôi qua, điện thoại vẫn lặng yên như thế.

Anh ngẩng đầu, mờ mịt nhìn những người đi qua lại trước mặt, có người hờ hững đi qua, có người lại đầy thương cảm nhìn anh, một số người còn nổi lòng thương xót muốn cho anh tiền, nhưng khi đưa tay vào túi thì lại vô thức rút tay ra, vì họ ai cũng di chuyển rất nhanh, nên không ai kịp bỏ tiền xuống chỗ anh.

Hai mươi phút trôi qua, anh lại phải mở danh bạ lên, thấy số 419 nằm ngay hàng thứ nhất, nhưng anh lướt qua số kế tiếp, đó là Mike, vì là tên tiếng anh, lại theo dãy Anphalbe nên được xếp thứ hai, anh nhấn số gọi, báo cho đối phương biết chỗ hiện tại của anh, đang gặp chuyện phiền phức gì. Vì sợ sẽ có người gọi đến không bắt được sóng, nên cuộc trò chuyện này chỉ kéo dài trong vòng 1 phút.

Kế tiếp anh chờ đợi trong vô vọng ở một góc.

Một cô gái có khuôn mặt hòa nhã đi tới, lấy ra một tờ tiền giấy mang mệnh giá 20 đặt bên người anh.

Vu Hường Nam cười khổ, "Em gái à, tôi không có xin tiền!"

"Á ..." Về mặt cô gái đầy xấu hổ.

"Em không phải người đầu tiên cho tôi tiền đâu, nhưng là người đầu tiên cho tôi số tiền lớn như thế này đấy!"

Không biết vì sao, ngay tại nơi xa lạ lại có thể nói ra tâm tình của mình với một người hoàn toàn xa lạ, tựa như ngay lúc cô đọc tịch tịch lại có thể tìm được một người bạn trên mạng internet, anh cứ huyền thuyên từ việc vừa vướng chân vào cái va-li, rồi đến mấy cái lật vật liên quan tới cái chân giả, không biết sao cứ thế mà nói hết ra thôi.

Cô gái ấy muốn ở cũng không được, đi cũng chẳng đành, liền tốt bụng hỏi anh có muốn cô dìu anh đến băng ghế kia hay không.

Anh lắc đầu, "Ngồi trên mặt đất mát mẻ hơn." Ngay lúc nói xong câu đó, anh liền nở nụ cười, nhưng nhìn chẳng khác gì là đang khóc.

Ngay lúc đang nói chuyện, một tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên.

“LEO ~~~~~ where are you~~~~~ “

Vu Hường Nam tuyệt vọng che mặt.

“Leo, hôm nay đang buồn sao?”

“Có sao?”

“Hai ta quen nhau lâu như vậy, tâm tình của anh tôi không biết sao, thế nào, có vấn đề gì à?”

“Hoàn cảnh xã hội Trung Quốc tương đối phức tạp.”

“Đi Hà Lan đi, hoặc Berlin cũng được.”

Vu Hường Nam bị y chọc cười, anh liền biết người ngoại quốc vốn dĩ chẳng hay tính toán, tất nhiên không phải họ ai cũng đều ngây thơ mà nhiệt tình như thế, còn tùy nơi nữa. “Với mấy người quân nhân chúng tôi, chúng tôi thích ở lại nước hơn. Bên văn hóa chúng tôi nhiều lắm chỉ kỳ thị mà thôi, còn tôn giáo các anh thì có thể giết người vì sùng đạo ấy chứ.”

“Đây là đang chửi bới! Sự tình này phát sinh cũng hơn mười mấy năm về trước, chí ít tôi cũng biết hình như quốc gia anh khi đó cũng ra hình phạt với chuyện này.” (*chuyện này là vụ đồng tính đó*)

Vu Hường Nam gật đầu, “Được rồi, giờ toàn bộ đều thay đổi rồi, nên vấn đề của chúng ta chỉ đơn giản là không đủ kiên cường, hoặc là chưa đủ sâu sắc.”

Anh vô ý thức nhìn điện thoại, rất sợ bỏ lỡ tin nhắn nào, nhưng đến khi về tới nhà, vẫn chẳng nhận được chút tin nào.

Hơn một tháng đều ở nhà không ra ngoài, mấy liên lạc cũng cắt đứt, anh ngủ một hơi đến khi mặt trời lên cao, đến khi mở cửa có một túi plastic bên ngoài đựng bữa sáng, thỉnh thoảng lại có một đóa hoa.

Nếu như do cửa hàng gửi tới thì không nói gì, nhưng hoa này là hoa trồng trong vườn mà.

Lần này Vu Hường Nam thật sự lâm vào cảnh dở khóc dở cười.

Dù sao cũng phải hoạt động, vậy đến khu vườn trong khu nhà tham quan thử coi, dù sao anh cũng muốn biết cái cảm giác thất tình, bị vứt bỏ, cái tình yêu mà không thể nào có được ấy, sẽ để lại phức cảm tự ti mạnh đến thế nào.

Bình thường, anh cùng điện thoại nói chuyện với Lâm Quan Quân, hay đôi lúc nhắn tin, giọng điệu rất bình thản, cứ như là ân cần thăm hỏi giữa hai người bạn lâu năm, nói về nào là nhiệt độ cao, nào là lũ, sục lở, hay vài chuyện trong quá khứ.

Lâm Quan Quân không có giải thích lý do cho việc lần đó điện thoại bị ngắt đột ngột, mà anh cũng không thêm hỏi.

Hiểu lầm hay không đã không còn quan trọng rồi, thời gian tới kết quả như thế nào, bản thân anh đã có dự liệu hết rồi.

Sau đó có một ngày, Lâm Quan Quân có được một ngày nghỉ cuối tuần, chạy tới chỗ anh, nếu như anh chấp nhận điều nhập quân khu, đi ô-tô cũng chỉ có 1 giờ, chứ không phải như giờ mất đến 7 giờ.

Cửa vừa mở rộng hần liền ôm chặt Vu Hường Nam: “Xin lỗi, không tiện nói chuyện điện thoại, phụ nữ thực sự là phiền phức, hiện giờ đã bắt đầu dò xét điện thoại tớ rồi.”

Vu Hường Nam bị cái ôm đó khiến cho bản thân có chút mơ hồ, trong nháy mắt thì nghĩ hay là cứ làm với hần một lần cho rồi, thoáng cái lại nghĩ thế là được rồi, không có lần đầu tiên cũng không có lần cuối cùng. Nếu như không phải mất đi một chân, có thể tất cả cũng không bắt đầu, cũng không có cái gọi là kết thúc.

Ngồi ở sofa, dùng dao gọt trái lê, tháng này không có việc gì để làm, hầu như ngày nào cũng luyện việc này, trước đây thủ nghệ của anh cũng tốt lắm rồi, nhưng giờ trải qua cuộc huấn luyện, càng thêm xuất thần nhập hóa, kỹ thuật gọt cắt càng thêm hoa cả mắt. Vỏ trái lê cuộn tròn lại tạo thành hình một đóa hoa hồng, nhưng là một bông hoa hồng đã héo rũ.

“Tổ tin tức bên kia hỏi tớ tin tức của cậu đấy, bọn họ rất mong cậu trở lại.”

Vu Hường Nam không nói gì, tiếp tục dùng dao gọt vỏ lê, cứ thế, cũng có thể chạm khắc được thành một đóa hoa tuyết liên trong suốt rồi. Anh đưa cho cho hần, “Ăn đi.”

Đóa hoa được anh cầm trong tay, năm ngón tay của anh thon dài, mang màu hồng nhạt của da thịt. Lâm Quan Quân nắm tay anh, gặm một ngón, sau đó từng chút từng chút liếm lên bàn tay, chậm rãi há miệng cắn trái lê trên tay anh.

Đây rõ ràng là sự ve vãn.

Vu Hường Nam tay trái vừa chuyển, lưỡi dao xoay tròn một vòng, anh chém một nhát xuống, nhanh gọn, Lâm Quan Quân lại càng hoảng sợ, hơi hơi lui về phía sau.

Lưỡi dao tất nhiên là không trúng hần, chỉ là cắt trái lê ra làm hai.

Vu Hường Nam lấy một nửa quả lê lên bỏ vào miệng, cắn rồi nuốt lấy, ăn rất khó khăn, cứ như trái lê ấy làm bằng cát vậy, hơn nữa còn rất đắng.

Rõ ràng là lê rất ngọt mà.

Lâm Quan Quần muốn nói: “Lê đâu cần phải cắt ra làm hai để ăn.” Thế nhưng trong nháy mắt hắn hiểu được mọi việc.

“Tớ biết tâm tình cậu không tốt, đừng ở đây cãi nhau với tớ, trở lại làm việc được một thời gian, từ từ rồi cũng sẽ tốt hơn thôi. Cậu cứ ru rú trong nhà, đừng suy nghĩ miên man.”

Phải, đó chính là đang cãi nhau, trước đây đều là Lâm Quan Quần cãi trước, còn anh thì luôn cứ thế mà bỏ qua.

Anh là một người đàn ông, đương nhiên không thể giống phụ nữ cứ hờ chút là cãi nhau, hơn nữa, cãi nhau thì có gì tốt chứ?

Sáng sớm bảy giờ, đúng giờ nhận được tin nhắn hỏi thăm, như cũ hoặc là dự báo thời tiết, nhắc nhở anh ra ngoài nhớ mang theo dù, phòng tránh nắng mưa hay nhiệt độ cao.

Anh cầm điện thoại lên nhấn một dãy số —— “Tối nay rảnh không? Đến chỗ tôi uống rượu.”

“Thất tình sao?” Trong giọng nói có chút hả hê mơ hồ.

“Ừ, thích hợp rượu hậu loạn tính chơi 419.”

“Vậy giờ tôi tới liền.”

Vu Hường Nam, “Ồ ...” anh bỗng nhiên giật mình, bèn không nói thêm gì.

“Sợ anh tới tới lại tỉnh táo rồi đổi ý, tôi tới sớm chắc ăn.”

9. Chương 9: Rượu Hậu Loạn Tính

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc đầu uống rượu là ở trong căn phòng điều hòa, khi trời tối dần, lại chuyển tới sân thượng, lúc sau, Vu Hưởng Nam bắt đầu say, Lục Hạo cũng 7 – 8 phần say, hai người liền do dự mà quay về phòng ngủ, nhưng chưa tiến vào phòng ngủ thì cả hai người họ cùng nhau ngã xuống sofa.

Vu Hưởng Nam nhiệt tình như lửa, thoáng cái nhích người đè lên thân đối phương mà gặm.,

Tay của Lục Hạo quơ quơ trong không trung một chút, thật vất vả lắm mới đẩy anh ra được: “Anh nói với tôi rượu hậu loạn tính chơi 419, không phải là thật chứ?”

Vu Hưởng Nam vô tội mà nhìn cậu.

“Tôi biết anh cùng cái tên họ Lâm gì đó là một đôi, nhưng tôi thấy hẳn không phải người tốt, anh chia tay với hẳn là chuyện tốt mà, đau lòng gì chứ? Bất quá hình như anh hiểu lắm rồi, tôi đối xử tốt với anh, xum xoe bên cạnh anh bất quá xuất phát từ sự ngưỡng mộ sự anh hùng cùng mong muốn làm bạn chân chính với anh thôi. Tôi ... tôi ... tôi thật ra là thẳng đó.”

Vu Hưởng Nam rượu tỉnh hơn phân nửa, lui người về một phía của sofa, sau đó dùng mu bàn tay đè môi mình lại, trong ánh mắt không ngừng phóng ra dao nhọn chết người.

“Tôi cứ nghĩ là anh nói giỡn thôi, bình thường tôi cũng để cái miệng chạy như xe lửa nhanh hơn cái đầu mà. Cái tên bạn mà tôi kể cho anh nghe đó, là hình cảnh, bạn thân của tôi, ở cùng tôi hơn 3 năm, bình thường cũng hay nói mấy cái chuyện không sạch sẽ như thế lắm, ngày nào cũng vậy thành quen luôn. Mà anh cũng biết đó, đàn ông mà ... miệng cứ giữ sạch hoài cũng khó chịu lắm.”

Vu Hưởng Nam buông tay, từ hai hàm răng thốt ra một chữ “Cút!”

Một tiếng “Cút” đó như đòn sấm sét, Lục Hạo run lên, sau đó rụt cổ lại như một tên trộm, cười hề hề nói: “Anh thật sự muốn cùng tôi loạn sao?”

Vu Hưởng Nam lúc này chỉ biết trợn trắng mắt, vô cùng tức giận.

“Dù sao cũng là anh em, nếu anh thương tâm như vậy, vậy tôi chịu hy sinh một chút loạn với anh vậy. Anh đừng từ chối, với người như anh, dù là cột điện thẳng đứng cũng phải cong thôi. Thật ra tôi cũng không chú ý nhiều tới chuyện đó lắm, coi như loạn một buổi tối với 419 vậy, được chưa?”

“Khốn kiếp, đừng ở đó chọc tôi!” Vu Hưởng Nam lấy một tay chế trụ cái cổ của Lục Hạo, tay kia thành thực nắm thành nắm đấm đánh thẳng vào trán cậu ba cái.

Tuy rằng chỉ có 3 cái, nhưng mang theo lực do rượu tác động, hạ thủ không hề nhẹ. Lục Hạo chỉ cảm thấy cháng váng đầu, hoa mắt, sao bay đầu trời, rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

Vu Hường Nam buông cậu ra, choáng váng nửa ngày, sau dần tỉnh lại.

Anh lập tức nâng người dậy, để đầu cậu lên đùi anh, kiểm tra vết thương, vỗ vỗ mặt Lục Hạo, thấy một chút phản ứng cũng không có. Anh nhìn chung quanh, cẩn thận đặt đầu của Lục Hạo xuống sofa, sau đó hạ thấp người lấy điện thoại, “Alô, 120 phải không? Ở chỗ tôi có một người bị chấn thương đầu. Địa chỉ ... địa chỉ là ...”

Lục Hạo đột nhiên ngồi dậy, cười haha, Vu Hường Nam có chút giật mình, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, lạnh lùng nói vào điện thoại: “Không cần, xin lỗi, là tôi hiểu lầm, không có việc gì, không có việc gì cả.”

Lục Hạo cười nghiêng ngả, hết ôm đầu rồi lại ôm bụng, lăn trên sofa. “Được rồi, tôi không đứng ... nhưng thật đau mà, anh ra tay thật chẳng nương tình gì hết, tôi thật là bị ngất chứ bộ, trán cũng sưng lên rồi nè, không tin anh sờ thử đi. Bất quá nhìn thấy anh bị tôi dọa thành như thế, tôi nhịn không được.”

Vu Hường Nam dùng một tay sờ sờ mấy ngón tay của lòng bàn tay còn lại, cảm giác đau vẫn còn rõ ràng, ba cú đó quả thật không nhẹ, dù cho đầu cậu ta cứng tới đâu, cũng không chịu nổi. “Cũng may cậu tỉnh đúng lúc, bằng không bước tiếp theo tôi nên cân nhắc không biết nên hủy thi diệt tích hay không.”

Lục Hạo thấy cả người lạnh run, sau đó ôm hoảng hốt la lên: “Tôi còn cảm giác ngất ngư này.”

“Có cảm giác muốn ói hay không?” Vu Hường Nam đứng lên, “Đi thôi, đi bệnh viện khám một chút, xem nào có bị chấn động hay không?”

“Không có đâu, không muốn!”

“Người dạy ta bộ quyền cước công phu này, một quyền có thể đánh chết người đấy, dù công lực của tôi không thâm cao đến mức đấy, nhưng cậu cũng trúng của tôi tới ba quyền đó.”

Lục Hạo không cam lòng mà đứng dậy. “Đùa chút thôi mà, tôi thật sự rất muốn cùng anh chơi 419 đó, tất cả những thứ cần thiết tôi cũng mang đến luôn này, anh xem đi! Chỉ là trong lòng tôi có chút bất ngờ thôi, phía sau của tôi chưa từng làm qua, tôi thật sự rất sợ đau.”

Vu Hường Nam thấy cậu từ túi quần móc ra hai cái bao cao su Durex, chợt yên lặng cúi đầu, sau đó cười rộ lên.

Lục Hạo giậm chân: “Đắc ý vênh váo, vui quá hóa buồn, đây chính là vui quá hóa buồn.”

Vu Hường Nam cùng anh tới bệnh viện khám, bác sĩ bảo phải nằm viện để quan sát, chấn động thường có sự xuất hiện triệu chứng hơi lâu, nên cần phải cẩn thận theo dõi.

Trong đại sảnh rất an tĩnh, vài bệnh nhân là người già, trẻ nhỏ đang ngồi, hoặc là nằm sắp lớp, thỉnh

thoảng có tiếng khóc vang lên, trong bệnh viện đủ loại thanh âm.

Vu Hường Nam tỉnh thoảng nghiêng mình kiểm tra con người mí mắt của cậu, đồng thời cùng cậu câu được câu không nói vài chuyện, nhằm chắc rằng cậu còn ý thức.

“Tôi cứ tưởng anh nói đùa, tôi thật không có ý đùa giỡn anh đâu, trước đây tôi có quen vài người bạn gái, cho tới giờ chưa qua lại với thằng đàn ông nào cả, anh tự nhiên nhào qua đè lên người tôi, làm tôi sợ quá chừng.”

Vu Hường Nam nhìn vào đáy mắt của cậu, xem thử coi có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. “Vậy cậu mang bao tới chỗ tôi làm gì? Chơi thổi bong bóng với tôi sao?”

“Thấy anh thương tâm như vậy, nên muốn tới để anh thương một lần cho đã.”

“Cậu thật muốn để tôi thương sao?”

Lục Hạo chần chừ, chờ y tá đi ngang qua bọn họ, mới hạ thấp giọng nói: “Nếu anh hứa không làm tôi bị thương, tôi sẽ để anh thương.”

“Tôi không cần cậu thương hại.”

Lục Hạo điềm điềm đáng yêu nhìn anh: “Anh em tốt của tôi, tôi bị anh đánh ba quyền, anh đáng thương hay tôi đáng thương đây?”

Vu Hường Nam nắm chặt tay lại làm bộ muốn đánh cậu, Lục Hạo sợ đến co rụt cổ lại. “Thật đáng thương, anh phát điên rồi à, nhưng ở chỗ này anh không dễ dàng hủy thi diệt tích được đâu, bên kia có camera đấy, thấy không?”

Vu Hường Nam quay đầu đi, thành lĩnh, Lục Hạo ‘chọt’ lên mặt anh một cái, sau đó cười ha ha. “Anh tiêu rồi, anh tiêu rồi, camera quay được rồi nha, giờ anh muốn giết tôi cũng không được đâu. Là người có quan hệ mật thiết với tôi, tôi mà chết thì anh là người tình nghi số một đó.”

Vu Hường Nam sờ sờ mặt, lần này quả thật là không có chút tức giận nào cả.

Nằm viện quan sát ba ngày, Lục Hạo không cam lòng mà xuất viện.

“Bác sĩ, đầu tôi còn cháng váng này, thật sự là não không bị chấn động sao?”

“Không thành vấn đề, nếu anh không yên tâm, vậy quan sát thêm hai ngày, bất quá cũng là phí sức thôi, nếu anh mất ngủ thì chúng tôi sẽ kê đơn cho anh, nhưng tôi thấy buổi tối anh ngủ ngon đến chảy cả chảy

nước miếng, vì vậy nên xuất viện đi.”

Lục Hạo ngạc nhiên nói: “Vậy nếu thực sự là não tôi bị chấn động thì sao, đó không giống được đâu nha.”

Ông bác sĩ phát hỏa, “Suốt ngày anh cần nhằn hoài nghi đầu óc của chính mình có chuyện, tôi nói cho anh biết, não chấn động là có đó, nhưng chẳng ăn nhằm gì tới sức khỏe của anh cả, tỉnh dưỡng, nghỉ ngơi, giờ anh thật sự rất tốt.”

Rốt cục bị kéo ra khỏi bệnh viện, Lục Hạo ủy khuất nhìn Vu Hướnɡ Nam. “Đầu tôi thật sự đau mà.”

Vu Hướnɡ Nam nghe nói bác sĩ thời bây giờ tính tình không tốt lắm, Lục Hạo bị đau đầu là do chính mình gây ra, dù cho người ta muốn làm tiền mình, cũng không còn cách nào khác.

“Vậy ở thêm hai ngày quan sát nữa.”

“Ở bệnh viện không thoải mái.” Con mắt Lục Hạo quay tròn đối tới đối lui. “Lần trước tôi nói muốn ở chỗ của anh, anh vẫn chưa trả lời cho tôi biết, rốt cuộc có được hay không?”

Vu Hướnɡ Nam đuối lý.

Lục Hạo thừa thắng xông lên. “Tôi nói cho anh biết nha, anh đánh tôi như thế, lỡ tôi xảy ra chuyện gì, anh phải chịu trách nhiệm đó, hai ngày này tôi tới chỗ anh ở, anh có thể tiện chăm sóc rồi quan sát tôi. Tôi không phải đang lừa gạt gì anh đâu, dù sao ở bệnh viện cũng phải tốn tiền, mà nhiều tiền đến vậy để chỉ trả vụ này tôi cũng không muốn.”

Vu Hướnɡ Nam nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bỗng dưng đánh một người lại có thể khiến trong nhà mình mọc ra một người, thật đúng là thế gian ít có.

“Tôi biết anh lo chuyện gì? Không phải tôi nói với anh rồi sao, tôi là thằng mà, tôi không có ý gì với anh đâu, mà tôi thấy anh cũng vậy, thế anh sợ gì chứ? Tôi chính vì thấy nhà anh lớn, một người ở lãng phí lắm, đúng không? Thấy anh đánh tôi thành ra thế này, mà tôi cũng không tính toán, còn anh lại thuận tiện cho tôi thuê một phòng, điện nước tôi trả, khách trọ như tôi, anh tìm đâu ra chứ? Qua hai ngày anh trả phép đi làm, tôi cũng có thể lái xe đưa anh đi. Tổ tin tức của anh ngay trong quân khu phải không, nghĩa là còn trong trong phạm vi nội thành, đường xá tôi rành lắm.”

Vu Hướnɡ Nam nói: “Không tiện thì tôi ở lại nhà trọ, cấp bậc sĩ quan cấp tá điều kiện cấp cho cũng không tệ.”

“Thôi đi, mấy chỗ trọ như thế đông lắm, lại nhiều tai mắt, mắc gì lại tự hành hạ mình chứ, không tiện đâu. Nếu muốn ở luôn đó thì anh đã trọ ở chỗ đó luôn rồi, cần gì bây giờ mới nhớ tới?”

Hai người đã đứng ngoài bệnh viện, cùng nhau bước vào cửa xe điện ngầm, Lục Hạo nói thêm: “Con người của tôi độ lượng, lại biết phải trái, suy nghĩ thông thoáng, anh yên tâm, nếu anh muốn tìm bạn trai để 419, tôi sẽ coi như không thấy.”

Vu Hường Nam tự tiểu phi tiểu nhìn cậu: “Nói như vậy, hình như tôi không còn lý do nào từ chối rồi.”

“Nếu như anh sợ yêu tôi không kiềm chế được thì thôi, quên đi, tôi cũng sợ anh trăng tròn phát tác, không đề tôi ra làm thì cũng đề tôi ra đánh.”

Vu Hường Nam cao giọng: “Không phải cậu nói chúng ta là bạn, cậu đồng ý an ủi tôi sao.”

“Đó là ba ngày trước, giờ anh còn thương tâm sao?”

“...”

Thương tâm quả thật là thương tâm, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ anh thấy tốt hơn nhiều rồi, nhớ lại hai ngày trước Lục Hạo ôm đầu quang quác kêu đau, quần quýt lấy anh đòi chia giường ngủ chung trong bệnh viện, nào là muốn ăn quýt, nào là muốn người một chân đỡ người hai chân đi tản bộ, anh bị sai khiến đến xoay vòng, quên cả việc mình đang thất tình luôn. Chờ Lục Hạo vào WC, người bệnh nhân giường kế bên đồng tình nói với Hường Nam: “Đầu của anh ta là do anh gây ra sao?”

Vu Hường Nam gật đầu.

“Ôi, anh ra tay nên nặng hơn một chút, một cú một chắc chắn luôn thì tốt hơn.”

Vu Hường Nam cười khổ, thế nhưng đặt tay lên ngực mà hỏi, hình như anh không thấy Lục Hạo phiền. Việc này giúp anh nhìn người tốt hơn, Lục Hạo tốt bụng đến uống rượu cùng anh, anh còn đảo ngược mọi chuyện, lợi dụng rượu đánh người ta nhập viện, dù thế nào cũng phải hùa hạ người ta thoải mái một chút mới đúng.

Trong lúc mấy đồng nghiệp bạn bè của Lục Hạo lần lượt đến thăm bệnh, cái người bạn là hình cảnh kia của cậu ta quả thật miệng chẳng hề sạch sẽ chút nào, khiến người ta muốn xấu cả mặt, đến bệnh viện muốn tìm cái chết hay sao mà lại nói y tá trong đây rất ngon mắt, chết cũng không muốn xuất viện. Thấy Vu Hường Nam ngồi kế bên, Lục Hạo giới thiệu là chuyên gia gỡ bom, một lần thất thủ khiến bị mất một chân, người đó liền vượt chân giả của Vu Hường Nam lác đầu thở dài: “Ai ya, hơn 200.000 đó nha!”

Nhưng cha mẹ của Lục Hạo lại không tới, nguyên nhân rất đơn giản, nói cho mấy người già biết chuyện này, ngoại trừ khiến họ lo lắng, còn được gì nữa chứ.

Vu Hường Nam gặp mấy người bạn của Lục Hạo, được cậu giới thiệu, đã được tất cả mọi người nhớ kỹ, gì mà là Trung tá, là chuyên gia gỡ bom, vừa thất tình, mượn rượu làm càn đánh Lục Hạo. Dù sao hiện tại anh muốn chạy cũng chạy không được, vì vậy Vu Hường Nam nghĩ, quên đi, người ta muốn nghĩ sao thì

nghĩ, ai bảo chuyện này do chính anh bày ra làm gì.

10. Chương 10: Chia Tay Rồi Đừng Tới Tìm Tôi

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo cứ thế mà hào hứng dọn tới nhà Vu Hướng Nam, tiền thuê nhà thấp là điều hiển nhiên rồi, nhưng cứ mỗi lần cậu ôm đầu la ãm lên là thấy choáng váng, Vu Hướng Nam liền thấy áy náy, cảm thấy nếu cậu có di chứng, thật sự là có lỗi với người ta rồi. Mà quan trọng nhất, những ngày tưởng như khó vượt qua nhất đối với anh, nào là mất chân, thất tình, giờ toàn bộ đều vượt qua, tất cả đều nhờ Lục Hạo, nói là bạn bè mà giờ lại tính toàn tiền thuê nhà, không biết xấu hổ sao? Trong nhà sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, sớm chiều cơm đủ bữa, mỗi lần Vu Hướng Nam rảnh rỗi đều ra ngoài sân chăm sóc hoa, nếu muốn người giúp việc còn phải tính tiền thêm, hao tốn, nên cứ thế mà tới thôi.

Vu Hướng Nam hồi âm tin trả phép cho tổ chức, chính thức bắt đầu vào công việc mới, suốt ngày ngồi văn phòng thiết kế mạng lưới linh kiện bằng máy vi tính, hồi phòng thí nghiệm yêu cầu số liệu khảo nghiệm, có đôi khi ngay cả chính anh cũng quên mất giờ anh đã mất đi một chân.

Trước hay sau khi giao ban đều có một chiếc xe cảnh sát giao thông F3 chuyên dụng màu trắng tới đón, một đường cứ thế chạy thẳng không ai cản lại hỏi, thực sự là chưa từng thấy qua. Mấy đồng nghiệp trong tổ tin tức có lần nhìn thấy, ngạc nhiên nói: “Sao ngày nào cũng có cảnh sát giao thông tới đón anh vậy?”

“Bạn tôi, tiện đường thôi.” Vu Hướng Nam chột dạ, cũng không giải thích nhiều.

Cảnh sát giao thông làm một ngày đêm rồi nghỉ một ngày đêm, có khi trời đã 6g chiều còn phải xử lý kẹt xe. Lục Hạo phải tăng ca, không thể tới đón người đúng giờ, Vu Hướng Nam cũng chỉ đơn giản tăng ca theo cậu, làm xong luôn mấy việc của ngày mai. Hai người dừng xe trước ngọn đèn đường yếu ớt, mấy tháng nay, cả hai đều đi ăn tiệm sau đó cùng nhau tản bộ tiêu thực. Có nhiều tối rảnh rỗi thì làm nhiều món phong phú hơn 1 chút, cũng không phải những món cầu kỳ cần kỹ thuật đầu bếp đặc biệt gì mà chỉ là những món ăn bình thường nhưng muốn nấu thì rất mất thời gian, tốn công sức.

Đạo lý của Lục Hạo rất rõ ràng: “Hiện giờ khách sạn năm sao cao cấp có món canh pha thêm nước gạo với sữa bò để có màu đẹp, món canh cũng không khó làm nhưng nếu nấu nhỏ lửa trên 5 – 6 tiếng thì mới ngon được, nào tới nếm coi, không phải ai cũng nấu được đâu!”

Vu Hướng Nam uống canh, sau đó chặc lưỡi, tà mị cười: “Nếu như tôi nói có vị của mẹ, cậu có muốn đánh tôi không?”

“Con ngoan, sao mẹ lại tức giận chứ?”

Vu Hường Nam trực tiếp cầm phóng đũa, chiêu thức mang ám khí ấy rất có khí phách tiêu sái phong lưu của cổ đại, khiến cho Lục Hạo phải lên tiếng kêu khóc.

Sau khi ăn uống xong thì đi một vòng trong tiểu khu, Vu Hường Nam thích nhất chính là pha một ấm trà lalu thượng hạng, mở laptop ra xem tin tức trên sân thượng, cùng mấy người bạn quen biết trên mạng thảo luận mấy bức tranh phong cảnh liên quan đến ngọn núi Kilimanjaro tại Tanzania (1) cao hơn độ cao so với mặt biển 4000m.

Lúc này Lục Hạo đang chơi trò đánh nhau kịch liệt trên máy vi tính tại thư phòng, thỉnh thoảng tải phim cấp 3 về coi.

Có một lần máy vi tính trong thư phòng bị dính virus, một loạt ảnh ngực của phụ nữ cứ liên tục nhảy ra, cũng ngay lúc đó Vu Hường Nam bước vào trong thư phòng để lấy cuốn sách chuyên môn, bắt được tại trận.

Còn có một lần Lục Hạo đến sân phơi uống trà, mắt liếc laptop, phát hiện MSN hiện trên màn hình toàn bộ đều dùng tiếng Anh nói chuyện phiếm, hai bên nói chuyện không phải về chuyên môn mà liên quan đến mấy bức tranh.

Vì vậy Vu Hường Nam cười nhạo Lục Hạo thô lỗ, còn Lục Hạo cười nhạo Vu Hường Nam thích tiêu tiền, cuối cùng tổng kết — trên thế giới này có vô số phương thức ở chung, nhưng hai người bọn họ tạo nên góc bù.

Lâm Quan Quân lại một lần nữa giá lâm, với việc đó hai người kỳ thực đều có chuẩn bị tâm lý.

Lục Hạo nói: “Nếu tên khốn ấy lại quần lấy anh, cứ nói một tiếng, tôi đánh hấn rụng răng.”

Vu Hường Nam cười khúc khích: “Ồ đơn vị chúng tôi, quân nhân có thể đánh thắng hấn chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi, tôi sợ đến lúc đó người rụng răng là cậu đó.”

Lục Hạo so sánh được mắt, gật đầu: “Cũng đúng, quân tử động khẩu bất động thủ, tôi sẽ nói đạo lý, luận dùng trí.”

Vu Hường Nam nói: “Đừng để ý đến hấn là được rồi.”

Lục Hạo đề nghị: “Nếu không anh dọn về ký túc xá quân khu đi, bảo đảm tên đó không dám trắng trợn xằng bậy đâu.”

Mặt Vu Hường Nam trầm xuống: “Tại sao tôi lại phải dọn vào đó? Hơn nữa, bản thân hấn cũng không phiền như thế, đều nói rõ ràng rồi, chia tay chính là chia tay.”

Trong lòng Lục Hạo suy tính, tới giờ rồi cuộc anh cũng nói giúp cho người khác, ngay cả cách khen ngợi người khác cũng có phong thái nữa.

“Nếu không tôi đổi khóa cửa.”

Vu Hường Nam ngẩn người, trong ánh mắt xuất hiện một tia nguy hiểm, chia tay lần trước chính anh quên mất việc lấy chìa khóa nhà về, không ngờ Lục Hạo lại nhớ tới chuyện này. Người này đã từng nói cậu ta là thẳng, nói ra muốn làm thẳng, vậy mà để ý tới một chiếc chìa khóa nhỏ nhoi sao? Mấy bộ phim hay hình cậu ta xem đều là mấy cô nàng AV Nhật Bản, theo lý thuyết hẳn là một thẳng chứ, thế nhưng một người thanh niên lại như người vợ hiền thực thời xưa chuyên tâm hầu hạ ăn uống cho mình, vậy mà là một thẳng được sao? Thẳng hay không thẳng, vấn đề này thực sự khiến Vu Hường Nam lo chết được.

Sau đó anh cảnh cáo chính mình, dù sao cũng không muốn có quan hệ tình cảm gì với cậu ta, vậy lo vụ đó làm gì?

“Nếu hẳn tới, tôi sẽ đòi lại chìa khóa.” Dừng một chút lại nói. “Còn nếu cậu thấy khó chịu trong lòng, muốn thay ổ cứ thay.”

“Dừng thế, trong lòng tôi nào có gì là thoải mái hay khó chịu gì, tôi chỉ sợ trong lòng anh thấy khó chịu, nếu anh thấy thoải mái tôi cũng sẽ thấy thoải mái. Khỏi đổi ổ, phiền phức lắm, đúng không? Khiến tôi có cảm giác như hẳn rất đáng sợ ý.”

Nếu thay ổ khóa, chẳng phải sẽ làm mất đi vài tiết mục đặc sắc sao? Lục Hạo vừa ngồi tắm rửa dưới vòi sen trong phòng, vừa mỉm cười âm hiểm tính toán.

Sáng sớm một ngày, Lục Hạo mặc một cái quần cộc, cầm bàn chải đánh răng trong miệng, miệng đầy bọt kem đánh răng, buồn ngủ từ buồng vệ sinh đi ra, mà lúc đó Vu Hường Nam đang mang giày vào cái chân giả. Bỗng nhiên cửa phía sau mở ra, Lâm Quan Quân đứng ở nơi đó ngậy người một trận mới phản ứng.

Hắn tức giận không thể át chế được nữa, lập tức kéo Vu Hường Nam đến sofa trong phòng khách, chất vấn: “Sao cậu cho thằng quỷ kia vào nhà?”

Lục Hạo nhìn Vu Hường Nam, trưng cầu ý kiến.

Vu Hường Nam dùng ánh mắt nói, muốn cậu tránh đi một chút.

Lục Hạo suy nghĩ một chút, cố ý chọn phòng ngủ Vu Hường Nam mà bước vào, Vu Hường Nam tuy rằng trong lòng khó chịu, cũng chỉ trầm mặc.

Lục Hạo ở bên trong vừa mặc quần áo, vừa vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Bên ngoài phòng khách quả nhiên bùng nổ trận cãi ác liệt, bất quá trên cơ bản toàn là Lâm Quan Quân đang tức giận la ó, hẳn hiển nhiên không tiếp thu sự thật của việc chia tay lần trước, sau đó giải thích với Vu Hường Nam vì

sao mấy tháng qua không tới gặp anh.

“Tớ gọi điện cậu không bắt, nhắn tin cậu không nhận, cậu tức giận đến mức đó trong nhiều ngày này cũng đủ rồi phải không?” Lâm Quan Quần lắc đầu, chỉ vào cửa phòng ngủ nói. “Nếu thật sự cậu cùng tên nhóc kia có gì cũng được, tớ tha thứ cho cậu, dù sao cũng chơi đùa thôi, tớ không để tâm.”

Vu Hướng Nam nhất thời nghĩ tới việc ông nói gà bà nói vịt, đang muốn nói anh cùng Lục Hạo hoàn toàn không có gì, nhưng máu nóng dồn lên đầu lại nói bừa. “Tớ thấy tớ ở bên cạnh cậu ấy dễ dàng khoái trá hơn nhiều, cậu đi đi, sau này đừng tới tìm tớ.”

Lâm Quan Quần cắn răng cười nhạt: “Thằng nhóc đó sao? Một tên cảnh sát nhỏ nhoi, bắt quá tốt nghiệp cấp 3 thì không vào đại học nên nhờ quan hệ thi vào trường cảnh sát giao thông phải không? Nếu không thì chui ra từ bộ đội, trong cục cảnh sát có quen biết nên được chọn vào thôi chứ gì? Là biên chế gia đình thôi chứ gì?. Mấy tên cảnh sát đó, đến lúc cao điểm chẳng khác gì mấy người quét rác ngoài đường cả. Hướng Nam, cậu tỉnh mộng chút đi, dù cho cậu mất đi cả hai cái đùi cũng đừng chọn người như thế mà chơi đùa chứ.”

Lục Hạo dùng tay bươi ván cửa khiến nó sắp bung lớp vỏ ra luôn rồi, nhin nhin nhin! Cậu cắn răng nhin xuống.

Lâm Quan Quần tiến lên một bước đem Vu Hướng Nam đặt xuống sofa, dùng một tay mạnh mẽ cho vào ống quần của anh, vì chân giả này cũng tương đương với khung xương, hấn nhanh chóng trượt theo ống quần dài đến phần da thật, bàn tay to hữu lực mơn trớn phần da ngay đùi. Vu Hướng Nam giãy dụa, dù cho anh có khỏe mạnh thì cũng không phải đối thủ của hấn, hiện tại lâu dài không tập huấn luyện mạnh, càng không có sức phản kháng.

“Vì mất một chân, nên cậu thấy mình thấp hèn tới mức đó sao? Sa ngã đến mức tìm một tên cảnh sát giao thông lên giường? Cậu thật khiến tớ thất vọng!”

Có cái nhin được có cái không, không thể nhin được thì không cần nhin nữa, nếu không phải cửa mở hướng vào trong phòng ngủ, Lục Hạo thật rất muốn học theo diễn viên trên TV đập một cước văng cửa, được rồi được rồi, đây là nhà Vu Hướng Nam, cũng cần phải bảo vệ nội thất trong nhà. Cậu hít sâu một hơi, mở mạnh cửa phòng, khuôn mặt hiện lên nét cười.

“Tôi cảm thấy bản thân tôi có quyền lên tiếng thì phải!” Thấy hai người ở trên sofa dây dưa cùng một chỗ với tư thế ám muội, thực sự cậu có cảm giác nhất phát thăng thiên nhị phát xuất thế. “Ôi trời ơi, vậy là sao chứ? Đừng nói anh định cưỡng gian anh ấy nha. Đứng lên đứng lên, còn ra thể thống gì chứ?”

Nói xong cậu đi tới đẩy hai người họ ra, Lâm Quan Quần giằng co không buông tay, Lục Hạo nói: “Phong độ! Phong độ! Đồng chí Lâm Quan Quần, anh đang quá phạm đây, anh cứ phải trước mặt tôi mà làm nhục anh ấy mới chịu sao?”

Lâm Quan Quần cũng cảm giác được chính mình thất thố, chậm rãi vươn tay từ ống quần ra.

Lục Hạo kéo Vu Hường Nam qua một bên, chỉnh lại quần áo cho anh, lúc này mới nói: “Tôi nói này, Lâm trung tá, là bạn trai của Tiểu Nam bây giờ, tôi có mấy câu muốn nói với anh.”

Lâm Quan Quần hừ lạnh: “Mày xứng sao?”

“Tôi ở chung với anh ấy vài tháng nay rồi, anh nghĩ tôi có xứng hay không?”

Lâm Quan Quần vừa nghe xong, lập tức nổ tung, bước ra vài bước muốn tiến lên đánh người, “Mày cùng cậu ấy ...”

Lục Hạo nhanh chân bỏ chạy, trốn sau sofa đưa tay chỉ vào Lâm Quan Quần nói: “Này này này, đừng tưởng anh có võ thì muốn đánh tôi thì đánh đó nha?”

Lâm Quan Quần dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn Vu Hường Nam đang ngồi trên sofa nói: “Đây là tên đàn ông mà cậu tìm đến sao? Vô tích sự! Rùa đen rút đầu! Tên nhóc ấy quả nhiên mang vinh dự đến cho cậu đó nha!”

Lục Hạo vừa nghe lời này, liền đi lên phía trước chắn trước Vu Hường Nam, để anh phía sau bảo vệ: “Không sai, tôi không đánh lại anh, sau khi tốt nghiệp cấp 3 vào không được đại học nên mới vào làm cảnh sát giao thông, thân thể cũng đủ để vào cảnh sát hình sự, tiền tôi không nhiều bằng anh, tôi cũng không có bản lĩnh cứu vớt thế giới như anh, mặt khác nếu tôi với anh đứng chung với nhau, tôi thấp hơn anh ba phân. Bất quá, Lâm Quan Quần trung tá à, anh nghĩ một người như Hường Nam, chọn một người lại theo tiêu chuẩn như thế sao? Anh có thật hiểu anh ấy không vậy? Anh biết anh ấy cần gì sao? So với anh thì tôi yêu anh ấy hơn, với chuyện này, anh không bằng một góc của tôi. Sẵn nói luôn, ưu điểm trên người tôi nói không hết đâu, đương nhiên hoặc là anh mù không thấy, hoặc do anh cố ý không để tâm đến, không chịu thừa nhận. Thế nhưng nếu anh không thừa nhận, không có nghĩa là nó không tồn tại, thế giới này không quay xung quanh anh, Vu Hường Nam thay lòng đổi dạ chính là thay lòng đổi dạ. Tôi khuyên anh nên suy nghĩ kỹ lại một chút đi, tổng kết lại, nghĩ lại, tôi tin với điều kiện hiện giờ của anh, chỉ cần trong nhân phẩm anh bằng 1/10 thẳng giao cảnh quèn này, Hường Nam vốn là người nhẹ dạ, muốn ôm lại mộng ước nguyên, các người vẫn có một tia hy vọng đó.”

Vu Hường Nam “Ồ” một tiếng rồi nói: “Sai rồi, tôi không phải người nhẹ lòng để bỏ qua vậy đâu.”

Lâm Quan Quần tức giận đến nói không ra lời, tay áo thường phục của hắn bị nắm chặt đến muốn đứt ra, chuẩn bị hình dạng muốn bạo phát.

Lục Hạo mỉm cười nhìn hắn, hình như đang chờ một quyền vào đầu mình của hắn.

Lâm Quan Quần quay đầu, vãi vốc quân phục ma sát phát ra hàn khí, tựa như một con rắn đang xè lưỡi, bất quá hiện tại rắn phải chạy rồi.

Lục Hạo trước khi để hắn đóng cửa bước đi, khẩu khí kiêu ngạo kêu lên một tiếng: “Lâm trung tá!”

“Gi?” Thanh âm trầm thấp mà nguy hiểm.

“Chìa khóa nhà cảm phiền trả lại giùm, nhà này hiện tại tôi cũng có phần đấy!”

Cái chìa khóa ‘Vèo’ một tiếng bay về phía cậu, Lục Hạo tiêu sái tiếp lấy, rồi lặng lẽ vòng tay mình ra sau lưng, đầu chết đi được, nhưng miệng còn giả bộ lễ phép nói: “Sẵn nói luôn, sàn nhà tuy rằng là dùng gỗ tốt, không sợ giầy giẫm lên, nhưng mỗi ngày chúng tôi đều lau nhà, còn nằm trên đó nữa ... anh hiểu mà phải không? Cho nên lần sau vào nhà, cảm phiền thay dép giùm.”

Lúc này Lâm Quan Quần tức giận ngút trời, quai hàm cũng sắp rớt xuống, hắn cúi đầu nhìn nhìn đôi giầy da quân dụng sáng loáng của mình, muốn trở vào đạp ra vài dấu giầy, nhưng vậy thì trẻ con quá, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đóng sầm cửa.

Đằng sau cánh cửa, Lục Hạo nuốt nuốt nước miếng một cách ‘Ức’, hoàn hảo hoàn hảo, may mắn không bị đầm, nếu lần này bị đầm, chắc chắn chấn động não, không giả được! Cậu quay đầu lại, vui cười chạy đến trước mặt Vu Hường Nam y như con chó đang muốn được khen thưởng: “Thế nào? Thế nào? Có thể nhận được giải nam diễn viên xuất sắc nhất không?”

Vu Hường Nam cúi đầu mở lòng bàn tay đang cầm chìa khóa của cậu, chỗ đó bị thương không nhẹ, gần như rách da, anh cười rộ lên: “Nếu tôi nói tôi muốn hôn cậu một cái, cậu sẽ vui vẻ tiếp nhận hay cảm thấy ghê tởm muốn ói?”

“Đến đây đi đến đây đi!” Lục Hạo nhắm mắt lại chu miệng đưa lên.

Vu Hường Nam đưa tay đẩy mặt của cậu ra, “Đi thôi, muộn giờ làm rồi!”

“Chuyện này không làm trễ việc đâu, nào nào!”

“Cậu nên tìm bạn gái đi, đừng có tiến lên vậy với tôi, muốn cong luôn à?”

Rốt cuộc cũng không có được nụ hôn nào, Lục Hạo có chút thất vọng, mở mắt ra: “Tôi muốn nói với anh, kỳ thực tôi cả nam lẫn nữ đều được cả, vậy anh có cảm tưởng gì?”

“Trước đây đã cùng nam trải qua chưa?”

“Không có.”

“Vậy sao cậu biết là cậu được?” Vu Hường Nam ôn nhu nói, “Thằng nhóc, tôi đang nghĩ cho cậu đấy, đừng loanh quanh như vậy nữa. Được rồi, ra cửa thôi.”

“Vậy nếu tôi nói cho anh biết trước đây tôi đã từng cùng nam thì sao?”

Vu Hường Nam trách cứ: “Không liên quan gì tới tôi hết, đừng đùa nữa.”

“Không nên vậy chứ, chẳng lẽ anh không cho tôi bất kì cơ hội nào sao?”

“Cậu không đi phải không? Vậy hôm nay tôi tự đi!”

“Được rồi được rồi, đi làm đi làm!” **HẾT CHƯƠNG 10**

(1) **Kilimanjaro** với 3 chóp núi lửa hình nón, **Kibo**, **Mawensi** và **Shira**, là một núi lửa dạng tầng không hoạt động ở đông bắc Tanzania. Mặc dù không phải là núi cao nhất, nhưng Kilimanjaro lại là ngọn núi đứng một mình cao nhất thế giới với độ cao 4.600 m (15.100 ft) từ chân núi, và là đỉnh núi cao nhất châu Phi với độ cao 5.895 m (19.340 ft) và cao thứ 4 trong số 7 đỉnh cao nhất các châu lục trên thế giới.

11. Chương 11: Nước Ở Vùng Nông Thôn Cũng Ngọt

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vu Hường Nam dùng một ngày cuối tuần dọn dẹp lại nhà cửa, sẵn bỏ luôn mấy thứ cũ xưa, Lục Hạo giúp đỡ anh, đem mấy lễ vật hoặc là vật kỷ niệm giờ đã bám đầy bụi ném vào túi plastic cùng va-li, sau đó đem xuống lầu xuống.

“Bộ tủ lạnh cũng phải dọn sạch sao?” Lục Hạo thấy có một chai nước chanh đã uống được phân nửa, còn thêm mấy chai nước chanh khác nữa.

Vu Hường Nam quay đầu lại nhìn nhìn: “Hắn thích uống, nói là có chất Vitamin C, còn tôi thì thích uống nước khoáng hơn.”

“Tôi cũng vậy, nước ở vùng nông thôn cũng ngọt mà, tôi thích nhất nước khoáng.”

“Xạo, chẳng phải cậu nói cậu thích coca nhất sao?”

Lục Hạo thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, thấy có chút lúng túng: “Mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy mà anh cũng nhớ, coi trọng tôi lắm sao?”

“Lão đại có biết cậu thích uống coca không?” Vu Hường Nam cười cười hỏi.

“Hả ... biết.”

“Vậy à, vậy y cũng coi trọng cậu rồi. Còn những ai coi trọng cậu cậu nói hết cho tôi nghe đi, thằng nhóc cậu có cả ngàn người mê, cậu nói thử xem, tôi có bị cậu mê hoặc không?”

Lục Hạo phồng mũi, kỳ phùng địch thủ rượu phùng tri kỷ, êm tai êm tai!

“Anh biết không? Cái vụ quăng mấy cái quà tặng mà bạn trai tặng lúc trước ấy, y như mấy cô gái mới yêu vậy, con trai thì không vậy đâu, vì chúng tôi làm sao nhớ được cái đó là do ai tặng vào lúc nào, hay do chính mình mua. Tóm lại một câu, kỳ thực anh có một trái tim nhạy cảm y như con gái vậy đó.”

Một chiếc giày Nike còn mới đến 9 phần ‘Vù’ một cái bay thẳng đến mặt Lục Hạo.

Lần lượt các thứ được ném vào trong cái valy, nào là quần áo còn có đĩa CD, nhưng trong đó còn có thêm một sợi dây chuyền cùng đồng hồ đeo tay Châu Âu, với người như Lâm Quan Quần đậu xe cũng không vượt qua lần trắng, cổ áo cùng cổ tay áo cũng không xếp nếp lại, nên có thể thấy mấy đồ mà hắn xài toàn là hàng thật.

Lục Hạo dùng răng cắn cắn sợi dây chuyền, lại giơ lên hướng phía ánh sáng coi coi, đồng hồ đeo tay thì cọ tại cái quần, sau đó để lên lỗ tai mình nghe nghe một chút: “Người thì không tốt, nhưng vật thì rất tốt nha! Nếu anh không dùng thì cho tôi đi.”

Vu Hường Nam không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt lạnh băng nhìn cậu, ý tứ rất rõ ràng.

Lục Hạo nhấc tay làm biểu dáng đầu hàng: “Tôi sẽ ném, tôi sẽ ném, thiệt lời cho nhân viên bảo vệ môi trường! Người ta sẽ tưởng đó là món đồ chơi của trẻ con đó, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

“Tôi không có thiếu tiền, bỏ nó đi cho tôi.”

Lục Hạo chỉ ôm va-li xuống lầu, sau đó cầm cái túi giơ trước mặt mình một lúc lâu, biểu lộ hình dáng đau đớn vô cùng, nhưng chỉ chốc lát sau điện thoại do Vu Hường Nam gọi đến vang lên, một thanh âm lãnh đạm nói: “Bỏ!”

“Lão Vu ...”

“Đây là mệnh lệnh!”

“Rõ, thượng cấp!” Lục Hạo cất bước, cái túi rút cái bịch rồi biến mất trong thùng rác.

Lúc vào thang máy, Lục Hạo nhin không được lõi sợi dây chuyền từ trong túi ra, sau đó xem trước xem sau, rồi gọi điện thoại: “Alô, Lão Đại, anh tìm cho tôi một đường đi, ở chỗ tôi có một món hàng đáng giá đó ... Đúng đúng, bán được rồi chia 2/8 ... gì gì chứ, 5/5 hả ... giá thị trường dẫn mối cũng không đến mức đó đâu ... cùng lúc tôi mời anh ra ngoài một bữa ... chết tiệt anh đi, không phải anh dị ứng hải sản sao? ... Ai nói bào ngư không phải hải sản hả?”

Vu Hường Nam hai tay khoanh trước ngực, đứng ở phòng khách thoả mãn nhìn ngắm thành quả lao động của mình. Lúc Lục Hạo bước vào cửa thì cậu đang cầm điện thoại nói chuyện với bạn vụ nhà hàng hải sản đắt nhất.

Vu Hường Nam quay đầu lại, vẻ mặt ám muội cùng nụ cười bất minh, ôn nhu nói: “Lão Lục, lại đây ...”

Trong lòng Lục Hạo có chút lo lắng, Vu Hường Nam cũng không uống rượu, lần này coi bộ là thật rồi, mình có nên phản kháng hay không?

Vu Hường Nam giang hai tay ra làm như muốn ôm, vì vậy Lục Hạo cứ nghĩ nghĩ bắt dung từ phải để cho anh ôm, đáng tiếc cậu hiểu sai rồi, bàn tay Vu Hường Nam đặt phía sau cổ áo, sau đó bắt đầu trượt đến thắt lưng.

“Này ... làm gì vậy?”

Cái tay tại thắt lưng tiếp tục trượt xuống, nhưng khi nó trượt xuống giữa bắp đùi trong thì trong đầu Lục Hạo ‘Oanh’ một tiếng, “Tôi ... tôi sẽ kiện anh tội quấy rối đó!”

Nhưng cái tay không dừng lại ở giữa bắp đùi trong, Vu Hường Nam định ngồi xổm xuống tiếp tục lục soát, nhưng không cần nữa, từ túi quần của cậu lấy ra một sợi dây chuyền cùng đồng hồ đeo tay, đây là hành vi soát người chuyên nghiệp, chuyên môn đổi phỏ tên móc túi. Hơn nữa đôi tay của Vu Hường Nam linh xảo đến khó tin, soát người như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng vô cùng cẩn thận.

“Chúng ta cùng nhau đến Ma Cao ăn hải sản đi, phần tình nhân chỉ có 8800 à.”

“Không phải cậu vừa gọi điện hẹn người khác đi ăn rồi sao?”

Lục Hạo gãi gãi cái ót: “Không quy định phần tình nhân thì chỉ có hai người được ăn mà phải không?”

“Đây là mùa thu, mùa của cua, món đó mà cũng có phần tình nhân sao?”

“Tôi đã nói mà, nhưng lão đại lại không muốn ăn, đương nhiên y muốn bỏ tôi qua một bên muốn đem bạn gái đi cùng, anh thấy tôi phải làm sao bây giờ?”

Vu Hường Nam lung lay tay: “Hiện tại đồ đang trong tay tôi!”

“Mời chủ nhân định đoạt!”

Vu Hưởng Nam suy nghĩ một chút, nói: “Tính cho tôi một phần, mọi người cùng đi ăn cua.” Nói xong anh cũng cảm thấy rét lạnh một chút, anh cứ tưởng bản thân mình là một người luôn biết giữ thể diện mặt mũi cho bản thân. Ngạo khí anh hùng, mấy từ này khi nói đến anh thì anh phải biểu lộ tính cách khoan dung, nhưng vậy không phải mệt lắm sao?

Cho nên mới nói, không thể bạc đãi chính mình, hài lòng mới là quan trọng nhất!

Bữa tiệc cua này ăn ở nhà lão đại thuộc đội hình cảnh, cua được mua ở một quán ăn gần đó, chọn cua làm ngay, ăn xong chọn tiếp, còn có thêm 5 đồng nghiệp thuộc cảnh sát giao thông của Lục Hạo, thêm chủ nhân Vu Hưởng Nam cùng vợ mấy cảnh sát đó, nhóm tám người, ăn đến mấy ngàn, nên rất tận hứng. Vì ăn cua phải uống rượu Thiệu Hưng, mà rượu Thiệu Hưng vừa vào miệng thì vị rất dịu ngọt, tác dụng chậm, chờ đến khi về nhà thì mới bắt đầu say. Vu Hưởng Nam lung lay người bước xuống xe taxi, ngồi ở bồn hoa chậm rãi cởi quần áo, anh say mềm, nhưng động tác cởi quần áo lại rất văn nhã. Lục Hạo thì tỉnh táo hơn anh, vội vàng chạy tới bên cài lại nút áo cho anh: “Anh say rồi!”

Vu Hưởng Nam lắc đầu: “Tôi không có say, cậu thấy tôi dùng chân giả mà còn bước ổn định như thế thì làm sao say được?”

Lục Hạo nâng đầu anh lên cho anh nhìn chung quanh: “Anh xem thử đây có phải trong nhà hay không?”

Vu Hưởng Nam quay đầu nhìn nhìn, tay chân chạm tới đám hoa trong bồn, sau đó ngã người nằm xuống nền đất: “Tôi thích nhất là nằm ở ban công nhà chúng ta.”

Lục Hạo vội vàng kéo người anh dậy: “Trên mặt đất lạnh, muốn lạnh đến bệnh luôn sao, ngoan, ta về nhà ngủ, được không?”

Cách say rượu phản ánh nhân cách con người, Vu Hưởng Nam mặc dù có chút mất hứng, trong miệng râm rì oán giận, nhưng khi Lục Hạo dìu anh, anh cũng phối hợp đứng lên, chỉ là bước chân không vững, anh dùng tay gõ chân giả của mình, cúi đầu nhìn lại: “Sừng hươu của tôi sao lại dài ra rồi, kỳ thật đó, không phải là mọc ở trên đầu sao? Sang năm tôi muốn đi quyết đấu, nhưng cái sừng mọc ở đây thì làm sao đây?”

Anh đang nói sảng, nói vòng qua vòng lại, còn đề cập đến đám rừng cây, chỗ nào nhiều cỏ có thể ăn.

Lục Hạo lo lắng có khi anh dám nằm úp xuống đất kiếm cỏ mà ngậm thiết, nên nhanh chóng công anh lên lưng, bắt chấp tất cả leo lên lầu.

Khi đặt người nằm xuống sofa rồi, Lục Hạo vỗ vỗ mặt anh, trải qua cơn điên khi say xong, Vu Hưởng Nam nhắm mắt lại đang ngủ, lông mi dài bao bọc đôi mắt, khuôn mặt vốn trắng giờ lại ửng hồng lên.

“Lão Vu, dậy tắm đi!” Lục Hạo xoa nhẹ cằm của anh, không thể ngừng được.

“Lão Vu, tôi muốn cùng anh chơi 419.” Lục Hạo rống to vào lỗ tai của anh.

Vu Hường Nam mắt say lơ đãng, cười rất ngọt, đột nhiên trở nên khí phách: “Được! 419! Tôi thích!”

Trong lòng Lục Hạo kinh hoàng, Vu Hường Nam chậm rãi sát người lại, từng chút từng chút sát, môi muốn chạm môi, thì ngã xuống vai của cậu, đầu nghiêng qua một bên, ngủ say.

“Được được, cứ vậy mà ngủ cũng được, bắt quá mai dậy tắm thôi. Bắt quá tốt xấu chúng ta lên giường ngủ đi, được không?”

Thấy cả buổi anh vẫn không nhúc nhích, Lục Hạo không thể làm gì khác hơn là hít một hơi, sau đó tìm cách đỡ người vào phòng ngủ, nhưng vừa rồi Vu Hường Nam chỉ ít cũng có chút tỉnh, còn giờ hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man, đừng thấy người này gầy như vậy, nhưng người rất rắn chắc, hơn nữa tay chân dài, cân nặng cũng chẳng nhẹ. Lục Hạo suy nghĩ một chút, đẩy anh nằm xuống sofa, kéo ống quần bên chân trái lên, cái chân giả này cậu đã từng lén nghiên cứu qua, chỉ là từ trước tới giờ Vu Hường Nam không bao giờ tháo lắp cái này trước mặt cậu, nhưng giờ có cơ hội mang lý luận liên hệ thực tế, hy vọng vậy sẽ không mạo phạm đến anh.

Kéo lên trên đầu gối, cậu vói tay vào ống quần, lục lọi tìm kiếm chỗ tiếp giáp, tay kia thì cởi bỏ áo khoác của Vu Hường Nam, rồi đến áo sơ mi, tìm bộ dây lưng ở ngay xương hông.

Tay cậu cũng không lạnh lắm, kết quả khi chạm đến phần da ngay đùi, Vu Hường Nam mở choàng mắt, đôi tay nhìn qua thanh tú mảnh khảnh lại mang lực vô cùng lớn, một cái liền áp trụ Lục Hạo, lực đạo như kìm sắt.

Hai người mặt đối mặt, không ai nói được tiếng nào, Lục Hạo cũng không lùi bước, nhưng cũng không tiến tới, như đông cứng người lại, tựa như đang chờ Vu Hường Nam cho phép.

Vu Hường Nam dần biến đổi từ sự cứng rắn ban đầu dần dưới sự trưng cầu ôn hòa mà kiên trì của cậu, thấy dao động, lực đạo trên tay cũng nhẹ dần.

Hơn nữa ngày, anh mới khàn khàn nói: “Tôi không cần cậu giúp, tôi tự mình làm được.”

“Tôi biết anh có thể tự mình làm được, nhưng tôi muốn giúp anh, sao lại muốn cự tuyệt ý tốt của tôi vậy chứ?” Lục Hạo mở móc cài dây lưng, đó là một cái móc cài màu bạc nhỏ, treo phía dưới ngay chỗ tiếp giáp. Chân giả từ từ rơi xuống từ ống quần, nhưng không lộ ra vết thương, khiến trái tim của Vu Hường Nam cũng thoải mái hơn, anh xấu hổ cười cười: “Tôi không muốn người khác thấy bộ phận này của tôi.”

“Nhưng sau này trước mặt người thân cận nhất, tương lai dù muốn hay không, chẳng lẽ anh mặc quần cả đời sao? Thật tình nếu người đó tốt với anh, thấy cũng chẳng ăn nhằm gì, nếu như không thể chấp nhận, vậy không thể sống cùng nhau rồi. Anh cứ giấu giếm không cho người ta nhìn, sẽ khiến người ta thương tâm, nghĩ anh muốn xa lánh người ta đó.”

“Thấy cùng tưởng tượng là hai việc hoàn toàn khác nhau, cái loại kích thích thị giác này quá lớn, ngay cả chính tôi cầm cái gương tự nhìn chính mình còn thấy ghê tởm.”

Lục Hạo nói: “Vậy anh cởi ra để tôi xem đi.”

“...”

Lục Hạo ‘Hừ’ một tiếng: “Còn nói muốn cùng tôi 419, không cởi quần làm sao 419 được?”

Vu Hường Nam ủ rũ: “Được, cho cậu xem, nếu cậu cảm thấy ghê tởm cũng chẳng sao, nhưng hiện tại tôi sợ ...” Anh không nói hết câu, đã hạ thấp người, thoáng do dự, rốt cục lưu loát cởi quần ra, chiếc đùi thon dài hiện rõ ra, rồi bỏ cái quần đặt lên thành sofa.

Vết thương của anh giờ đã có lớp vải lót bao lại phòng ngừa sự ma sát, tựa như một bộ bao da vậy, dưới bộ bao da lộ ra chút thịt, vết thương không có dữ tợn như Lục Hạo tưởng tượng, trên thực tế, thật giống như một cái cây chưa kết quả hoàn toàn vậy, ra được phân nửa thì ngừng lại. Bỏ đi lớp vải lót, bên trong còn có thêm một tầng chất cao su Silicon phòng ngừa, rất mềm mại, duy nhất có chỗ hại là khiến vết thương bị kín gió, từng lớp một, mang hết toàn bộ mấy vật bảo hộ bên ngoài tháo hết xuống, Lục Hạo thấy da của anh bị ma sát chai không ít, phần đó thô ráp hơn phần trên da nhiều. Tuy rằng Vu Hường Nam đã từng nói qua lúc tập đi không đau lắm, nhưng giờ thấy được phần da, Lục Hạo chỉ nhớ tới một ví dụ – khiêu vũ trên mũi dao.

“Xem xong chưa?”

“Xem xong rồi, vết thương đã khép lại, không có sinh mủ, không có chứng viêm, cũng không có ghê tởm.” Lục Hạo đứng dậy, sau đó vòng tay qua nách Vu Hường Nam. “Đi, tôi đỡ anh đi tắm.”

Vu Hường Nam cởi áo khoác rồi, dưới cái nâng của cậu, từng bước nhảy nhỏ chậm chạp vào buồng vệ sinh. Sau khi đặt người ngồi xuống ghế dưới vòi sen trong phòng, Lục Hạo không nói hai lời, kéo cái áo T-shirt ra khỏi người anh, chỉ chừa lại cái quần lót.

“Này!” Vu Hường Nam bắt mồm lên tiếng.

“Đừng làm bộ nữa, nếu như có người giúp anh, tắm cũng đỡ việc hơn, tôi thật sự muốn biết, nếu anh tắm một mình như thế, làm sao lau khô cái mông đây?”

Khuôn mặt của Vu Hường Nam đỏ bừng, lúng túng nói: “Đơn giản chặt vật một ít, dù sao cũng không ai thấy, tôi không muốn vì mất một chân mà trở thành gánh nặng với người khác.”

“Nói như anh, vậy nhà khoa học Stephen Hawking (1) còn sống nổi hay không? Dù người ta trong cuộc sống không thể tự mình gánh vác, nhưng chính phủ dùng bao nhiêu tiền để chăm sóc cho ông ấy, hy vọng ông ấy tiếp tục trở thành gánh nặng của họ đó.”

Lục Hạo đứng ở ngoài vòi sen, không có rời đi, còn giúp chĩa vòi sen vào người cho anh, Vu Hường Nam cúi đầu dưới dòng nước ấm áp. “Trước đây ông ta là nhà khoa học mà tôi sùng bái nhất, tôi không nghĩ có một ngày tôi lại phải noi theo ông ấy.”

“Lời này đừng để Hawking nghe được, không ông ta đổ kị chết với anh đấy!”

Được một hồi, Vu Hường Nam ập a ập ứng mở miệng: “Cậu ra ngoài trước đi, tôi tự mình tắm được rồi.”

“Ồ, e lệ à?”

Lời này rõ ràng mang chút chế nhạo, cho nên phải nhận được một ánh mắt sắc lẹm.

“Này, tôi nói cho anh biết, trước đây anh cũng sống tập thể trong quân đội mà, không lẽ thấy lỏa nam trong phòng tắm thì anh xấu tại chỗ sao?”

“Không phải là vậy ...” Vu Hường Nam cười khỏ, “Trước đây tôi cũng có bạn gái, nếu như không phải gặp gỡ hắn, chắc cũng sẽ cùng người khác kết hôn sinh con? Tôi cũng không rõ lắm. Hắn là một người ưu tú, hai người xuất sinh nhập tử mới tới được với nhau, đó là loại tình cảm đặc biệt.”

“Đáng tiếc, khuyết điểm của hắn cũng rõ nhiều, trong cuộc sống tôi thấy hai người khó mà hòa hợp lắm.”

Vu Hường Nam gật đầu, “Trước đây lúc chân của tôi còn đủ, vấn đề này vẫn không có gì cả, trong bộ đội có rất nhiều người như thế, cho nên tôi cứ nghĩ là bị ảnh hưởng của hoàn cảnh, hắn cũng không phải dạng người đó. Hiện tại ngấm lại, mặc kệ hắn là cái dạng gì, hiện tại cũng bị hoàn cảnh đồng hóa mất rồi, không nói đến thay đổi của hắn tốt hay xấu nhưng con đường giữa tôi và hắn đã không còn giống như trước nữa rồi.”

“Tôi cũng thấy, dù cho chân của anh không bị gì đi nữa, các anh cuối cùng cũng chia tay thôi à.” Thấy Hường Nam cúi đầu không nói lời nào, Lục Hạo đột nhiên cất cao giọng. “Chết tiệt, hắn đúng là tai họa mà, bẻ cong anh cho đã rồi vỗ vỗ cái mông đi kết hôn.”

Vu Hường Nam cười, “Haizz, cho nên, tôi không đành lòng bẻ cong cậu đâu, cậu mau ra ngoài đi, tôi muốn tắm.”

“Tôi không sợ cong, anh sợ gì chứ?”

“Trước đây tôi sợ ảnh hưởng tiền đồ của hắn, còn của mình thì sao cũng được, giờ thì thứ gì cũng chẳng quan trọng nữa rồi.”

Lục Hạo suy nghĩ một chút: “Nói như vậy anh chưa từng làm với người đàn ông nào?”

“Không có.”

“Được rồi, tôi đồng ý hy sinh một chút, thử xem anh có thể thắng trở lại hay không, anh thấy sao?”

“Hả?”

Vu Hưởng Nam còn chưa “Hả” xong hết câu, thì Lục Hạo đã khóa nước, khom lưng cúi quần của Vu Hưởng Nam.**HẾT CHƯƠNG 11**

(1) **Stephen William Hawking** (stee-ven haw-king; 8 tháng 1 năm 1942) là một nhà vật lý lý thuyết, vũ trụ học, tác giả viết sách khoa học thường thức người Anh, hiện là Giám đốc Nghiên cứu tại Trung tâm Vũ trụ học lý thuyết thuộc Đại học Cambridge

12. Chương 12: Thử Việc

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Nâng lên!” Lục Hạo ngẩng đầu, nụ cười đầy sức câu dẫn.

Vu Hưởng Nam biết cậu đang ám chỉ nâng là nâng cái mông lên, giờ anh đang ngồi, nếu như chết sống bất động, thì cái quần khó mà cởi ra được, vừa nghĩ đến điều đó, mông của anh dường như bị keo dính sắt dính chặt vào ghế, chết sống không chịu nâng lên.

Lục Hạo một lần nữa thối lui ra ngoài vòi hoa sen, “Được, anh không cởi phải không, vậy tôi cởi.”

Vu Hưởng Nam mở to hai mắt nhìn, trên thực tế rượu vẫn còn tác dụng, khiến anh ngất ngư, cho rằng mình đang nằm mơ, chỉ là ý thức còn rất thanh tỉnh. Lục Hạo thoáng cái đã cởi hết tất cả, lộ ra làn da sáng bóng, dục vọng rục rịch, quả thực kích thích thị giác quá mức cường liệt. Vu Hưởng Nam lắp bắp nói: “Cậu ... cậu vốn là thằng mà, tôi sẽ cắt chân của cậu đấy, làm cho cậu cũng tàn tật giống tôi luôn.”

“Giữ lại cái ở giữa cho tôi là được rồi, thành giao!”

Vu Hưởng Nam nhìn lướt qua chỗ ở giữa, quay mặt qua chỗ khác.

Lục Hạo thấy anh xấu hổ, quay qua quay lại biểu diễn cơ thể: “Thế nào, vóc người cũng không tệ lắm phải không? Bình thường tôi cũng hay rèn dục, hồi trung học là kiện tướng chạy nhanh, bắt quả tôi không thích

chạy cự ly dài cho lắm, quá mệt mỏi, thật là đáng sợ, hơn nữa mấy đứa tham gia chạy cự ly dài, đứa nào đứa nấy đều gầy trơ xương, nhìn đáng thương lắm.”

Vu Hường Nam bị mấy động tác thể hình nghiệp dư của cậu khiến bật cười: “Lúc tôi đến kiểm tra ở đội hành động, tham gia huấn luyện, chạy đến 10km, chạy đến gào cha khóc mẹ đến bể cuống phổi ra, vậy cậu có thấy tôi gầy trơ xương không?”

“Có chút.”

Vu Hường Nam lấy khăn lông ướt vắt ra.

Lục Hạo nhặt cái khăn ở dưới sàn lên, khoát lên trên vai, sau đó tiến lên mở vòi hoa sen, cậu không cần gấp gáp chạm vào Vu Hường Nam, chỉ dùng nước cọ rửa toàn thân, trước mặt Hường Nam trình diễn tiết mục tự xử.

“Tôi thấy anh không giống quân nhân, nhìn cứ như nhân viên văn phòng vậy đó.”

“Tôi ở trong đội hành động không bao lâu, thể năng theo không kịp, quá sức tôi, sau đó cấp trên mới chuyển tôi đến tổ gỡ bom, cường độ huấn luyện không có nặng như vậy nữa. Rồi được nâng cấp, trở thành chuyên gia, bình thường có thể không mặc quân phục, không ở ký túc xá, cậu nói rất đúng, tôi không giống quân nhân, tôi có hứng thú với công tác hiện tại của tôi hơn, hơn nữa trạng thái công tác như vậy cũng tốt.”

Vu Hường Nam nói thì phát hiện Lục Hạo đã bắt đầu dùng khăn mặt chà xát cánh tay cùng vai cho anh.

“Đứng lên, đỡ lan can, tôi chà lưng cho anh.”

Vu Hường Nam lại nhìn lướt qua ‘chỗ giữa’ của Lục Hạo, cảm thấy cũng không nguy hiểm lắm, hơn nữa bản thân mình cũng ngắt ngư, sự cảnh giới cũng không cao nữa, với lại trước mặt Lục Hạo, anh luôn bắt giác mà thả lỏng đề phòng.

Thật lâu rồi chưa có ai hầu hạ mình như vậy, lực đạo Lục Hạo rất khá, Vu Hường Nam dựa đầu vào kính thủy tinh, dường như muốn ngủ luôn rồi. Càng lau thì càng xuống dưới, Hường Nam bỗng nhiên giật mình nhận ra cái quần ở dưới mình không còn nữa. Anh đưa lưng về phía Lục Hạo, khuôn mặt đỏ đến tận tai, lại cảm thấy thoải mái, ai, quả thật hôm nay say quá rồi, đầu cũng mông lung cả lên.

Lau xong phía sau, Lục Hạo đỡ anh ngồi xuống, sau đó không có thêm bất luận hành vi nào khác, cậu chỉ quỳ xuống, ngẩng đầu dùng ánh mắt sáng quắc vừa ám muội vừa khiêu khích nhìn Vu Hường Nam: “Trong cổ văn hồi trung học có đề cập đến một khái niệm là kỹ thuật miệng (tạp kỹ dùng miệng để bắt chước âm thanh của sự vật khác), anh có nhớ không?”

Vu Hường Nam ngẩng đầu nhìn trời: “Đừng nói giờ cậu muốn tôi biểu diễn cho cậu xem nó nha?”

“Không cần không cần, giờ tôi sẽ diễn cho anh xem một chút! Muốn không?”

Vu Hường Nam suy nghĩ, rốt cục là sao đây? Đây là tên gia hỏa luôn tự xưng mình là tên thằng nam sao? Thằng cái con buồi! Không, cậu ta mà thằng thì hơn cả con buồi luôn.

Lục Hạo cúi đầu hàm trụ chỗ đó, Vu Hường Nam sợ đến lấy tay đẩy mạnh vai đối phương ra, anh gào lên: “Họ Lục nhà cậu, cậu nói cho tôi biết, bắt đầu từ khi nào cậu nổi lòng tham đối với tôi hả?”

“Nếu tôi nói đối với anh tôi nhất kiến chung tình, anh có tin không?”

Vu Hường Nam nhớ lại ngày đó, người cảnh sát giao thông mang kính râm màu cà phê chìa bàn tay ra, sau đó khuôn mặt biểu lộ rất đáng ghét, không chút xấu hổ hỏi QQ của anh.

Hạ thân truyền đến một sự thấm ướt ẩm áp kỳ lạ, phía thân dưới của Vu Hường Nam vốn dĩ đã nóng bừng do say rượu không chịu nổi, giờ thêm việc này, máu trong người nhất thời sôi trào. Lục Hạo đang cười, mặc dù miệng của cậu không biểu hiện được nét cười đó, nhưng trong ánh mắt tràn đầy tiểu ý, thể hiện rõ ràng.

Vu Hường Nam nhắm hai mắt lại, cả người dựa vào tường, đầu hướng lên cao, tự nhiên lại nhớ tới thiên cổ văn đã từng đọc qua hồi còn trung học. Sau khi đọc bản gốc trong sách Bồ Tùng Linh anh mới biết được rằng ra sách giáo khoa đã giản lược mất một câu, lúc này cái câu văn ấy vô cùng rõ ràng hiện ra trong đầu anh — Từ xa nghe được tiếng chó sủa vang vọng, khiến người vợ giật mình rồi ngáp và vươn vai, ngoài những câu từ dâm loạn của người chồng, lời nói như mật ngọt, nhưng người vợ không trả lời, người vợ chỉ không ngừng rung động thân mình, rồi tiếng nói của cả hai người cũng dần rối loạn, chỉ còn lại thanh âm của chiếc giường rung lắc không ngừng.

Điên rồi!

Vòi hoa sen không biết đã tắt từ lúc nào, lúc này trong phòng tắm an tĩnh chỉ có thanh âm nhộp nháp ẩm ướt, hơn nữa tiết tấu càng lúc càng nhanh, cổ họng Vu Hường Nam không tự chủ được hừ một chút, “Lục Hạo, mau ...!” Anh nắm chặt lan can, sau đó thân thể cứng đờ, chưa kịp đẩy người ra, toàn bộ đều tiết ra.

Lục Hạo cúi đầu, im lặng nôn hết thứ trong miệng mình ra, sau đó ngẩng đầu, khuôn mặt đã trở lại nụ cười như ban đầu. Vu Hường Nam thấy trên cằm cậu còn dính một chút, đang do dự không biết có nên giúp cậu lau đi hay không, suy đi nghĩ lại, rồi đưa tay lên khuôn mặt đối phương, ngón cái cử động, cái đó bắt động thanh sắc mà biến mất.

“Xin lỗi, tôi ... tôi muốn kêu cậu mau thả ra, nhưng không nhịn được.”

“Tôi còn tưởng anh chê tôi tiết tấu chưa tốt, chưa đủ thoải mái đó chứ.”

Lời này vốn không có ý gì, không biết thế nào lại từ miệng Lục Hạo nói ra như đang làm nũng, Vu Hường Nam không chút suy nghĩ, lại nhẹ nhàng đưa tay phủi trên mặt cậu một cái, rồi từ từ lướt lên lỗ tai, lại có

chút yêu thương vuốt nhẹ.

“Tôi thật sự rất thích anh, theo tôi được không?” Lục Hạo quỳ gối xuống, bày ra tư thế y như đang cầu hôn.

“Vì vậy, nguyên do cậu chạy đến ở nhà tôi, là muốn tranh thủ cơ hội thực tập sao?”

“Giờ anh mới phát hiện sao, phản ứng quá chậm rồi.”

Vu Hường Nam vừa tức giận vừa buồn cười: “Không phải tôi phản ứng chậm, mà là tôi thực lòng đối xử tốt với cậu, mà cậu, cậu ... cậu thật không biết xấu hổ!”

“Theo đuổi người ta còn bày đặt mặt mũi sao, muốn để mặt mũi thì làm gì theo được anh chứ?”

Vu Hường Nam rất muốn đánh vào mặt cậu, Lục Hạo lại không biết điều cứ thế nói tiếp: “Thế nào, còn phải cân nhắc sao? Người bạn đời tốt như tôi đây, có chỗ nào anh không hài lòng, cứ nói đi, để tôi còn sửa?”

“Vậy cậu thích tôi chỗ nào tôi còn sửa đổi?”

“Tôi thích nhiều như vậy, anh sửa được hết không?” Lục Hạo lắc lắc đầu phải của anh. “Đồng ý đi mà. Đừng có xấu hổ như thế!”

Vu Hường Nam nhin không được cười một tiếng. “Trước cứ dùng thử cái đã, mấy sản phẩm hiện tại tôi có đều y như vậy, hướng chỉ là người thử việc chứ, không thể nhìn qua bề ngoài mà phán đoán được chất lượng.”

“Tiểu người máy mà anh thiết kế cũng y như vậy sao?”

Vu Hường Nam gõ lên đầu cậu một cái: “Đó là tuyển đầu khoa học đó, tôi cùng đồng nghiệp là người mở đường, mở rộng cho con người sau này, người mù chữ như cậu biết gì chứ.”

“Mù chữ thì sao? Có người nói hiện tại ngay cả chó cũng lên mạng được, nhưng mấy con chó đó không cần biết đến mấy cái hệ số thập phân? Mấy cái thứ tui anh làm không phải đều để cho người mù chữ dùng sao?”

Vu Hường Nam bị lời ngụy biện của cậu khiến anh á khẩu không trả lời được.

“Hơn nữa giá trị của những người mù chữ như tôi chính là để cho những người như anh tự cao tự đại. Anh dám nói trước mặt tôi anh chưa từng thấy mình giỏi hơn, cảm thấy rất tài giỏi ưu việt đi. Anh không cần

bạn tâm, tôi hiểu chuyện này mà, thực tế thì tôi chỉ hơn được anh 1 cái chân, còn mấy cái khác đều ...”

“Không có, thật sự không có.” Vu Hường Nam nhanh chóng phủ định loại giả thuyết này. “Hai chúng ta vốn dĩ không giống nhau, quả thật cậu nhiều hơn tôi một chân, còn tôi so với cậu thì hơn được một phần tri thức chuyên nghiệp, bất quá tôi luôn thấy cậu cứ là chính mình là tốt nhất. Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?”

“Vô nghĩa, tất nhiên tôi luôn biết tôi cứ là chính mình là tốt nhất, chỉ sợ anh không phát hiện được thôi.”

Vu Hường Nam suy nghĩ, người này chỉ có thể chê, không thể khen!

Vu Hường Nam vốn đang say, sau khi thân thể được phóng thích ra, cả người đều mềm như nước. Lục Hạo đỡ anh dậy lau khô thân thể, nếu không ôm anh ra phòng ngủ, anh chắc chắn ôm cái lan can trong đây mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, vừa mở mắt, Vu Hường Nam quay đầu nhìn nhìn, phát hiện Lục Hạo đang mở to mắt, chần chập ngang mũi, đang mặt mày rạng rỡ nhìn anh.

“Sao cậu lại ở đây?” Vu Hường Nam kêu lớn lên, sau đó hơi hơi xốc chăn nhìn xuống phần dưới của mình, hoàn toàn trần truồng, ngay cả quần lót cũng không có.

Lục Hạo rất ủy khuất mà hướng đầu ra khỏi chăn. “Anh đừng nói cho tôi biết ngày hôm qua anh say đến lợi hại, hoàn toàn là do thần chí không rõ đó nha. Giờ tôi thành như vậy rồi, tội quá tội quá!”

Vu Hường Nam phì cười, sau đó nhớ lại chuyện hôm qua đã xảy ra cái gì. Thời điểm người đang say trừ phi hoàn toàn mê man, bằng không thần trí ý thức cũng có chút thanh tỉnh, không sai, hai người bọn họ trong phòng tắm, lúc Lục Hạo quỳ xuống trước mặt anh, anh không có chút phản ứng nào, chẳng khác gì ngâm đồng ý. Quả thật lời nói từ trái tim mà ra, cảm giác cũng rất tốt! Sau đó anh hoàn toàn mất đi ý thức, bình thường anh không có thói quen lỏa thể khi ngủ, có nghĩa là Lục Hạo đã đặt anh lên giường. Không cần tra thân thể, anh cũng biết Lục Hạo không làm gì anh cả, nhiều lắm là mò mẫm một chút thôi, còn không thì cứ coi hai người cùng lỏa thể ngủ một đêm trên một cái giường.

Vu Hường Nam nhìn cái điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường, còn sớm so với thời gian đi làm, anh đang do dự không biết có nên rời giường hay không, ánh mắt của Lục Hạo đang nhìn anh đầy nóng rực, ý tứ này chẳng phải rõ ràng quá sao? Thật sự nếu không rời giường, thì chắc chắn củi khô bốc lửa cháy lên thành hỏa hoạn, của đêm qua rất ngon, rượu lại càng ngon, trong phòng tắm còn được hưởng thụ, rất tốt, chỉ là hiện tại rất khó chịu, Vu Hường Nam cảm thấy đau đầu đau chân, ngoại trừ cái mông toàn thân đều đau.

“Còn khó chịu không, nếu không nghỉ làm một ngày đi!”

“Không cần.” Anh muốn nói trước đây lúc còn ở bộ đội kính rượu cấp trên mừng rượu cấp dưới, cái loại cảm giác say rượu hận không thể đem đầu chà xuống sàn nhà hai ba cái để đỡ đau đã quen rồi, nếu so sánh, trận say hôm qua nhẹ hơn rất nhiều. Bất quá khi đó đều có Lâm Quan Quân ở bên, còn giờ Vu Hường

Nam nếu muốn cùng Lục Hạo ngủ cùng một cái giường, thì chuyện quá khứ cũng không nên đề cập làm gì, hay nhất sau này cũng đừng nhớ là được nhất.

Vu Hường Nam nằm xuống lại, Lục Hạo liền dựa sát vào, ôn nhu nói: “Quay lưng lại, nằm một bên thôi.”

Mặt Vu Hường Nam đỏ bừng, thời gian tính toán cũng không kịp, hôm qua Lục Hạo hầu hạ mình rất tuyệt, đích xác tất nhiên phải có bánh ít đi bánh quy lại mới thỏa đáng, nhưng lúc này không phải không thích hợp hay sao?

Lục Hạo thấy anh do dự, cười to một tiếng: “Không phải tôi muốn lên trên anh, chỉ là tôi thích ôm anh từ phía sau thôi, hôm qua anh ngủ ngoan y như mèo vậy, khiến tôi phải ôm anh cả đêm.”

Ôm cả đêm cũng không làm, cậu không sợ mình bị nghẹn chết hay sao?

Vu Hường Nam ôm ờ mà quay lưng lại, Lục Hạo từ phía sau ôm lấy, thân thể chặt chẽ hợp cùng một chỗ, sau thắt lưng có một cái gì đó cứng rắn mà dựng dậy thẳng đứng.

Cả nửa ngày cũng không thấy phía sau có động tĩnh, Vu Hường Nam cắn răng một cái, thấp giọng nói: “Cậu quay người lại.”

“Hả ... ờ!” Lục Hạo nuốt nuốt nước miếng, bất quá cũng ngoan ngoãn xoay người lại, cổ họng của cậu mang chút ai oán xin tha: “Anh ... anh làm nhẹ một chút, đừng làm hồi huyết nhục không rõ. BCS nằm ở cái ngăn kéo thứ hai, KY thì ở trong buồng vệ sinh, tôi có thể thề là tim của tôi rất khỏe mạnh, nhưng tôi không có can đảm mà làm bấy bạ đâu, đúng không, anh chưa cho phép, tôi đang thử việc, tất nhiên là không xằng bậy với anh rồi.”

Vu Hường Nam đẩy cậu một cái, sau đó học theo từ phía sau ôm lấy Lục Hạo, chỉ là giờ anh phải nằm ngủ phía bên trái, cái chân bị thương đặt ở phía dưới khiến người không vững được, vì vậy anh đưa đùi phải của mình gác lên chân cân đối, tay từ bên hông đưa qua, chuẩn xác nắm được nơi đó.

Thân thể Lục Hạo co rụt lại, cười rộ lên: “Nhột!”

Vu Hường Nam cười mắng: “Cậu biểu hiện vậy là do khấn trương hay là do giả vờ giả vịt vậy hả?”

Lục Hạo thấp giọng e thẹn nói: “Cả hai đều đúng ...”

Vu Hường Nam nhất thời cảm thấy có một trận sét đánh ngang qua đỉnh đầu lúc giữa trời nắng, nếu như Lục Hạo có vốn có liếng để e thẹn thì còn chấp nhận được, nhưng thân thể của cậu ta cao tương đương với mình, vô luận người nào nhìn qua cũng thấy cậu ta khỏe hơn mình một ít, vai cũng rộng hơn, hơn nữa sáng sớm còn chưa cạo râu, tuy rằng chưa đến cấp bậc của gấu, nhưng lại thể hiện biểu tình e thẹn, tuyệt đối nhìn rất ghê tởm! Vì vậy Vu Hường Nam đặc biệt muốn đánh cậu, chỉ là tư thế hiện tại quả thực không tiện đánh, không lẽ ngắt luôn ‘cái kia’ của cậu ta xuống, mà ‘cái kia’ ngắt rồi sao nối lại được, nên thôi,

quên đi quên đi.

“Còn suy nghĩ gì nữa vậy, chuyên tâm chuyên tâm!” Lục Hạo oán giận.

“Trong lúc thử việc cậu muốn phúc lợi bao nhiêu?”

Lục Hạo suy nghĩ một chút, cũng đúng, bắt quá Vu Hường Nam là người rất được, rất nhanh liền bắt đầu chuyên tâm, anh có một đôi tay khéo léo, trong lúc anh trêu chọc ở phía dưới, Lục Hạo thoải mái liền hừ hừ, gần hơn 10 , cậu liền hạ thấp người luống cuống tay chân quay đầu khắp chốn: “Khăn giấy! Khăn giấy! A ... A ...”

Một tay của Vu Hường Nam nhóp nhép ẩm ướt, nhưng anh cũng không có tức giận, chỉ ngồi dậy dùng cái chân khoắc lên hạ thân, nhìn chung quanh, vì bất tiện, nên anh không biết có nên xuống giường đi lấy khăn giấy hay không.

Lục Hạo hiểu rõ được suy nghĩ của anh, nên trần truồng nhảy xuống giường chạy vào phòng khách lấy hộp khăn giấy trên bàn trà, sau đó có chút dăm chiêu nhìn Vu Hường Nam chùi tay.

Vu Hường Nam cũng không ngẩng đầu lên: “Nhìn tôi làm gì? Sáng sớm tôi rất khó nhìn.”

Lục Hạo cười nói: “Tôi đang suy nghĩ, thường thường tủ đầu giường ai cũng để một hộp khăn giấy, công dụng làm gì không nói cũng biết. Thế nhưng tủ đầu giường anh lại không có, cho nên tôi thấy rất kì lạ, chẳng lẽ anh ...”

Vu Hường Nam nhận thức được điều gì đó, liền trợn trắng mắt: “Tôi thanh tâm quả dục, không cần dùng đến nó.”

“Sao lại được chứ?”

“Tự mình làm, chẳng có ý nghĩa gì cả, cho nên đơn giản không làm, học sinh trung học cũng được sách giáo khoa dạy rằng thanh thiếu niên nếu dùng tay tự thủ dâm, phải vừa phải, quan trọng là việc học.”

Lục Hạo bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách tôi không lên được đại học, thì ra lúc đó không có thanh tâm quả dục, chỉ ngồi lãng phí khăn giấy!”

“Cậu viện cớ mà khen chính mình thông minh có thiên phú, chỉ là do cậu chưa đủ chăm chỉ, phải không?”

“Sao dám nhận chứ?”

Vu Hường Nam tiếp tục chê cậu: “Thấy thế nào tôi cũng thấy cậu có tiềm chất lưu manh, cũng may không

có trở thành thanh niên sa đọa, không dễ dàng.”

“Anh chưa nghe nói qua sao? Mặc đồng phục tôi là cảnh sát, cởi bỏ nó ra tôi chính là lưu manh, hiện tại tôi cả một mảnh vải cũng không có mặc đó!” Vừa nói xong sói xám nhào tới Vu Hưởng Nam.

Vu Hưởng Nam đưa bàn tay như sắt của mình quơ lên, không cần ba chiêu cũng đủ thu phục được lưu manh.**HẾT CHƯƠNG 12**

Kaori: “...Vừa nói xong sói xám nhào tới Vu Hưởng Nam.

Vu Hưởng Nam đưa bàn tay như sắt của mình quơ lên, không cần ba chiêu cũng đủ thu phục được lưu manh.”

à Thật đáng tiếc Vu Hưởng Nam là thợ săn chứ không phải cô bé quàng khăn đỏ hay bà ngoại. Mới ba chiêu là sói ta chống vó rồi.

13. Chương 13: Chạy Siêu Tốc

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo cảm thấy có chút phiền muộn, Vu Hưởng Nam ngồi lên hai đùi của cậu, mà cậu lại không cách nào áp ngược lại người đó, tuy rằng trong tiểu thuyết võ hiệp có nói, người càng tàn tật càng có bản lĩnh xuất chúng, cũng giống như Dương Quá trong Thần Điêu Đại Hiệp (1) vậy, còn không thì cũng giống Vô Tình Công Tử Thành Nhai Dư (Phương Vô – Vọng Ngôn), mà lợi hại nhất là Đông Phương Giáo Chủ. Thế nhưng trong cuộc sống thực, ít đi một chân hành động cũng bất tiện đi một chút, cho nên xét trên hành động thì cậu thuận tiện hơn, cứ coi như trong lòng có hơi biến thái chút đi, nhưng làm sao mà Vu Hưởng Nam có thể bằng tay không thu thập mình được chứ, hơn nữa hình dạng của anh cũng không đến nỗi tức giận.

Lục Hạo thương tâm mà thở dài: “Xong, sống đến tuổi này, càng ngày càng mau đau nhức.”

Vu Hưởng Nam thấy cậu ủ rũ chạy vào phòng tắm, trong lòng có chút băn khoăn, có phải hồi nãy mình ra tay quá nặng hay không.

Lục Hạo y như một con chó nhỏ đáng thương đầy nước nhảy lên trên giường một lần nữa, sau đó chớp chớp tròn mắt tròn tròn điềm điềm đáng yêu nhìn Vu Hưởng Nam, tựa như đang đòi ăn, nhưng lại không dám ăn, chỉ có thể bỏ hai tay của mình vào trong miệng mà cắn cắn.

“Hương Nam, sinh nhật tôi sắp đến rồi, anh định tặng gì cho tôi vậy?”

Nguyên lai là muốn cái này, Vu Hương Nam ôn nhu xoa đầu cậu: “Vậy cậu muốn gì?”

“Trung Hoa quy miết hoàn () (1), anh thấy sao?”

“...”

Lục Hạo tiếp tục giữ hình dạng điềm đậm đáng yêu, Vu Hương Nam bị cậu quấn chặt lấy không còn biện pháp nào khác, dù sao nên làm cũng đã làm rồi, bước cuối cùng giữ lại, chẳng lẽ để đến lúc đó làm quà sinh nhật cho người ta? Nhưng vậy cũng thật đáng sợ nha! Vạn nhất tương lai nếu như chia tay, chẳng phải là cứ mỗi lần tới sinh nhật thì đều nhớ tới chuyện này hay sao?

Nghĩ tới đây Vu Hương Nam không nhịn được mà rống: “Được rồi được rồi, muốn làm thì làm, đừng có đừng có nín kéo y như phụ nữ, dây dưa hoài.”

Lục Hạo lại nhăn nhó: “Thế nhưng nhìn anh hình như rất chú ý đó, nếu như anh cảm thấy làm vậy sẽ bị hao tổn tôn nghiêm đàn ông của anh, thì tôi sẽ để anh thượng tôi trước.”

Vu Hương Nam ngẩn người, lập tức cười rộ: “Tôi không nghĩ bị đàn ông đè ép sẽ khiến tôn nghiêm bị hao tổn, tôn nghiêm cũng không phải lý do để lãng tránh việc này, tôi nói rồi, tới thì tới, không thì thôi.”

“Anh không có chút tính toán nào với tôi sao?”

“Hiện tại chân của tôi không tiện cho lắm, không giữ cân bằng được, muốn thượng cậu thì phải nghiên cứu vị trí nữa.” Vu Hương Nam nghiêm túc nói, sau đó giả vờ bình tĩnh mà hỏi thăm. “Cậu có biết cậu nói nhiều lời vô ích lắm hay không, tôi hỏi lại lần nữa, rốt cuộc có muốn hay không?”

“Muốn!” Lục Hạo không nói hai lời liền bước xuống giường, Vu Hương Nam vừa thấy kỳ sao mà cậu không lập tức áp lên, ra là đi kiểm BCS cùng KY.

Trời có chút lạnh, hệ thống sưởi hơi còn chưa mở, khiến cho KY trong tay như đông cứng lại, càng thêm lạnh lẽo, Lục Hạo không vội mà vẽ loạn, mà trước tiên nắm chặt trong tay để dùng hơi ấm mình ủ lại, tăng chút độ ấm. Hành vi săn sóc nho nhỏ này thôi cũng khiến trong lòng Vu Hương Nam cảm thấy ngọt ngào, anh biết con người này kỳ thực vô cùng vô cùng ôn nhu, cho nên có thể yên tâm giao thân xác cho đối phương mà không cần lo lắng chính mình sẽ bị thương tổn.

“Muốn tắt đèn không?”

Đáp án trong đầu Vu Hương Nam vô cùng rõ ràng “Tắt đèn!” Lần trước trong phòng tắm thật sự là bản thân say đến mức lợi hại, thế nhưng giờ không còn giống nữa, hơn nữa thật sự muốn làm, bản thân anh đối

với thân thể của chính mình có chút tự ti mặc cảm. Trên mặt Lục Hạo hiện nụ cười hiền, nhìn anh, kiên trì đợi anh quyết định, kết quả lúc định hỏi lại thì anh đã nói: “Không cần tắt đèn!”

Làn da của Vu Hường Nam bày biện ra dưới ngọn đèn ấm áp, lông trên người của anh rất ít, ngay cả nơi hạ thân cũng được làm sạch, cho dù thiếu một chân, Lục Hạo cũng thấy bản thân anh rất đẹp. Đại khái giống như cảm giác khi mọi người nhìn thấy tượng Venus cụt tay vậy, bất quá cậu không dám nói ra điều này, không phải là cậu sợ Vu Hường Nam đánh cậu, mà là dù ít hay nhiều thì trọng tâm câu chuyện này cũng sẽ khiến người ta tổn thương, dù sao bản thân mình cũng chưa từng nhìn thấy qua thân thể xích lỏa của anh lúc kiện toàn. Ai mà lại chẳng mong bản thân mình được kiện toàn?

Lục Hạo ngồi ở mép giường cúi đầu mang BCS, sau đó dùng cái chăn lớn xoay người bao trùm luôn cả Vu Hường Nam, “Lạnh không?”

Vu Hường Nam vươn tay qua nách cậu, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của cậu, thấp giọng nói: “Không lạnh.”

Lục Hạo một tay nâng đầu gối của anh gác lên người, tay kia nhẹ nhàng đỡ lấy phần chân đã bị cụt của anh, cậu hơi hơi thối lui nhìn chỗ đó một chút, có thể nói ra nơi đó không chút gì che đậy, lộ rõ ra trước mặt cậu.

“Hường Nam, tôi muốn vào, nếu như cảm thấy đau, anh cố chịu đựng đi nha.”

Vu Hường Nam vặn vẹo người, nhắm hai mắt lại, phân nửa thì ảo não phần nửa thì cố gắng mà chống đỡ, anh hy vọng cậu có thể ngậm cái miệng lại.

Tuy rằng vẽ loạn vài cái bên ngoài, lại dùng ngón tay khai thác, nhưng nếu muốn đi vào phải mất chút công phu, Lục Hạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tìm thời gian phù hợp để lao vào nơi đó, nhưng lại sợ Vu Hường Nam bị thương. Nỗi việc dạo đầu ra vào ra vào không mà mất gần 10 phút, khiến cho Vu Hường Nam cũng phải dày mặt mà nói: “Không có việc gì, anh dùng chút lực là xong, không làm mất mạng người đâu.”

Lục Hạo vui vẻ, “Nhưng tôi lại nghĩ rằng nó chết người thật đó, kết cấu sinh lý của anh không cho phép đâu.”

Vu Hường Nam trở về chỗ cũ một chút, ý thức được là cậu đang so sánh anh với phụ nữ, nhất thời nổi trận lôi đình, quả thực muốn ném Lục Hạo đi qua một bên. Nhưng anh chưa kịp biểu thị sự bất mãn, Lục Hạo liền động thân, hai phần ba phía sau đẩy vào y như cây tiêm đang tiêm thuốc vào người vậy, từ từ thông thả mà tiến vào toàn bộ.

Cái miệng nhỏ của Lục Hạo hít một hơi dài: “Haha, lão Vu, quả thực anh là cực phẩm nhân gian.”

Vu Hường Nam chịu không nổi mà la mắng: “Cậu có thể hạ lưu đến mức đó sao?”

Lục Hạo suy nghĩ, chuyện này sao gọi là hạ lưu được chứ, hôm nay cậu đã văn minh lắm luôn rồi đó! Nếu

không phải nghĩ đây là lần đầu tiên làm, cậu đã sớm đâm xuyên loạn xạ lên rồi, không quản đến sống chết, vì hiện tại cậu nghĩ rằng mình sắp chết rồi! Là ghen chết đó!

Vu Hưởng Nam cong đùi phải lên, gót chân đá nhẹ vào hông Lục Hạo một cái, vui đùa nói: “Chúng ta có thể ít nói đi làm nhiều chút được không vậy?”

Lục Hạo nhận được sự cổ vũ như vậy, đầu cần cầm giữ nữa, liền hoạt động mạnh mẽ, dù sao dạo đầu cũng đầy đủ rồi, nên dù có tăng lực đẩy cũng chẳng cần lo lắng nhiều. Vu Hưởng Nam bị đưa đẩy dồn ép đẩy lên trên, đầu đụng vào tấm ván, phát ra tiếng “Thùng thùng”, Lục Hạo thấy vậy liền lui người ra, kéo người kia xuống theo mình, lại một lần nữa xuyên vào triệt để. Vu Hưởng Nam mở lớn miệng kêu rên, nhưng biểu tình không có chút gì gọi là thống khổ, trong ánh mắt phiêu lượng của anh đen kịt lại, đôi mắt vừa mới nhìn Lục Hạo giờ lại như một khoảng không mù mịt, không thể nhận thấy được gì nữa.

Tuy rằng Vu Hưởng Nam thon gầy, thể nhưng thân thể vẫn rất tốt, việc gây chân không khiến thân thể yếu đi, tàn phá cả cơ thể, dường như một loại thực vật bị mất đi một gốc cây thì toàn bộ các nơi khác sẽ hấp thụ dinh dưỡng mạnh hơn vậy, bộ phận còn lại của thân thể anh đều khỏe mạnh, tràn ngập sức mạnh, đủ có thể đảm đương sự việc này đến mờ hồ nhể nhại vẫn mỉm cười vui vẻ.

Ngay lúc Lục Hạo thở hồng hộc ngã xuống người anh, cả hai đều rất thỏa mãn.

“Đau không?” Là một người nằm trên, đương nhiên Lục Hạo nghĩ nên biểu thị sự quan tâm một chút.

“So với tưởng tượng thì tốt hơn nhiều, có chút đau thôi.”

So với tưởng tượng thì tốt hơn, đây không phải ám chỉ rằng trước đây chưa từng làm qua sao, cho nên chỉ có thể tưởng tượng? Trong lòng Lục Hạo cuồng hỉ. “Anh ... đây là lần đầu tiên sao?”

Vu Hưởng Nam ngẩn người, không biết xuất phát từ tâm lý âm u hay vấn đề mặt mũi gì nữa, anh chuẩn bị kiên quyết phủ nhận. Đương nhiên không thể lỗ mãng mà la làng “Không phải”. Vu Hưởng Nam chỉ bắt động thanh sắc mà suy tư chốc lát, liền hiện ra nụ cười xấu hổ: “Trước đây cùng người khác làm, làm đối phương rất thê thảm.” Anh muốn dùng cách bị động mà nói, bất quá vậy cũng kích thích được người rồi, đây là thói hư tật xấu của đàn ông Trung Quốc mà, ít nhiều cũng có chút chú ý đến cái lần đầu. Nếu như anh thật sự cùng Lâm Quan Quân làm qua, Lục Hạo sẽ chú ý tới?

“Cầm thú! Sai rồi, khi phần tử trí thức tàn nhẫn thì cầm thú cũng không bằng!” Lục Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn bộ dáng này của cậu, Vu Hưởng Nam âm thầm cảm thấy sáng khoái.

“Theo như cách nói này, tôi thấy hình như cậu không uy vũ lắm thì phải.”

“Tôi không uy vũ? Được, vậy để tôi uy vũ cho anh xem, muốn không?”

Lục Hạo vừa nói động thủ liền động thủ, thể nhưng thân thủ của cậu không bằng Vu Hưởng Nam, làm sao

bây giờ, vậy không thể làm gì khác hơn là sửa từ tiến công bạo lực bằng chọc lét, dù cho Vu Hưởng Nam kỹ xảo đánh nhau kịch liệt, cũng không thể đối phó được chiêu này.

Vu Hưởng Nam kêu to, lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng phải xin tha.

Lục Hạo đang ghen, Vu Hưởng Nam chờ cậu ăn xong dấm chua, đưa tay qua vỗ vai của cậu, thanh âm có chút xấu hổ như có như không, “Tôi cùng hấn ... chưa từng làm qua!”

Lục Hạo cứng đờ, đương nhiên cậu biết “Hấn” đó là ai, trong lòng cậu vui sướng vô cùng, nhưng trên mặt vẫn như cũ. “Hấn? Ai là hấn?”

“Đừng nói cậu không biết hấn là ai nha?”

Lục Hạo liền nhào người tới, đặt anh dưới thân. “Bầu không khí tốt như vậy, sao lại nhắc tới ‘hấn’ làm gì, chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó trở lại!”

“Nữa sao?”

“Tất nhiên, cũng như Lamborghini vậy, nếu anh không chạy nó thường xuyên, sẽ khiến động cơ xe càng ngày càng bị hao tổn nghiêm trọng. Cho nên, xe tốt, bình thường phải nổ máy mà chạy mấy vòng. Anh nói thử xem, xe của anh cất bao nhiêu lâu rồi hả, rất đáng tiếc đó!” Lục Hạo nói xong mi phi sắc vũ, nước miếng tung bay.

Vu Hưởng Nam suy nghĩ: *“Chỉ cần một chiêu trước chê sau khen, uhm, bản thân mình quả thật cũng rất cao thâm nha! Dù sao bản thân mình cũng là phần tử gian trá ẩn trong lớp trí thức. Nói chung đọc sách nhiều năm như vậy, không thể bị tên lưu manh này dễ dàng đánh bại được.”*

Tối một ngày nào đó, hai người thỏ hồng học nằm trên giường ‘chơi’ xong một vòng.

“Thế nào?” Lục Hạo chờ lời nhận xét của anh.

Vu Hưởng Nam: “120 phân khối.”

Lục Hạo: “Mới 120?”

Vu Hưởng Nam: “Đường cao tốc cũng có giới hạn tốc độ mà phải không? Vượt qua 120 là rất nguy hiểm đó!”

Lục Hạo: “Được thôi, bình thường cũng có người chạy tới 180 lặn mà, chỉ cần anh không sợ phạt tiền là được.”

Vu Hưởng Nam gật đầu: “Ừ, có thể xem như 180 phân khối, cũng tốt đấy.”

Lục Hạo có chút thất vọng: “Mới 180? Thôi ngủ đi ngủ đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, dù thế nào ngày mai cũng phải chơi tới 200 mới được.”

Vu Hưởng Nam không thể tin tưởng: “Cậu không phải cảnh sát giao thông sao, còn ủng hộ đua xe tốc độ nữa à?”

Lục Hạo nằm ngửa lại, chuẩn bị suy nghĩ vấn đề này: “Schumacher chạy tới đường cao tốc cũng phải tuân thủ quy tắc giao thông thôi, anh có thấy đua xe thể thức F1 có giới hạn tốc độ chưa? Đường nào tốc độ này, cái này không hiểu sao?”

Sau một đêm, trong lúc thở hồng hộc, Lục Hạo xoay người nằm xuống chờ khen thưởng.

Vu Hưởng Nam nói: “Tôi nghĩ cái này không phải đua xe nữa, mà là đua máy bay luôn rồi! Tốc độ siêu âm đó!”

Lục Hạo cảm thấy mỹ mãn.

Vu Hưởng Nam liền thừa cơ hội châm chọc cậu: “Bắt quá lái máy bay nhiều năm như vậy, cậu thật sự cảm thấy hứng thú với máy bay rồi sao?”

“Tôi khinh!”

14. Chương 14: Từ Thử Việc → Ký Kết Hợp Đồng Lao Động → Trở Thành Nhân Viên Chính Thức

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo thuận lợi vượt qua giai đoạn thử việc, hiện tại cơ bản mang thân phận của một nhân viên theo hợp đồng lao động, nhưng cậu luôn hy vọng sẽ trở thành một nhân viên chính thức.

“Nhân viên chính thức là gì?” Vu Hưởng Nam vừa bỏ sủi cỏ vào miệng, vừa đầy nghi ngờ nhìn cậu.

Lục Hạo tiến lên phía trước, nuốt gọn nửa miếng sủi cỏ trên đầu anh, nhắm mắt nuốt xuống, dường như muốn nói gì đó, nhưng miệng đầy sủi cỏ, vì vậy chỉ có thể đưa tay chỉ chỉ.

Vu Hường Nam thấy bộ dạng muốn nghẹn chết của cậu, bản thân cũng vô thức mà ngừng nhai.

Lục Hạo nuốt xong miếng sủi cỏ, lúc này mới nói: “Giờ không phải là lúc đông chí sao?”

“Thì sao?”

“Ăn xong sủi cỏ, về nhà tôi gặp cha mẹ đi!”

Sắc mặt Vu Hường Nam đại biến: “Không thể!”

“Vì sao không thể? Cho tôi một lý do đi!”

Vu Hường Nam cảm thấy phiền phức, gõ gõ đầu: “Trước tiên, bộ chúng ta sẽ kết hôn sao?”

“Nếu được thì ngày nào đó đi Hà Lan tổ chức hôn lễ đi.”

“Không thể, dựa theo thân phận hiện giờ của tôi, đừng nói người bên này không đồng ý, dù đồng ý thì người bên kia người ta cũng không chấp nhận, tôi vừa muốn xuất ngoại, ai cũng có thể nghĩ tôi là gián điệp. Trừ phi tôi đi Baghdad gỡ bom, còn phải trải qua tầng tầng phê duyệt, đi Hà Lan, nghĩ cũng khỏi cần nghĩ.”

“Không kết hôn thì không kết hôn, nhưng nếu hai chúng ta muốn sống lâu dài với nhau, đương nhiên phải đi gặp cha mẹ hai bên rồi.”

Vu Hường Nam lắc đầu: “Nếu không định kết hôn, gặp cha mẹ hai bên làm gì? Đây là năm gì rồi, cậu quê mùa quá đi.”

“Tôi không đưa người tới, ba mẹ tôi sẽ lo lắng đó.”

Vu Hường Nam quả thực muốn bất tỉnh: “Bọn họ nhiều tuổi như vậy, chẳng lẽ cậu không sợ hai người họ chịu kích động quá lớn hay sao? Cậu có chút hiểu thuận nào không vậy hả? Người lớn tuổi rồi, rất dễ lên tim tăng huyết áp đó, lỡ hai người họ bị gì, tôi không muốn thành đồng lõa giết người đâu, giết cha giết mẹ là chuyện điên rồ nhất đó.”

“Trái tim cha tôi đập hơi chậm, 50 nhịp 1 phút, không sợ lên tim ngất đâu.”

Vu Hường Nam quá sợ hãi: “Đó là bệnh hẹp van tim đó, phải được điều trị cẩn thận! Bị kích động cũng giống như suyễn vậy, có thể gây tai nạn chết người đó.”

“Ồ ... vậy tôi đến nhà anh!”

Vu Hường Nam thống khổ mà ôm lấy đầu: “Trước tiên là tôi mất chân, giờ nói cho họ biết tôi ở cùng đàn ông ... làm ơn tha cho bọn họ đi.”

Lục Hạo bị ai suy nghĩ, xem ra từ nhân viên theo hợp đồng lao động thành nhân viên chính thức, còn một quãng đường rất dài để đi.

Vu Hường Nam nhìn cậu một chút: “Bất quá tôi có nói qua cho Tiểu Bắc nghe rồi ... nó có chúc phúc cho tôi.”

Lục Hạo nghe ý của anh, cũng không phải có ý muốn giấu diếm, chỉ là anh đang cân nhắc đến điều kiện thân thể của hai bên cha mẹ, nếu như bọn họ bị dính vào, tất nhiên là không nên. Cậu lại nghĩ đến việc Vu Hường Nam nói là chưa cùng tên họ Lâm kia làm, cũng cảm thấy bản thân lo hão, bản thân không nên lo lắng nhiều đến vậy, thế nhưng hai người muốn cùng một chỗ, những phiền phức cần đối mặt thực sự nhiều lắm.

Vu Hường Nam đẩy chén ra, không có tâm tình ăn thêm, cuối cùng tổng kết: “Hường hồ, hai ta còn chưa đến giới hạn đó mà.”

Lục Hạo nghe xong câu này cảm thấy rất không thoải mái, chưa tới giới hạn đó nghĩa là gì? Tuy rằng giường cũng đã lên, thế nhưng nhiều nhất, bản thân cũng chỉ là một người bạn bên cạnh Vu Hường Nam lúc cô đơn, là một liều thuốc giúp anh thấy thoải mái, vì anh thấy ở với mình rất dễ dàng khoái trá, nên mới đồng ý ở cùng một chỗ. Thế nhưng hai người bọn họ, chưa tới cái giao tình xuất sinh nhập tử, không có vụ giao sinh mệnh mình cho đối phương, cái loại kích thích ấy vượt xa mỗi ngày cơm ba bữa nhạt nhẽo. Thế nhưng cậu và anh không có khả năng sống những ngày như vậy, ai lại muốn mỗi ngày đều có thể chết bất đắc kỳ tử chứ?

Lục Hạo suốt ngày suy nghĩ đến mấy chuyện lãng mạn, nếu không được, thì dùng khổ nhục kế vậy.

Thế nhưng ngay lập tức cậu phủ bỏ ý định này, không không, dù thế nào mình cũng phải sống cùng anh, anh mà dám dùng cái thứ ở phía trước với ai đó, mình cắt chân anh ta luôn! Không, cả hai chân luôn! Đương nhiên mấy cái này cậu không dám nói ra, bởi vì biết Vu Hường Nam không sợ cậu, còn bản thân cậu có sợ Vu Hường Nam hay không, đó lại là một vấn đề rất thâm ảo, tạm thời bỏ qua không nên nhắc tới.

Lục Hạo nhìn sao nhìn trăng, rốt cục cũng nhìn ra được một tin — Lâm Quan Quân đầu năm muốn kết hôn! Thiệp hồng nằm trong thùng thư ở dưới lầu, thằng đó cũng là một người tốt nhỉ, không quên gửi thiệp cho người yêu cũ.

Tất nhiên cậu không tin Vu Hường Nam hồi tâm chuyển ý, đừng thấy anh ta ôn nhu như nước, nhưng lúc đã tuyệt tình, nói chia tay tức là chia tay, có thể cả đời không qua lại với nhau luôn đó. Cho nên không cần đưa thiệp hồng cho Vu Hường Nam, nếu không khiến anh ta khó chịu, anh mà khó chịu thì cậu cũng khó chịu, honey của cậu đó nha.

Trong lòng Lục Hạo suy nghĩ, làm sao lợi dụng cơ hội lần này, để giúp Vu Hường Nam nhận ra một đạo lý — Sống, nó thú vị hơn chuyện gỡ bom rất nhiều!

Vu Hường Nam thấy cậu nằm một chỗ nhắm mắt lại cười vui vẻ liền hỏi: “Suy nghĩ gì mà vui vậy?”

“Tôi vừa mới mơ một giấc mơ, thì ra tôi là con trai của một vị tướng quân thâm tàng bất lộ, vô cùng, sau đó tôi kéo anh vào trong quân trại, nói với bọn họ, đây là người yêu của tôi. Bởi vì tôi rất ngầu nên bọn họ không ai dám phản đối, chỉ có thể chúc phúc mà thôi, haha! Lúc đó, tên họ Lâm đã kết hôn rồi, tối nào hắn cũng bị vợ hắn cưỡng gian, gần như bất động luôn. Thế nhưng nghĩa vụ làm chồng thế nào cũng phải làm xong, làm sao bây giờ? Không thể làm gì khác hơn là tối nào cũng chỉ có thể mong nhớ anh, cứ nghĩ đến là rơi nước mắt, nuốt nghẹn ngào vào trong lòng! Đúng rồi, tôi còn mơ thấy mình thân thủ bất phàm, đánh hắn rụng hết cả răng.”

Vu Hường Nam đẩy đẩy cậu: “Lão Lục, tỉnh tỉnh, trời sáng rồi.”

“Tôi đang rất phấn chấn tinh thần, vô cùng tỉnh táo.”

“Cậu đừng để ý tới nữa, giờ tôi không còn cảm giác gì với hắn nữa đâu. Tôi còn đang chuẩn bị tham gia hôn lễ của hắn nữa này.”

Lục Hạo nhảy dựng lên: “Sao anh biết hắn sắp kết hôn?”

“Hắn gọi điện nói tôi biết.”

Lục Hạo tức giận đến hộc máu, thì ra nói chuyện điện thoại! Cậu vốn không ngại gì, nhưng chuyện này cũng cần lưu ý.

“Nếu không ... cậu đi cùng với tôi đi?”

Lục Hạo vỗ đùi: “Tất nhiên là tôi muốn đi rồi, anh dám không cho tôi đi!”

Lúc Lục Hạo cùng Vu Hường Nam đến tiệc cưới thì trời cũng đã tối rồi, Lâm Quan Quân mặc bộ lễ phục sĩ quan cấp tá không biết lấy từ đâu ra, cùng với cô dâu đứng ngay đại sảnh đón khách, khách đã đến gần đủ, thợ trang điểm hỏi cô có muốn thay áo cưới hay không, Lâm Quan Quân lại nói vậy là được rồi. Sau đó thấy cô dâu rất mất hứng mà giậm chân giậm dỗi, lúc này Lâm Quan Quân quay đầu lại thấy Vu Hường Nam, vừa thấy hắn liền kích động, liền chạy tới ôm chầm lấy Vu Hường Nam, thấp giọng nói: “Tớ còn nghĩ cậu không tới chứ.”

Vu Hường Nam khách sáo mà cười: “Người anh em tốt của tớ kết hôn sao tớ lại không đến cơ chứ?” Anh cầm lấy phong bì đưa cho cô dâu. “Chị dâu! Chúc hai người bạch đầu giai lão, trăm năm hảo hợp!”

Cô dâu cũng đã từng nghe giọng của anh ở trong điện thoại, nên giờ nhìn nhìn từ trên xuống dưới Vu Hường Nam rồi nói: “Thảo nào Tiểu Lâm không cho chúng ta gặp mặt, Lão Vu quả thực tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng! Nếu như tôi biết anh sớm hơn, nhất định bỏ ảnh.”

Vu Hường Nam bị cô chọc chỉ có thể xấu hổ cười: “Hắn đâu có kém gì tôi đâu.”

Lục Hạo liền thừa cơ hội mà tiến lên, “Nếu giờ cô muốn đến với Lão Vu, tôi sẽ lập tức tiếp nhận Tiểu Lâm của cô liền.”

Cách nói của cậu chẳng khác gì một chàng công tử đào hoa, dạng phong lưu nhưng có khí chất, mà mấy cô gái lại cực thích cái dạng này.

Vu Hường Nam giới thiệu với cô dâu: “Người này là bạn của tôi, Lục Hạo. Tôi lái xe không tiện cho lắm, nên bình thường đều do anh ta đưa đón tôi đi làm.”

Bọn họ nói chuyện vài câu, sau đó cùng nhau bước vào trong, thừa lúc cô dâu đi đổi áo cưới, Lâm Quan Quân nhìn trái nhìn phải, đứng trên hành lang thấp giọng nói: “Cô ấy mang thai, nên tớ không còn cách nào khác cả.”

Vu Hường Nam nhe răng cười, “Hành động nhanh chóng hiệu quả cao, quả đúng với tác phong của cậu.”

Lục Hạo mắc cười, giả bộ như không hề nghe thấy gì cả.

Nói xong thì ba người đã vào đại sảnh, tại tiệc cưới hơn phân nửa là chiến hữu của thủ trưởng quân khu Nam Kinh, đa số bọn họ đều là quan tướng cấp cao, đưa mắt nhìn quanh xem xét chú rể có thân phận nhỏ bé này. Vu Hường Nam đẩy đẩy người, Lâm Quan Quân cũng không còn cách nào khác là đi đến chỗ mấy lãnh đạo mà trò chuyện, từ xa nhìn thấy các tiền bối vỗ vai Lâm Quan Quân khen ngợi hắn có tương lai đầy hứa hẹn, mà hắn cũng chỉ cười theo phép, gương mặt cùng cử chỉ cơ thể biểu hiện theo đúng những gì đã từng tập luyện, không hề để lộ thất lễ nào, nhìn qua quả đúng là một dạng thanh niên tài giỏi.

Buổi tiệc diễn ra theo đúng trình tự, mang tính hình thức, đột nhiên có chút biến cố nhỏ, trong buổi tiệc, bị chú rể sai sai khiến khiến một hồi, cô dâu rất cuộc vẫn là một tiểu thư nhà giàu, có đôi khi nửa giả nửa thật mà nổi giận. Nhìn thấy được chú rể rất chăm sóc cho cô, thỉnh thoảng dỗ dành, chỉ có Vu Hường Nam nhìn thấy được sự thật là hắn không hề cam tâm tình nguyện. Bỗng nhiên nghĩ tới bình thường Lục Hạo cũng quan tâm yêu thương anh như thế, nhưng động cơ lại hoàn toàn khác nhau.

Hôn lễ cũng không khác gì với những buổi tiệc khác, có nhiều người chọc ghẹo cô dâu, nhưng vì cô dâu đang ‘có’, hơn nữa không hiểu nguyên nhân gì, hầu hết khách khứa đều chọc ghẹo chú rể. Khách đa phần đều là dân bộ đội, rất hào phóng, Lâm Quan Quân bị họ chọc ghẹo một hồi thành ra thảm hại vô cùng, Vu Hường Nam nhìn một hồi, chỉ biết cúi đầu mà thở dài.

Người điều khiển chương trình hôn lễ cứ luôn miệng giai ngẫu thiên thành, trai tài gái sắc. Theo ánh mắt của Lục Hạo, cô ta không đẹp bằng nửa Vu Hường Nam, bất quá cô ta cũng trong sáng dễ thương, gia thế lại hiển hách, kết hợp với Lâm Quan Quân, quả thật là đáng tiếc.

Lục Hạo cùng Vu Hường Nam được ngồi chung với mấy người đồng nghiệp cũ, đầu tiên là hỏi chuyện công tác của Vu Hường Nam hiện tại, sau đó nói đến chuyện Lâm Quan Quân cùng cô dâu quen biết qua lại

cũng hơn nửa năm nay, không ngờ lại ‘bất ngờ’ kết hôn nhanh chóng như vậy. Mọi người đều đùa, khen hẳn có tay bản, một súng liền trúng, gươm quý không bao giờ cùn. Đương nhiên trong quân đội cũng không ít người yêu đương chừng nửa năm là kết hôn, nhưng sau đó cũng ly hôn, vì làm gì có cô gái nào mà chịu được cảnh quanh năm suốt tháng không được kề cận người yêu cơ chứ? Rất nhiều quan quân nhân dịp lễ mừng năm mới về nhà thăm người thân, có khi chừng 10 ngày là quyết định chung thân đại sự luôn.

Nói qua nói lại cũng có người đề cập đến việc hôn sự của Vu Hưởng Nam: “Tôi có đứa em họ nè, cũng được lắm có gì giới thiệu cho anh.”

Vu Hưởng Nam lắc đầu, “Tôi không xứng với người ta đâu.”

Người đó liền nóng nảy, “Lão Vu, cái này không phải là tôi nói, mà lúc anh vừa vào, chúng tôi cũng không nhìn ra anh thiếu một chân, tôi có hỏi qua em họ tôi rồi, nó nói muốn gặp thử anh.”

“Không phải vấn đề còn chân hay không, mà là ...” Anh cúi đầu cười có chút ngại ngùng, sau đó mím môi nhìn về phía Lục Hạo, “Tôi đã ...” Vừa nói, anh đưa tay qua, đem lòng bàn tay để sau ót nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cậu, ngón tay vuốt ve cổ phía trước, động tác này vô cùng ám muội cũng tràn ngập thân thiết, “Tôi đã cùng Lão Lục ở một thời gian dài với nhau, hai chúng tôi là một đôi.”

Trong nháy mắt tất cả người trên bàn tiệc đều đóng băng lại, mọi người há miệng nhìn anh cùng Lục Hạo, cảm cũng muốn rớt xuống bàn, ngay cả Lục Hạo cũng mở to hai mắt nhìn, cậu chưa bao giờ nghĩ tới Vu Hưởng Nam sẽ lựa ngay lúc này mà thông báo chuyện của bọn họ. Bất quá quay lại chuyện vừa rồi, tuyên bố chuyện này ngay trong lúc bạn bè đang tụ họp đông đủ, cũng có thể coi là phù hợp quá mức, so với việc nhần tin còn tốt hơn! Thể hiện sự thân thiết cùng thẳng thắn, bộc trực cùng ngay thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh!

Vì vậy Lục Hạo đưa mắt nhìn, hạ giọng giả vờ thần bí, “Tôi hỏi nè, các anh sẽ không đi đến chỗ quân khu tố cáo chuyện tôi cùng Lão Vu chứ hả?”

“À sao lại thế được chứ?” Mọi người đều thể hiện lập trường, dù đau lòng cũng hạ quyết tâm, nếu như dám đi đồn thổi, làm lộ chuyện, bán đứng anh em, sẽ không chết tử tế, trời giáng sấm đánh!

Bầu không khí trở nên hòa hợp một lần nữa, có người nhìn nhìn Vu Hưởng Nam, không thể tin được mà thở dài. “Nhìn không ra đó nha, thẳng nhóc cậu lại lại thích đàn ông! Các cậu ở bên nhau bao lâu rồi? Bắt đầu từ khi nào vậy?”

Vu Hưởng Nam nhìn về phía Lục Hạo, Lục Hạo ngửa bắt dung từ, rót ly rượu kính rượu mọi người trước, sau đó thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, ba hoa chích choè mà kể lại câu chuyện tình yêu đóng thành tập hồi ký của bọn họ. Nói đến tình tiết gay cấn, còn kéo kéo góc áo Vu Hưởng Nam. “Này, anh nói coi có đúng hay không?”

Vu Hưởng Nam thở dài, “Chuyện mất mặt như vậy mà cậu cũng nói ra sao?”

Tiệc cưới xong xuôi, mọi người đều vui vẻ.

Cô dâu chú rể kính rượu xong, hai người mượn cớ sắp trễ máy bay, chưa phá động phòng đã đứng dậy cáo từ, Vu Hường Nam nói lời từ biệt với Lâm Quan Quân, giờ hắn đã có chút say, vừa tiến lên liền ôm chặt lấy anh, không ngừng mà vỗ lưng Vu Hường Nam, như không muốn buông tay. Vì vậy Lục Hạo âm thầm suy nghĩ, vừa rồi Vu Hường Nam come out hết với mọi người, giờ ôm hắn thân mật chẳng kém gì cậu, không sợ người ta nhìn thấy được gì sao?

Lúc ra khỏi tiệc, Lục Hạo cẩn thận nhìn bậc thang, nói: “Anh uống hơi nhiều đó, có khỏe không vậy?”

“Rất vui, không có cảm giác say!” Vu Hường Nam hít sâu một hơi, sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Hạo, “Thế nào, giờ có được tính là nhân viên chính thức hay chưa?”

“Tất nhiên tôi rất cảm động! Nhưng mà ... chuyện đó không làm ảnh hưởng công việc của anh chứ?”

“Sợ cái gì, từ nay về sau lão tử một lòng một dạ chuyên tâm chế tạo kỹ thuật, không gây sự với người khác là được rồi.”

Lục Hạo muốn hỏi anh, có tiếc nuối gì không? Thế nhưng cậu hiểu rõ chí hướng của Vu Hường Nam, cuộc sống thích ý nhất của anh, chính là mỗi ngày tiếp xúc với mấy cái thiết bị tinh vi kia, có lẽ là muốn từ cách bài bố bom của kẻ địch mà truy ra được mạng lưới, cùng nguyên nhân, đây mới là điểm mạnh của anh, cũng là điểm mà anh tự hào về bản thân nhất. Cho dù nhân nhĩ, anh cũng trồng cây chăm hoa, có cơ hội nhất định sẽ đi đến sơn lâm Tây Bộ của Trung Quốc mà ngắm hoa cỏ.

“Này, cậu có đưa cha cậu đến bệnh viện khám tim chưa vậy?” Ngồi trên xe taxi, bỗng nhiên Vu Hường Nam hỏi.

“Khám rồi, bác sĩ kê ra không ít thuốc, bắt quả hiệu quả không cao, mà ông cũng lười uống, nói thân thể mình cường tráng như trâu, còn bảo bác sĩ lừa tiền, còn nói tôi chuyện bé xé ra to.”

“Tôi có nhờ một người bạn ở Hoàng Sơn gửi đến loại thuốc tốt cho tim, cậu nấu nó chung với mật ong và gan heo, thành canh để uống, là phương thuốc cổ truyền đấy, hiệu quả rất tốt.”

Lục Hạo cầm tay anh, “Nói như vậy, anh đã chuẩn bị đi gặp cha mẹ chồng rồi à?”

“Cha mẹ chồng?” Vu Hường Nam lo lắng đưa mắt nhìn tài xế xe taxi, sau đó trợn trắng mắt nhìn cậu, mấp máy môi không ra tiếng, “Anh muốn chết à?”

15. Chương 15: Bộ Giao Cảnh Không Phải Cảnh Sát Hay Sao?

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lục Hạo trực ban, Vu Hường Nam thường ở chỗ làm ăn trước chút gì đó khi đói bụng, tới khoảng 8h hai người gặp mặt, sau đó mới cùng nhau đi ăn khuya.

Vu Hường Nam nhìn đồng hồ, thấy đã hơn 8h, anh sờ sờ bụng, nghĩ nếu cứ nhịn hoài cũng không được, cứ cách ngày lại ăn thêm bữa khuya như vậy, thể nào cũng mập cho coi. Sau đó anh quyết định bữa tối ăn ít đi một chút, để dành bụng cho bữa khuya, nhưng khoa học đã chứng minh nếu ăn quá muộn thì dễ tồn trữ mỡ, quả thật là đáng lo mà.

Từ khi quen bạn trai làm cảnh sát giao thông, lúc làm việc anh chuyển từ nghe ‘Nhạc nhẹ’ sang ‘Radio giao thông’, cao ốc chỗ anh làm việc vào ban đêm rất yên tĩnh, trong tiếng rè rè của máy phát, vang lên tiếng người đàn ông ôn nhu đang báo cáo toàn bộ tình hình giao thông. Thỉnh thoảng có tài xế gọi tới chương trình, oán giận gần đây giá xăng dầu lên cao, có thỉnh giả nhiệt tình kể chuyện cười về giao thông. Dù chỉ là một tiết mục trong radio giao thông cũng rực rỡ muôn màu, thay đổi liên tục, nào là giới thiệu tính năng xe hơi, phỏng vấn hiện trường, theo dõi bọn đua xe, đến tận nửa đêm cũng có mục cổ sự tri kỷ của mấy tài xế xe đường dài.

Lúc Vu Hường Nam đang nghỉ ngơi nghe radio, thì Lục Hạo đang tuần tra tuyến đường bộ, giải quyết kẹt xe, giữ gìn trật tự giao thông, xử lý mấy tai nạn, gặp mấy tên tài xế không biết nói lý lẽ, không chịu hợp tác còn phải tốn nước bọt giảng đạo lý cho bọn họ, tuyên truyền giáo dục về quy định pháp luật liên quan. Thỉnh thoảng gặp phải mấy tài xế ngang ngược, muốn mắng là mắng, thậm chí đụng tới con ma men hở chút là đánh, hay mấy cô gái thời giờ bạo gan vô cùng, Lục Hạo không những giáo dục không thành mà còn bị mấy cô trêu chọc vài câu. Dù sao mấy cô gái lớn lên đẹp thì không có nhiều, cho nên khi bị trêu chọc cũng không thấy vui vẻ gì, cậu gặp được Vu Hường Nam vừa đẹp trai, tính tình tốt, lại là chuyên gia gỡ bom cấp cao, thực sự là cuộc gặp mặt đầy may mắn, muốn cầu cũng không được.

Thảo nào lúc đó vừa gặp đã hỏi ngay số QQ của anh, quả thật là lợi dụng quyền công mưu đồ việc tư mà.

Lục Hạo lễ thắng khí hùng: “Đó không phải dựa vào quy tắc làm việc hay sao, dù sao trong quy định không có cấm không được hỏi QQ của người bị phạt, hơn nữa lúc đó tôi chính xác muốn giáo dục anh đó.”

“Ngài giao cảnh quả thật cực khổ rồi!”

“Không chỉ có vậy, nếu trên đường gặp phải bọn cướp hay mấy tên móc túi, tôi còn phải làm luôn công việc của cảnh sát. Lần trước bắt một kẻ trộm, tôi phải rượt bắt gã hơn 3 con đường mới ép gã vào hẻm cùng, anh biết gã nói gì với tôi không?”

“Nói gì?”

Lục Hạo ôm ngực, làm ra bộ dáng bị tổn thương nghiêm trọng: “Gã nhìn mũ của tôi xong nói, đồng chí à, mày là một tên giao cảnh thối tha, một con chó ghẻ thích xen vào việc người khác.”

Vu Hường Nam mừng rỡ, “VẬY anh nói sao?”

Lục Hạo cứ như một diễn viên điện ảnh, dùng thanh âm thâm trầm phi thường quyết tuyệt nói: “Xin lỗi, tôi là cảnh sát!”

Nghe tới đây Vu Hường Nam nở nụ cười, anh dọn dẹp đồ đạc, ngồi trên ghế một chút, sau đó nghe người dẫn radio nói: “Hiện tại vừa nhận được một tin, ở tuyến giao giữa hai đường *** và *** xảy ra sự cố giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe BMW đụng phải một chiếc xe giao cảnh chuyên dụng. Nguyên nhân tai nạn hiện vẫn còn đang điều tra, theo người dân ở đó kể lại, lúc đó tài xế xe BMW rõ ràng uống say, xe giao cảnh ở phía sau cùng bên hông nhắc nhở không thành, nỗ lực đến gần BMW, chạy lên phía đầu xe, nhằm hướng xe đậu lại bên đường. Kết quả xe BMW ngừng, nhưng ngay lúc giao cảnh xuống xe kiểm tra, xe đột nhiên nhấn ga, đụng thẳng người phía trước, hiện nay người giao cảnh đó tình huống thương vong không rõ.”

Trong lòng Vu Hường Nam giật mình một cái, nghe tới người qua đường đang trả lời phỏng vấn kể lại tình hình, rất sống động miêu tả tình hình lúc xe giao cảnh bị đụng, cánh tay cầm trà của anh chợt run lên.

Anh liền cầm lấy điện thoại, nhấn số gọi, rồi như muốn nhào người ra khỏi văn phòng, vì động tác quá mạnh, nên khiến chân giả đụng phải cạnh ghế, khiến chỗ nối bị đau nhức không ngừng.

Vu Hường Nam chạy ra cao ốc của sở nghiên cứu, chịu đựng đau nhức đi gần hai con đường mới gọi được taxi, trong lúc đó anh không ngừng gọi tới số của Lục Hạo, kết quả đầu dây bên kia luôn trong tình trạng tín hiệu không trả lời. Hoặc điện thoại bị nổ banh ra xài không được hoặc điện thoại không kết nối được cũng hay hơn là có tín hiệu mà không ai trả lời, tìm ngừng đập mất thôi. Anh liền gọi tới radio hỏi mã số của người giao cảnh mới vừa bị đụng, rồi bệnh viện mà người đó mới được đưa vào là ở đâu, rồi lại gọi tới điện thoại đại đội giao cảnh 114, báo số hiệu của Lục Hạo để bọn họ tra thử tình hình trực ban hôm nay của cậu.

Mỗi một lần gọi hỏi là người anh lại lạnh đi một chút, mã số cũng đúng, ngay lúc đó Lục Hạo xác thực có lên xe tuần tra. Anh bước xuống taxi đứng trước cửa bệnh viện, khí lạnh của ngày đầu xuân đập thẳng vào mặt anh, khiến anh rùng mình, hai hàm răng cứ va vào nhau ‘lập cập’, run rẩy liên tục. Anh nghĩ bản thân bất quá chỉ mất một chân, còn nếu Lục Hạo mất, thì phải làm sao đây?

Tại bàn tiếp tân hỏi được phòng cấp cứu trên lầu, anh vừa tới nơi, chỉ thấy bên trong đẩy ra một thi thể che kín bằng vải trắng, chỗ thắt lưng còn có máu chảy ra, nhìn thấy mà giật mình. Vài giao cảnh chờ ở bên ngoài, trong đoàn người đó không có Lục Hạo, chỉ có một người phụ nữ trung niên đang dựa lưng vào tường, lúc thấy thi thể được đưa ra từ phòng cấp cứu, bà liền chạy đến gào khóc. Vu Hường Nam ngơ ngác đứng ở bên hành lang, không lùi đi, thấy bác sĩ đi ra khỏi phòng, vẻ mặt đầy áy náy cùng uể oải, thấy tình hình, cũng chỉ có thể để người thân khóc cho đã.

Vu Hường Nam run run hai tay, muốn đi lên giờ miếng vải trắng ra nhìn, nhưng không có chút dũng khí nào, trong mắt chỉ có muốn đi, nước mắt cũng chực chờ rơi xuống. Anh chỉ có thể vỗ vai bà mà nói: “Dì,

đừng đau lòng!”

Anh muốn nói sau này anh sẽ chăm sóc cho bà, nhưng nhất thời không nói nên lời, thực sự không biết phải giải thích làm sao.

Bà ấy quay đầu lại nhìn anh, nước mắt tràn trề, “Cậu là ...”

“Cháu là bạn ... bạn tốt nhất của anh ấy.”

“Dì không nhớ nó có người bạn như cháu.” Bà thấy nước mắt của Hướng Nam dần chảy ra, nhất thời cảm động. “Cám ơn cháu đã tới.”

Đang nói, đột nhiên một cô gái còn trẻ tuổi chạy băng qua hành lang, thấy người trên xe đẩy, liền ôm chầm lấy gào khóc.

Vu Hướng Nam ngẩn người, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến việc Lục Hạo có người phụ nữ khác bên ngoài, dù sao cậu cũng là con trai một, không thể có chuyện chị em gái chạy tới khóc tang. Thế nhưng khi nghe cô gái ấy vừa khóc vừa kêu, anh biết mình đã nhầm lẫn tai hại, bởi vì cô gái ấy gọi: “Ba ba à, con xin lỗi, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng con cũng tới không kịp.”

Vu Hướng Nam thấy cô gái khóc lóc nỉ non giở tấm vải trắng lên, một khuôn mặt già nua tái nhợt hoàn toàn xa lạ hiện ra trước mắt anh, anh lau nước mắt trên mặt, lúc này mới cảm nhận được ánh mắt đồng tình của mấy người giao cảnh đi theo người chết đang đứng phía sau, dù đau khổ nhưng không đến mức bi thống, anh hít sâu một hơi, nhất thời đứng hình.

Từ trong phòng cấp cứu có một người thanh niên mặc đồng phục giao cảnh đi ra, bên tay băng vải, trên người vết máu loang lổ, đang đẩy đẩy cái giường muốn bật người ra. Vì sao lại nói là muốn bật người ra, vì người đó muốn xuống giường, mà y tá không cho, “Buông ra, tôi rất khỏe!”

Vu Hướng Nam nói: “Xin hỏi, Lục Hạo đang ở đâu vậy?”

“Chết!” Người giao cảnh đó tức giận rống lên một tiếng, mắng ầm lên, “Con mẹ nó, thằng khốn nào lái chiếc BMW đó, tao muốn liều mạng với nó. Có tiền thì giỏi lắm sao? Tao khinh! Giao cảnh không phải cảnh sát sao? Cảnh sát mà cũng dám đụng tới hả? Có gan đâm tao luôn đi này!”

“Anh nói ... Lục Hạo ... anh ấy ... anh ấy ... đã chết?”

Người giao cảnh nhìn anh đầy nghi ngờ: “Anh là ai?”

Vu Hướng Nam nghĩ chính mình quả thực chính là kẻ đáng thương bị thượng đế lường gạt hết lần này tới lần khác, trải qua việc tâm tình bị kích động lên xuống này giờ, giờ anh không còn sức để hỏi tình hình cụ

thể và tử mị nữa rồi, cũng không dám đi nhà xác nhận thi thể. Mấy giao cảnh chung quanh nhìn anh đầy kì quái, liên tưởng đến hành vi này giờ của mình, bản thân anh cũng thấy mình chẳng khác gì người bị tâm thần. Quên đi, người mất rồi, còn cố gắng chống đỡ làm gì?

“Xin lỗi, tôi ...”

Vu Hưởng Nam không có dư thừa khí lực giải thích, anh đã hồn bay phách lạc rồi, ngay cả đau đớn ngay chân cũng không cảm nhận được nữa là.

Lúc về đến nhà cũng đã nửa đêm, trong phòng tối như mực, im ắng, Vu Hưởng Nam không muốn bật đèn, lần mò đi vào phòng ngủ, ngồi phịch xuống.

Anh nghĩ, có phải tất cả đều là mộng, ngủ một giấc, tỉnh dậy mọi chuyện sẽ bình thường lại, phải không?

Đến tận lúc này, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế ngay từ bắt đầu truyền đến não bộ, ngay cả chân giả cũng lười tháo ra, anh xốc chân lên nhấc chân lên giường, kết quả đụng phải một thân thể xịch lửa nóng hừng hực đang ủ ở trong chăn.

Vu Hưởng Nam nhảy dựng lên, liền nhấn nút mở đèn đầu giường.

“Sao cậu ... cậu lại ở đây?”

Lục Hạo mơ mơ màng màng xoa con mắt, vừa nhìn biểu tình của Vu Hưởng Nam, nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động để ngay đầu giường, “Ài chà chà, tôi ngủ quên mất, rõ ràng tôi có vận đồng hồ báo thức mà ta, chuyện gì xảy ra vậy? Á ... Tôi quên mất hôm qua tôi tắt chuông! Chết tiệt thật mà, sao anh về đây rồi? Về bằng cách nào vậy?”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi cảm mạo phát sốt, nên đổi ban với Lão Ngô, vốn định về nhà nằm nghỉ một chút, nhất định là ngủ quên luôn rồi. Anh ăn gì chưa?”

Vu Hưởng Nam suy nghĩ, hèn gì cái tên Lão Ngô kia tức giận phi thường mà nói Lục Hạo “Chết!”

“Nói như vậy ... từ trưa tới giờ cậu nằm ngủ ở trong nhà à?”

“Đều do tôi không tốt, vì phong độ mà không chịu giữ ấm, hai ngày nay anh luôn nhắc tôi tiết trời se lạnh, không được mặc ít, bình thường thân thể tôi như trâu vậy, mà bệnh một cái là nằm bẹp dí, truyền nước biển cũng chẳng ăn thua. Khó chịu chết thôi! Bất quá tôi nằm này giờ nghỉ ngơi tốt rồi, không có việc gì, không có việc gì!”

Vu Hưởng Nam cũng không nhin nữa, liền xông tới đánh tới tấp người trước mặt.

“Ô ô, sao anh lại hành hung người bệnh chứ?”

Vu Hưởng Nam dừng tay, suy nghĩ, cậu ta chưa chết, mình mừng còn chưa kịp, sao lại đánh cậu ta? Vì vậy thả người ra, điên cuồng gặm cậu.

Lục Hạo đã cởi hết quần áo do bị mồ hôi thấm ướt, hiện tại trên người chẳng có gì, cậu giãy dụa khóc thét: “Anh không phải là người. Không chỉ hành hung người bệnh, giờ còn định hãm hiếp người bệnh luôn!!!”

16. Chương 16: Hủ Nữ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vốn chỉ nói giỡn, nhìn là biết Vu Hưởng Nam không có ý định hãm hiếp gì cậu rồi nhưng Lục Hạo nhìn trái nhìn phải gì đều rất đáng đánh, rõ ràng toàn thân nóng hầm hập, đâu có cảm giác đau yếu gì, quả thực khỏe mạnh như trâu, tinh thần phấn chấn.

Nhớ tới việc bản thân mình đã lo lắng hãi hùng hơn nửa đêm, nước mắt cũng rơi, thiếu chút nữa đã phát điên mà tới nhà xác nhận thi thể rồi, còn chuẩn bị luôn tinh thần chăm sóc cho cha mẹ già của cậu đến lúc cuối đời, kết quả tên hỗn đản này lại đang nằm trong chăn êm nệm ấm mà ngủ ngon lành, quả thực hiện giờ Vu Hưởng Nam tức không chỗ xả, cho nên vừa nói ra tay liền ra tay, vô cùng thô lỗ mà cời luôn quần lót của Lục Hạo.

Lục Hạo nhìn đôi mắt đỏ của anh, cứ như thỏ muốn ăn thịt người vậy, sói ăn thịt người là chuyện thường, mà thỏ lại muốn ăn thịt người, càng thêm khiến người thêm sợ hãi. Huống chi Vu Hưởng Nam cũng không phải con thỏ trắng bình thường, Lục Hạo nhất thời luống cuống, cũng không phải sợ không giữ được phía sau, mà do hiện giờ cậu đang đau đầu vô cùng, toàn thân phát sốt, lúc này mà bị ăn, chắc chắn rất thảm!

Vu Hưởng Nam cũng không tháo chân giả của mình ra, kéo mạnh hai bắp đùi của Lục Hạo, khiến hai chân cậu chạm đất, còn nửa thân trên vẫn nằm trên giường. Lục Hạo định giãy người, nhưng hai tay bị khóa chặt sau lưng, nửa người phía trước nằm ngay trên chăn. Vu Hưởng Nam bước xuống đất đứng ngay trước giường, chuẩn bị cứ như vậy và tiến vào từ phía sau, đâu biết được chân trái vừa dùng sức đã khiến anh đau đến mức khụy người xuống.

Lục Hạo nghe tiếng rên của anh, nhanh chóng quay đầu lại đỡ anh lên giường: “Làm sao vậy làm sao vậy, dùng quá lực hả? Nóng ruột thì không ăn đậu hủ nóng được đâu.”

Vu Hường Nam vỗ trán, bản thân anh cũng là một người đàn ông, tại sao lại không thể áp được người khác cơ chứ? Anh thật lo cho bản thân mình!

Lục Hạo nhìn trán anh đầy mồ hôi lạnh, cũng biết anh đang khó chịu, liền giúp anh tháo chân giả ra kiểm tra từ trên xuống dưới, kết quả khi gỡ miếng lót trong xuống, còn chưa kịp tháo lớp cao su ra thì đã thấy máu chảy đầm đìa, cậu quá sợ hãi, hai tay liền run rẩy, nhưng không dám đụng vào vết thương của Vu Hường Nam. “Trời ạ, đừng nói là anh đi bộ về nha? Sau này tôi nhất định không dám quên rước anh nữa đâu!”

Vu Hường Nam cúi đầu nhìn vết thương của mình, đều là trầy da, xem ra ngày mai không thể mang chân giả, phải ngồi xe lăn đi làm rồi.

Anh liền đem chuyện sự cố giao thông nghe được trên radio nói cho Lục Hạo nghe, không đề cập đến việc anh đã ở bệnh viện khóc than lắm người, chỉ oán hận nhìn Lục Hạo. “Tôi chạy hơn nửa thành phố, mạng cũng muốn mất luôn rồi, vậy mà cậu lại nằm đây ngủ ngon, cậu nói coi tôi có nên đánh cậu hay không hả?”

Con mắt Lục Hạo đỏ lên, kéo anh lại ôm chặt vào lòng, “Tổ tông của tôi ơi, anh đang hát vở bi tình khổ sến súa nào vậy? Sau này đừng có thế nữa, là do tôi có lỗi với anh! Anh muốn thương à, đến đây đi đến đây đi, anh muốn làm sao cũng được, cũng không có vấn đề gì!”

Vu Hường Nam nhìn tướng ngồi chồm hổm của cậu trước mặt mình, khuôn mặt đầy sự thành khẩn, tuy cậu nói có chút khó nghe, nhưng cũng không thể tức giận gì nữa. “Bộ không lạnh sao, bị cảm giờ, nhanh lên giường đắp chăn ngủ đi!”

Lục Hạo quần chăn quanh người rồi xỏ dép đi ra ngoài, “Tôi đi tìm thuốc sát trùng cho anh, coi chừng ngày mai nhiễm trùng đó!”

Khoảng thời gian sau, phòng ngủ thì mở máy điều hòa, Lục Hạo trằm mềm toàn thân, đưa tay xoa thuốc chỗ vết thương cho Vu Hường Nam, trong lòng vừa thấy ngọt ngào vừa thấy đau lòng. Cậu biết Vu Hường Nam rất ôn nhu rất quan tâm đến cậu, nhưng người như anh, với ai anh cũng tốt vậy cả, chỉ cần đối phương không phải là tên khốn khiếp khiến anh ghét cay ghét đắng là được. Ví dụ như tên Lâm Quan Quân vậy đó, cũng chẳng khác gì, Vu Hường Nam không hề muốn sống muốn chết bắt buộc hẳn phải ở bên cạnh, chia tay liền chia tay, không hề khóc lóc nỉ non, vô nghĩa, gặp mặt lại thì khách khí chào hỏi là xong. Lúc ấy Lục Hạo theo đuổi sát rạt, anh cũng tiếp nhận, dù sao đang đau khổ tìm một tình cảm mới làm chỗ dựa cũng là một cách thức chữa thương hiệu quả. Cho nên Lục Hạo suy nghĩ, nếu như bản thân mình mà chết thật, Vu Hường Nam chắc chắn đau lòng, nhưng rồi cũng sẽ sống tiếp, từng ngày từng ngày nỗi đau vơi bớt, có khi tìm được tình yêu mới, có khi đơn giản sống một mình đến cuối đời. Thái độ ôn hòa ẩn nhẫn như vậy, đôi khi Lục Hạo nghĩ Vu Hường Nam cứ y như tiên nhân siêu thoát, tính cách như vậy mà đi gỡ bom quả thật vô cùng dễ hiểu, bởi vì có thể bình tĩnh lạnh lùng, không để bên ngoài quấy rầy, cứ như đang ở chốn bồng tiên, rất đáng mơ ước, nhưng cũng rất đáng sợ.

Chuyện này rất tốt, đã vào biên chế rồi, hơn nữa lại có thêm cơ sở tình cảm thâm hậu, nhìn Vu Hường Nam biến thành bộ dáng như vậy, Lục Hạo thấy sáng khoái âm thầm.

Lục Hạo thoa xong thuốc, hai người giặt đơn rửa mặt, rồi lên giường, chuẩn bị ngủ mấy tiếng bù lại đêm

qua, nhưng lúc đó trời cũng hừng đông, kết quả lật qua lật lại, thế nào cũng ngủ không được. Ngủ không được làm sao bây giờ, chỉ có thể cùng nói chuyện phiếm.

“Sau này cậu trực ban thì đừng tới đón tôi nữa, tôi tự mình về nhà!”

“Đi xe điện ngầm à? Không nên không nên! Trong xe điện ngầm phụ nữ như sói hổ đói mỗi vậy đó, anh chưa đủ lông cánh để chen chúc với mấy người đó đâu, còn nếu kêu anh ngồi trong văn phòng buồn chán nói chuyện phiếm với người khác thì ... Hay tôi chở anh trên xe cùng đi tuần luôn, chúng ta cùng nhau đi dọn đường?”

Vu Hường Nam giật mình, “Này, vậy có được không?”

“Có gì mà không được, dù sao trong xe chỗ ngồi cũng nhiều, người ta có hỏi thì nói anh say rượu lái xe, để bọn tôi bắt được, coi như làm gương cho người khác luôn.”

Vu Hường Nam hét lên, “Bộ tôi giống dạng người say rượu lái xe lắm hả?”

“Thì cứ nói anh thất tình mượn rượu giải sầu đi, người ta nhìn anh, sẽ thấy đáng thương, có khi có thêm nhiều người thích nữa đó!” Lục Hạo vừa nói vừa xoa cằm.

Vu Hường Nam ảo não bỏ qua chuyện đó, “Tôi chỉ chấp nhận bị phạt do chạy quá tốc độ thôi!”

“Nếu vậy, anh nói anh là con của ông bà có chức quyền, chuyên môn chạy xe thể thao trên đường, để bọn tôi bắt!”

“Vậy thì không được, lỡ đồng nghiệp cậu hỏi thì sao?”

“Vậy cứ nói tình hình thực tế, anh chẳng phải đã nói thật với đồng nghiệp anh rồi hay sao?”

Vu Hường Nam suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Chuyện này không giống, tôi không còn ở chỗ làm cũ nữa rồi, còn cậu với đồng nghiệp cậu ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu thấy nhau rồi, người ta không hỏi, anh cũng không cần nói, tùy tiện tìm lý do qua loa tặc trách là được, tôi không có đề nghị anh phải nói thẳng ra, lỡ khiến cho người ta khó chịu, cũng không tốt cho anh.”

“Vậy anh nói thử xem, tôi cho anh ngồi ở ghế sau xe cảnh sát, anh muốn giải thích thế nào?”

Vu Hường Nam suy nghĩ một chút, sau đó nở nụ cười: “Đừng quên ban đầu tôi làm nghề gì, cứ nói cậu đang hợp tác với tôi, dự định mô phỏng lại việc bài bố cùng gỡ bỏ bom, vừa vặn tôi cũng thử nghiệm mấy thiết bị máy móc được cài ở trong xe anh luôn.”

“Phục anh rồi đây, vậy có cần đề nghị cấp trên của anh tăng lương ngoài giờ cho anh không?”

Vu Hưởng Nam ngáp một cái, mí mắt càng ngày càng nặng, sau đó Lục Hạo có nói thêm gì đó, anh đã quên mất tiêu rồi, chỉ nhớ rõ lúc đầu trên đùi rất đau, thế nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, Lục Hạo cũng cảm thấy như nhau, có điều cậu đang phát sốt, toàn thân vô cùng đau đớn.

Đến tận khi trời hửng sáng, Lục Hạo đổ một trận mồ hôi nên tỉnh trước, cậu thấy mặt Vu Hưởng Nam đỏ bừng gối trên gối nằm, liền đưa tay sờ sờ thử trán, vừa để tay lên cậu đã bị dọa cho hết hồn, Vu Hưởng Nam còn nóng hơn cả cậu nữa.

Luống cuống tay chân chạy đi tìm nhiệt kế cho anh đo, rồi lấy khăn lạnh đắp lên trán, Vu Hưởng Nam cứ yên đó mà nhìn Lục Hạo, trong lòng oán hận suy nghĩ: *“Nhất định là do anh ta lây cho mình! Một người đang bị cảm nặng, mà mình còn nằm chung giường với anh ta, sao mình ngốc thế nhỉ?”*

Vừa nhìn nhiệt độ cơ thể — 39.2 °C. “Gọi điện thoại xin nghỉ đi, chúng ta đi bệnh viện truyền nước biển.”

Vu Hưởng Nam vỗ trán, quên đi, xin nghỉ vậy, cùng nhau bị cảm!

Hai vị bệnh nhân bị cảm nằm ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, mà ngay lúc Vu Hưởng Nam cuối tuần được nghỉ hai ngày, hơn nữa còn nghỉ bệnh, nên đến khi Lục Hạo đến cửa sở nghiên cứu quân khu đón anh tan tầm, thì cũng đã đến ngày thứ ba.

Vu Hưởng Nam cùng ông bảo vệ gác cổng nói chuyện phiếm, bỗng nhiên thấy một chiếc xe BYD Auto (1) màu trắng dừng lại nhấn kèn, trên thân xe có tô đậm hai chữ “Giao cảnh”, mấy người bảo vệ đã nhận ra được Lục Hạo mỗi ngày tới đón người, cũng có quen biết, hơn nữa còn gặp thêm mấy người đồng nghiệp giao cảnh, mọi người lập tức mở cửa, bắt chuyện vài ba câu.

Vu Hưởng Nam đẩy xe lăn từ bên trong đi ra, vết trầy của anh hai ngày trước vẫn chưa lành hẳn, nên tạm thời không mang chân giả, Lục Hạo oán giận cái tên ngoại quốc dám bán cho anh mấy loại thứ phẩm như vậy, mắc đến vậy mà còn không tốt. Mike vô cùng xấu hổ, liền mang cái chân giả đó về tổng tu sửa tổng bảo dưỡng, thực ra trong nhà cũng có bộ chân giả khác, nhưng Vu Hưởng Nam ngại tính năng quá kém, dù bề ngoài có được thì cũng là hào nhoáng bên ngoài, khi mang vào lại thấy cứng ngắc chậm chạp, đơn giản ngồi xe lăn là tốt nhất.

Lúc này xe lăn Vu Hưởng Nam đã ra khỏi cửa, bên ngoài gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, trên đùi anh có đắp ngang một cái chăn lông, Lục Hạo đi tới, đứng cách anh ba bước thì ngừng lại. Hai người người đứng người ngồi, không hề nói gì, chỉ là cười cười. Khi Vu Hưởng Nam đi làm rất ít mặc quân trang, trừ phi phải tham dự đại hội chính trị, dù sao nhân viên kỹ thuật cũng không quản chặt chẽ lắm, Lục Hạo nhìn anh mặc áo lông xám, bên ngoài khoác thêm một cái áo tím, nhìn qua rất công kênh, nhưng thấy thể nào cũng đẹp trai, so với mặc quân phục còn đẹp trai hơn, hiện ra một không khí khiến người khác cảm thấy thoải mái ôn nhu. Lúc này ngay bánh xe phụ chạy ra một món robot đồ chơi, Lục Hạo tập trung nhìn vào, nó trông tự như một chiến xa, chỉ là ở mặt trên có nhiều xúc tua bằng kim loại lúc nhúc, đang làm các chuỗi động tác răng rắc răng rắc co duỗi, lúc ở nhà cậu cũng đã thấy qua một robot nhỏ giống vậy, bắt quá hiển nhiên công dụng tính năng cũng không như nhau.

“Haha, còn đem đồ chơi theo nữa?”

Vu Hưởng Nam cười cười, “Luke, lên!”

Robot đó liền chạy về phía chiếc xe BYD Auto, ở giữa đường gặp phải một vật cản nhỏ, liền nâng người lên, thuận lợi nhảy qua.

Lục Hạo giật mình, “Thứ này không dùng điều khiển từ xa à?”

Vu Hưởng Nam từ sau lưng lấy ra một laptop: “Chương trình đã được lập trình, cho nên thông qua camera quan sát vật thể bên ngoài, sau đó xử lý, phân tích, đưa ra phán đoán, tìm kiếm mục tiêu chuẩn xác, đương nhiên là có cần thời gian nhất định để điều chỉnh lại số liệu.” Nói đến đây anh cười cười ngại ngùng, “Bộ phận phần mềm đều do đồng nghiệp tôi làm, tôi chỉ phụ trách bề ngoài của người máy này thôi!”

Chiến xa không giống chiến xa, robot không giống robot, tạm thời gọi là — vật cưng của Vu Hưởng Nam. Nó chạy vòng qua xe BYD Auto, sau đó dừng trước cửa xe, robot đó có chút khó khăn mà “Kakaka”.

Đồng nghiệp của Lục Hạo mở thử cửa xe, kết quả nó vươn hai cánh tay bằng máy của nó ra nắm chặt lấy sàn xe, nhảy lên.

Mọi người sợ hãi không ngớt: “Thứ này gọi là gì vậy?”

“Luke, nếu như cậu không thích tên này thì có thể đổi tên khác, bắt quá trên bản báo cáo xác định và đánh giá thì đã đặt tên này rồi.” Vu Hưởng Nam cười khiêm tốn, Lục Hạo suy nghĩ, người này kỳ thực là thiên tài!

Hai vị giao cảnh giống như đang hầu hạ người lãnh đạo cao cấp, rất cung kính mà đỡ Vu Hưởng Nam lên xe, Lục Hạo quay đầu lại gửi xe lần cho bảo vệ, sau đó xe chạy đi. Cậu thấy Vu Hưởng Nam ngược cổ ra khỏi cửa xe ngoắc tay chào ông bảo vệ nói gặp lại, đột nhiên cảm giác giống như mình đang đi rước con từ nhà trẻ về vậy, bỗng nhiên có sự ấm áp thân thiết nói không nên lời.

“Cậu cười cái gì?”

“Luke của anh đó, nó đang làm gì vậy?”

Robot đó đang ở chung trong xe, sờ sờ, cọ cọ, nếu nó biết hít thở, Lục Hạo chắc sẽ hoài nghi nó thật sự là thú cưng của anh.

Vu Hưởng Nam nói: “Thăm dò địa hình, ghi lại số liệu, để tổ gỡ bom chuẩn bị công việc tiếp theo.”

“Anh vừa gọi nó liền lên, nó nghe hiểu thiệt hả?”

“Cũng chưa tiên tiến đến mức đó, không phải là tôi chỉ tạo ra một âm tiết thôi sao! Cũng giống như mấy người đàn ông coi xe như vợ mình vậy đó, giống như xe cũng có sinh mạng vậy, tôi cũng như thế!”

Lục Hạo muốn hỏi, vậy còn tôi anh quăng xó nào rồi? Nhưng ngại có đồng nghiệp kế bên, không dám lỗ mãng. Bất quá anh rất nhanh hiểu được mọi chuyện, Vu Hường Nam xem cậu là chồng, ừ, khẳng định là như thế này nên mới gọi đồ kia là vợ!

Xe giao cảnh tuần tra trên đường một vòng, đây là lần đầu tiên Vu Hường Nam thấy tận mắt công việc của Lục Hạo, kết quả người qua đường băng loạn qua đường, học sinh trung học chạy xe đạp chở người, một nhà N người chạy trên một chiếc xe gắn máy, xe hơi vượt đèn đỏ, bọn họ cũng không để ý.

Luke đã bò lên ghế sau xe, tiếp xúc với đồng báo cũ đặt trên ghế sau, sau đó vươn tay ra chạm lên thủy tinh cửa sổ xe, thỉnh thoảng nó ngừng hoạt động, y như đang tự mình đánh giá gì đó. Mà Vu Hường Nam không để ý đến nó, chỉ đem ánh mắt tập trung vào một chiếc xe hơi màu xám bạc đang chạy đường đối diện về phía trái, mà đường đó thì không cho phép xe chạy phía trái.

Đồng nghiệp của Lục Hạo cười nói: “Đồng chí Lão Vu cùng tuần tra, còn tận tâm tận lực hơn giao cảnh chúng ta nữa.”

Vu Hường Nam vừa nghe, chỉ biết cười nhạo chính mình, “Khi các anh tuần tra, không phải dựa theo luật giao thông à?”

“Người trong nước ý thức pháp luật quá kém, nếu bắt thì rất nhiều, việc mà bọn anh xử lý như phụ trách báo động và xử lý các rủi ro, nếu như có kèm thêm giáo dục quần chúng, càng lúc càng bận rộn.”

Quả nhiên một lát sau nghe thấy một giọng nữ truyền ra từ trong bộ đàm, “Chú ý biển số xe ***, đường *** phía trước xảy ra tai nạn giao thông, xe chủ báo cảnh sát yêu cầu xử lý.”

Vu Hường Nam thấy đường vào giờ tan tầm, đã bắt đầu ùn tắc giao thông, nhưng mà Lục Hạo có khả năng ứng biến rất hay, liền cản đường, xoay tay lái, nhấn ga, xe cảnh sát màu trắng tận dụng mọi kẽ hở mà luồn lách qua con đường đầy xe, nhanh chóng chạy đến chỗ gặp chuyện.

Hai chiếc xe va quệt vào nhau, chiếc Audi đen bị tróc nước sơn, còn BMW màu hồng thì đèn đầu xe bị bể nát, hai vị chủ xe vội vàng gọi điện thoại, một người nói tôi ở đây chờ người có quyền tới giải quyết, một người thì nói tới thì tới. Bởi vì đều là xe đẹp, hấp dẫn không ít quần chúng vây xem, nên con đường này rất nhanh liền kẹt.

Vu Hường Nam thấy Lục Hạo mở rộng cửa bước xuống xe đi về phía trước, đầu tiên là cúi chào, sau đó nghiêm túc mà nghe hai vị chủ xe trần thuật lại sự việc, biểu hiện của cậu rất tốt, không chỉ bình tĩnh mà còn tỏ ra biết lắng nghe. Xe chủ càng nói càng kích động, thậm chí chuẩn bị xắn tay áo đánh nhau, Lục Hạo cười tủm tỉm tách hai người đó ra, sau đó không biết bô bô nói gì đó, lại chỉ chỉ chung quanh, đồng

nghiệp của cậu thì giúp chụp ảnh hiện trường, sau đó kêu hai vị xe chủ ngoan ngoãn lái xe đậu ven đường, giải quyết giao thông đang bị ùn tắc.

Hiện trường sự cố xử lý gần 1 tiếng, trời cũng đã bắt đầu tối, Lục Hạo nói xấu nói tốt gì cũng đã nói hết lời, cuối cùng hai vị xe chủ mới hoàn tất thủ tục, tự mình rời đi.

Lúc Lục Hạo trở lại xe đã bùng nổ: “Má ơi, lạnh chết tôi rồi! Sớm biết vậy tôi mang thêm áo ba-đờ-xuy, đi xe tốt mà còn nhỏ nhen như vậy, bọn nhà giàu mới nổi đúng là lắm chuyện!”

Kỳ thực Vu Hường Nam lúc còn trên đường cũng muốn đi ra đưa áo ba-đờ-xuy cho bọn họ, nhưng thứ nhất hành động bất tiện, thứ hai ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, sao mà làm được?

“Không có nghe người ta nói thế nào sao, không phải tính toán tiền bạc, mà là không nuốt nổi cơn giận!” Đồng nghiệp Lục Hạo xoa xoa tay.

Lục Hạo nói: “Nói đi nói lại chính là keo kiệt, không phong độ!” Sau đó nhìn lên kính xem Vu Hường Nam: “Lão Vu của chúng ta sẽ không cùng mấy người như vậy quanh co đến vậy đâu.”

Vu Hường Nam lo lắng nói: “Nếu ai cũng có tính cách giống tôi, giao cảnh các anh không phải sẽ thất nghiệp hết sao?”

Ba người tìm chỗ ăn chiều, không phải quán lớn, chỉ là quán mì xào ven đường, ăn được phân nửa lại phải đi làm việc, đến nơi xảy ra tai nạn.

Trước khi xuống xe Lục Hạo nói: “Sao không mang theo PSP của anh, trò chuyện trong lúc chờ sẽ đỡ phí thời gian hơn.”

Vu Hường Nam đặt máy tính lên đùi, “Tôi xem hồ sơ điện tử, còn phải viết báo cáo nữa, các anh cứ làm việc của các anh đi!”

Lục Hạo gật đầu, xuống xe cùng đồng nghiệp, tách đoàn người ra tiến vào vòng vây.

Thời gian xử lý lần này rất ngắn, chỉ một lúc sau Lục Hạo đã quay lại, phía sau là một đôi tình nhân còn trẻ. Vu Hường Nam tập trung nhìn, thật khéo mà, đây không phải người con gái đã từng nói nếu 30 tuổi cả hai vẫn còn một mình thì hãy đến với nhau – Hà Tái Lâm hay sao?

Về mặt Hà Tái Lâm đây cầu xin cùng người bạn trai mới của cô ngồi vào ghế sau, Vu Hường Nam đợi mọi người lên xe hết, vội hỏi: “Người này là bạn tôi, có thể xem xét lại được không?”

Vừa nói xong anh liền thấy xấu hổ, mới ngày đầu tiên đi theo, đã gây trở ngại tư pháp công chính rồi.

Ai ngờ xe chạy đi, Hà Tại Lâm hì hì cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, Lão Lục mới vừa cứu chúng em đó, người kia hung hãn quá, chúng em mới chạy không cẩn thận va phải gã, đã nói là sẽ bồi thường, ai ngờ gã không buông tha. Chúng em không thể làm gì khác hơn là chịu xui, để giam xe, đi đến Sở tiếp thu đào tạo.”

“Bồi thường gì chứ, chính gã chạy sai mà, nếu không sao lại có thể va quệt nhau chứ?” Lục Hạo khuyên nhủ, “Tan tầm rồi, khó được dịp mọi người đều gặp mặt, đi ăn khuya không?”

Hà Tại Lâm lúc này mới bắt đầu quan sát Vu Hưởng Nam, lúc cô vừa lên xe đã giật mình rồi, giờ càng thêm hiếu kỳ, cô ngồi ở ghế sau cùng hôn phu của mình, chậm rãi kề sát người vào Vu Hưởng Nam, thấp giọng thì thầm: “Nghe nói anh chia tay người kia rồi?”

Vu Hưởng Nam nhìn chung quanh một chút, nét mặt mọi người đều tự nhiên, vì vậy anh cũng dày mặt lên mà nói: “Ừ, chia tay rồi!”

“Vậy giờ anh ...” Hà Tại Lâm liếc mắt nhìn Lục Hạo đang lái xe, ý tứ rõ ràng, “... A? Có phải đang cùng một chỗ với người đó hay không?”

Lời này ngoại trừ Lục Hạo, hai người kia hoàn toàn không hiểu, mà Lục Hạo là người khôn, cũng giả bộ như không hiểu.

Vu Hưởng Nam cất tiếng: “Đúng vậy.”

Hà Tại Lâm kích động nắm chặt lòng bàn tay: “Quá tuyệt vời, em thấy hai người rất hợp, cố gắng lên!”

Mặt Vu Hưởng Nam tối sầm.

Bạn trai Hà Tại Lâm lúc này cũng chen vào, “Bạn trai cũ à?”

Vu Hưởng Nam: “Không phải!”

Hà Tại Lâm: “Phải!”

Vu Hưởng Nam giải thích: “Tiểu Hà là bạn học đại học của em tôi, hai chúng tôi từng được làm mai, nhưng không đi đến cùng được.”

Bạn trai hiện tại gật đầu, “Tôi cũng biết khuyết điểm của em ấy, người bình thường chịu không nổi, chỉ có tôi là chịu được.”

Vu Hưởng Nam suy nghĩ, Tiểu Hà là cô gái tốt, lúc trước khi anh mới bị thương đã không ngừng chạy tới

chăm sóc cho anh, mua đủ thứ, lại nhiệt tình chu đáo, cô ấy còn có khuyết điểm gì chứ? Bất quá chính mình cũng không quen biết gì nhiều, không thể đơn giản nhận xét được.

17. Chương 17: Nếu Người Quan Trọng Không Biết?

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vu Hường Nam theo Lục Hạo tuần tra vài tháng, ngồi ở trong xe cảnh sát anh cũng hoàn thành cấu tạo thiết kế mới, với anh mà nói, thấy Lục Hạo mặc đồng phục cảnh sát múa mép khua môi với tài xế gây chuyện là một chuyện vô cùng đặc biệt gợi ý được cho anh rất nhiều suy nghĩ.

Lục Hạo không hiểu được mạch đại não của anh, chỉ cảm thấy như vậy rất sung sướng, có thể gợi ý suy nghĩ cho anh cũng là một chuyện thú vị.

Đảo mắt xuyên đi thu tới, bên Lâm Quan Quần sinh ra một thằng nhóc bụ bẫm, Lục Hạo trên MSN của anh nhìn thấy hình đầy tháng của đứa bé được hấn dùng làm avarta.

“Em có chuyện cần nói với anh, lúc kết hôn anh đưa phong bì nhiều như vậy em quả thật bất mãn, nhưng dù sao chuyện cũng đã qua, nhưng lúc này thằng nhóc được sinh ra anh cũng đưa phong bì, quả thật là coi tiền như rác đó nha.”

Vu Hường Nam cười ghen: “Anh đâu có chuẩn bị tiền sẵn cho người ta đâu, nếu hấn không đổi avarta chắc anh cũng không biết hấn đã lên chức ba rồi.” Sau đó anh dùng khủy tay đánh nhẹ cánh tay Lục Hạo. “Còn dấm chua sao?”

“Mắc gì em phải dấm chua chứ, trong trận ái tình này, em toàn thắng chứ bộ, nếu như còn tính toán nợ cũ năm xưa, chẳng có chút phong độ gì hết.” Lục Hạo vừa nói vừa từ phía sau ôm lấy Vu Hường Nam, đặt cằm lên vai anh, giống như đang làm nũng. “Hơn nữa hai người bọn anh căn bản chưa từng có sự bắt đầu, đóa hoa nhỏ ái tình đã bị hiện thực tàn phá, quả thực là một tin vui mà.”

Vu Hường Nam quá quen nghe cái giọng nhõng nhẽo này của cậu, đang muốn lấy tay chỉ vào trán cậu, kết quả cửa sổ đối thoại hiện ra trên màn hình, Lâm Quan Quần buzz trước: “Có đó không?”

“Có!”

Lục Hạo Hừ một tiếng, “Còn định đòi phong bì của anh, thật không biết xấu hổ.”

Lâm Quan Quân đánh một câu: “Có thể gặp mặt không? Tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu, về quá khứ của chúng ta, hôn nhân này của tớ là một sai lầm, là một âm mưu. Tớ bị hãm hại, tớ phải nói rõ với cậu mới được.”

Lục Hạo mắt tròn trắng: “Kể tiếp hần sẽ nói hần cùng vợ hần không có tiếng nói chung, trống rỗng tịch mịch, liên tục một năm qua không hề có cuộc sống vợ chồng, thủ thân như ngọc với anh. Khốn nạn, đó là bởi vì vợ hần mang thai sinh con, hần không có chỗ phát tiết chứ gì.”

Hai người đang nói chuyện phiếm thì thấy trên cửa sổ xuất hiện tiếp: “Sau khi tớ cùng cô ấy kết hôn tớ không hề chạm qua cô ấy, tớ không quên được cậu, nhớ cậu muốn phát điên luôn rồi.”

Lục Hạo xem thế là đủ rồi: “Chẳng có gì mới mẻ, khiến người khác thất vọng rồi! Phải nhắc nhở hần nhớ xóa lịch sử trò chuyện đi nha, phụ nữ là một loài vô cùng mẫn cảm đó.”

Vu Hường Nam muốn nói cho Lục Hạo biết, Lâm Quan Quân thật sự không có kinh khủng như cậu nói, bản thân anh cũng không muốn nghe những lời xấu về người yêu cũ của mình, nhưng lời tới miệng chỉ có thể nuốt xuống. Có đôi khi chính anh cũng mơ hồ suy nghĩ, vì sao lúc trước khi còn kiện toàn, hai người ám muội lâu như vậy, mà vừa xảy ra chuyện, Lâm Quan Quân đâm rách tầng cửa giấy này. Nhớ lại lúc đó, sống sót sau tai nạn, khó kìm lòng nổi, khi bị khuyết tật, sau đó thái độ của hần quả thật có chút biến hóa, đó là từ nhìn lên trở thành nhìn xuống. Càng cố gắng quên, nhưng cảm giác khó chịu này vẫn luôn tồn tại, cái cảm giác được tôn trọng, được hiểu đã không thể trở lại như cũ.

Vu Hường Nam quay đầu nhìn lại cửa sổ nói chuyện, liền đơn giản rời khỏi MSN, chuyển sang QQ, “Gần đây Mike cũng bắt đầu sử dụng QQ, bạn của anh trên cơ bản đều dùng QQ, chỉ có mấy người đồng nghiệp chuyên về kỹ thuật tại nước ngoài thì còn dùng MSN, nhưng giờ anh không còn ở trong tổ gỡ bom nữa. Anh thấy sau này hơn phân nửa dân quốc nội cũng sẽ bị đồng hóa mà thôi.”

“QQ không tốt sao, nhiều người thân nhiều tri kỷ! Điện thoại di động cũng lên mạng được, bất kì lúc nào cũng có thể liên lạc với anh.”

Vu Hường Nam gõ đầu cậu một cái: “Bộ em tưởng mình là học sinh cao trung đang thời yêu đương sao? Cái gì mà bất kì lúc nào cũng liên lạc với anh, anh bận rộn không có thời gian để thở nữa.”

“Biết biết, người yêu tàn nhẫn của em. Ngày mai em phải lên ban sớm, nhanh chóng ngủ thôi.”

Lục Hạo biết tâm tư họ Lâm lung lay, không dễ dàng mà dập tắt ngọn lửa nhỏ, nhất là đàn ông, đối với thứ gì không thể ăn được càng thêm điên cuồng thêm muốn. Bản thân cậu cũng không lo lắng việc người ta quần lấy Vu Hường Nam, theo những gì cậu biết về anh, dù cho chân của Vu Hường Nam không mất, dù hai người họ có cùng một chỗ thật đi nữa, sau này cũng kết thúc cũng chia tay mà thôi. Vu Hường Nam không phải kẻ ngu si, chỉ cần người ta dùng vài câu dỗ ngon dỗ ngọt hoặc là dùng nước mắt tấn công là có thể khiến anh quay đầu lại, tính cách của anh tuy ôn hòa nhưng cũng vô cùng kiên định, cho nên không cần phải lo lắng.

Thế nhưng bảo bối mình khó khăn lắm mới ôm vào lòng được bị người khác ngày đêm tưởng nhớ, cảm giác

này cũng không dễ chịu gì.

Vì vậy Lục Hạo suy nghĩ, cậu cần phải đối diện chiến đấu trực tiếp với họ Lâm, bằng không chuyện này nhất định kéo dài mãi không kết thúc nổi.

Cậu gọi điện thoại, đầu tiên là chúc mừng Lâm Quan Quân lên chức ba, sau đó nói: “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Lâm Quan Quân “Hừ” một tiếng, “Muốn nói thì để tao và Hướng Nam nói, mày nghĩ mày là gì chứ, không tới phiên mày chen vào đâu.”

Lục Hạo nhìn điện thoại bị ngắt, nhún nhún vai: “Còn nghĩ tới chuyện cướp đàn ông trong tay tôi sao, nếu ngược lại là nữ, thì tôi đã không cần khách khí với anh đến vậy rồi.”

Mỗi nói chuyện không thành, Lục Hạo chỉ còn biết mỗi ngày sinh hoạt với Vu Hướng Nam mà thôi, dần dần cậu cũng quên mất việc đó. Thỉnh thoảng khi cậu coi mấy kịch truyền hình đầy máu và nước mắt, lúc đó tâm tình cũng âm u mà suy nghĩ, có khi nào tên Lâm Quan Quân dùng cường quyền cướp người không ta, cũng may tên đó cũng không mất nhân phẩm đến vậy. Bất quá đích thực có mấy lần lúc cậu đi đón Vu Hướng Nam lúc tan ca, phát hiện có người ở xa xa mà nhìn, theo lý nếu Lâm Quan Quân muốn bí mật theo dõi, với cấp bậc đặc công chuyên nghiệp như hắn đó là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng lại để một giao cảnh nhỏ nhoi như cậu phát hiện được hành tung của hắn dễ dàng như vậy, nghĩa là người ta cố ý biểu hiện sự si tình luôn rồi.

Vu Hướng Nam coi như không biết, thậm chí cũng không cố gắng thể hiện sự thân mật cùng với Lục Hạo, bình thường thế nào thì giờ cũng thế đấy. Chỉ như vậy cũng đủ khiến cho Lâm Quan Quân khó chịu muốn chết luôn rồi, vì Vu Hướng Nam quá tự nhiên, quá thản nhiên, ý tứ thể hiện quá rõ, hắn thích nhìn thì cứ nhìn đi, mà mỗi một ánh mắt một cử động của anh càng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Dù là dùng chân giả nhưng bước chân không có chút khó khăn gì cả, chân giả bằng kim loại kia càng khiến cho sự ôn nhu của anh pha thêm phần lạnh lùng, Lục Hạo vô cùng đặc ý mà suy nghĩ, người tốt như anh, là của riêng cậu!

Chưa tới 1 tháng thì tên Lâm Quan Quân rốt cục thiếu kiên nhẫn, Vu Hướng Nam không để ý đến hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là tìm con gián chướng mắt Lục Hạo kia mà giẫm chết đi. Chỉ là hắn đã quên, thông thường con gián còn có một nick name là “Tiểu cường”, dù có giẫm nó thế nào đi nữa thì nó cũng ngoan cường sống tiếp.

Sau khi Lục Hạo nhận điện thoại, khí phách hùng dũng hiên ngang ôm ấp sự bi tráng theo chủ nghĩa anh hùng hy sinh vì lý tưởng mà ra đi.

Xí!

Nói ‘ra đi’ mang nghĩa xấu rồi còn gì.

Quân tử động khẩu bất động thủ, cùng tên đó đánh nhau không phải là chuyện tốt, Lục Hạo quyết định, nếu đấu trí không thành, thì cậu sẽ lập tức bỏ chạy.

Lục Hạo xin thề rằng, nguyên bản cậu thực sự mang tấm lòng son của mình đi đàm phán hoà bình đó nha. Dù cậu đang ở bên thắng thế đi nữa, nhưng cậu cũng cố gắng áp chế cảm giác đắc chí của mình. Thế nhưng chẳng có ích lợi gì cả, dù khuyên nhủ kiểu nào cũng có chút cảm giác giả mù sa mưa, chế giễu kẻ thua. Thế nhưng ngay khi Lâm Quan Quần đến gần, cậu phát hiện khi quan quân thanh niên anh tuấn này tháo mũ kê-pi xuống là một mái tóc ngắn ngắn lộn xộn, rối bù, mặt mày xanh xao, con mắt trũng sâu, Lục Hạo lại nghĩ, yêu chẳng có gì sai!

Dù sao trong tiểu thuyết cùng kịch truyền hình cũng thường hay đề cập tới, nếu như 10 năm trước anh quen biết em, em không thuộc về anh, mười năm sau đó chúng ta mỗi người lại bên cạnh 1 người khác, nước mắt sẽ không chảy vì đối phương thì cũng sẽ chảy vì người bên cạnh chúng ta mà thôi. Nhưng cứ mỗi đêm tỉnh mộng, cảm khái hàng vạn hàng nghìn, lòng đau như cắt. Đây là chuyện khiến người ta rơi lệ không ngớt, vô cùng ý nghĩa, lấy đi không ít nước mắt của khán giả, chí ít thì Lâm Quan Quần sẽ cảm động. Có đôi khi bạn không thể không thừa nhận rằng, tự ngược cũng là một sự tồn tại vô cùng khách quan, tuy rằng Lục Hạo cùng Vu Hướng Nam không có hứng thú tự ngược, nhưng nhìn Tiểu Lâm Tử, dưới bộ đồng phục quan quân lục sắc là một khí tức cấm dục dày đặc, uhm, đúng kiểu người thích tự ngược mà.

Hắn yêu thích Vu Hướng Nam, đây là chuyện không ai cấm được, cũng như Lưu Đức Hoa vậy đó, bản thân ông ta cũng đâu ngăn nổi sự đeo đuổi điên cuồng của Dương Lệ Quyên (*), huống chi tên họ Lâm này cũng coi như tuần tú lịch sự, hắn nhưng nhớ yêu thương Vu Hướng Nam sâu đậm. Một, tình cảm này là thật. Hai, bản thân Lão Vu mị lực vô cùng. Cho nên, có thể tha thứ, có thể đồng tình. Con người mà, đôi lúc cũng có chút khát khao hư vinh, cậu thích Vu Hướng Nam có 1 người yêu bên cạnh, cũng có 1 người tưởng nhớ đằng xa, thấy tất cả mọi người đều thương anh yêu anh, dù mất một chân cũng có ngàn người mê. Mà con người có ngàn người mê này là chỉ thuộc về bản thân mình, đây chính là chuyện khiến con người ta sáng khoái phần khởi vô cùng.

Ngày lễ ngày tết mọi người có khả năng gặp mặt, làm tình nhân không được thì làm bạn vậy, cũng không có gì quá đáng. Chỉ cần không quá phận mà thôi. Lâm Quan Quần không đến quấy rối Vu Hướng Nam, Lục Hạo suy nghĩ, nếu để hắn cứ vậy mà nhớ thương, cứ vậy mà quẩn quýt, cứ vậy mà tự ngược đi, tốt nhất là cả đời này không hạnh phúc, như vậy cậu mới chấp nhận hắn là 1 người si tình, sau đó nhỏ một giọt nước mắt đồng tình cho hắn. Đương nhiên, cũng chỉ đến mức đó thôi, giả thương cảm cũng không đả động được trái tim lưu manh này đâu. Nhớ khi còn bé, cô bé hàng xóm dùng đôi mắt đắm nước nhìn cây kẹo trong tay cậu, dù cậu có chút ngại nhưng cuối cùng cũng đứng ngay trước mặt cô bé mà bỏ kẹo vào miệng ngậm. Cậu nhớ kỹ lúc đó rất thích tụ tập chơi đùa cùng mấy thằng nhóc khác, người ta thường đưa đồ chơi xe hơi xinh đẹp đưa trước mặt cậu mà nói: “Lục Hạo, tao cho mày chơi xe hơi, mày cho tao ăn kẹo đi.” Cái này gọi là nho nhã lễ độ, hòa khí phát tài, cậu cầm lấy xe hơi của người ta rồi đưa kẹo cho người ta.

Đến tận thật lâu sau đó Lục Hạo mới hiểu được, kẹo ăn sẽ hết, xe hơi thì chơi cho đã cuối cùng cũng trở về tay của người ta.

Không có biện pháp, trời sinh bản thân cậu thích túp người bên ngoài thiên thần bên trong ác quỷ, chỉ có thể cam tâm tình nguyện để người ta sai khiến mà thôi.

Đầu tiên Lục Hạo nói cho Lâm Quan Quần gần đây Vu Hướng Nam sống có tốt không, sau đó tận tình khuyên bảo: “Anh kết hôn rồi, con cũng có rồi, tốt nhất nên quay về nhà đi.”

“Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, mày không phải tao, không rõ nỗi khổ của tao đâu.”

Lục Hạo suy nghĩ, làm gì mà tôi không biết chứ, nếu như tôi cùng người khác kết hôn xong, rồi cùng Vu Hường Nam xa mặt cách lòng, thế nào tôi cũng sẽ thống khổ cùng hối hận muốn chết luôn đó chứ. Thế nhưng dù có trách ai thì cũng phải trách bản thân trước thôi phải không? Cậu tung đòn sát thủ; “Nếu như để vợ cùng cha vợ của anh nhìn ra được điều gì, thì rất nguy hiểm đó nha. Anh còn có tiền đồ mà, tương lai có thể lên đến chức tướng quân, đừng để chuyện tình cảm hủy hoại tương lai.”

Con mắt Lâm Quan Quân hồng hồng nói: “Giờ tao mới biết được, cái gọi là tiền đồ mà phải đánh đổi bằng Hường Nam, thì chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Lục Hạo rất muốn nói, giờ anh mới biết sao, đáng tiếc — Quá muộn! Bất quá nhìn cũng biết tên khốn nhà anh không muốn ly hôn, hai tay bắt hai con cá, hai tay đều cố gắng giữ cá, tốt nhất là trong nhà có một cây cờ đỏ không ngã, bên ngoài thì có nhiều cờ màu bay bay, quả thật không có chút nhân phẩm, không có chút tiết tháo nào hết đó nha! Nếu hắn cùng Vu Hường Nam một chỗ, đến cuối cùng sẽ có ngày ôm ngực oán hận tiền đồ bị chuyện tình cảm nhất thời làm hỏng. Cho nên tốt nhất là trong nhà có một nền tảng vững chắc, đó là điều kiện tiên quyết để leo lên cao, giờ bắt đầu động lòng với bên ngoài, muốn cùng Vu Hường Nam tiếp tục duyên phận sao.

Coi chúng tôi là thằng ngu chắc!

Lục Hạo gằn một tiếng rồi nói: “Thế nhưng hiện tại Hường Nam bên cạnh tôi thì tốt hơn, anh đừng có nghĩ đến việc kêu tôi rút lui nha? Dù tôi đồng ý, anh nghĩ rằng lúc đó Hường Nam sẽ quay lại bên anh hay sao?”

“Tao biết cậu ấy, cậu ấy là người rất biết thích ứng trong mọi tình cảnh, đối người khác vẫn rất khoan dung, tao chưa từng thay lòng đổi dạ, kết hôn cũng là vì tiền đồ của chính mình, cậu ấy có thể hiểu được. Chỉ cần mày rời khỏi cậu ấy, dần dần cậu ấy sẽ quên, chờ hai năm sau tao ly hôn, lúc đó tự nhiên cậu ấy sẽ quay lại bên cạnh tao. Đừng quên lúc trước do mày quá riết lấy cậu ấy, chẳng phải cậu ấy yêu mày đâu, chỉ là cậu ấy đối với mày tốt mà thôi, cậu ấy là người luôn suy nghĩ cho người khác, nếu có người đối xử tốt với cậu ấy, cậu ấy sẽ báo đáp lại.”

Nụ cười trên mặt Lục Hạo dần cứng lại, trong lòng âm thầm mắng: “Tức – chết – mình – rồi!”

Hít sâu một hơi, Lục Hạo cười tủm tỉm nói: “Đồng chí Lâm Quan Quân, xem ra tôi đánh giá thấp cái mặt dày của anh rồi, anh chẳng khác gì mấy thằng cha lăng nhăng ở ngoài cả, gạt người ta nói rằng mình sẽ ly hôn, sau đó cứ thoải mái mà phong lưu, sống cuộc sống khoái hoạt. Tôi không ngại nói cho anh biết, những gì anh biết về Hường Nam chỉ như một sợi lông trên con trâu mà thôi, anh ấy là người coi trọng tôn nghiêm hơn cả chuyện tình cảm, anh rất đê tiện, anh ấy sẽ không để cho anh coi thường đâu. Tôi thấy tôi với anh không còn gì để nói nữa, nếu muốn tôi rời xa anh ấy, trừ khi chính miệng anh ấy nói ra, bằng không, chẳng ai có quyền cả.”

Thấy sự cố gắng duy trì lễ phép của Lâm Quan Quân sắp sụp đổ, Lục Hạo liền dịch cái ghế ra sau một chút, chuẩn bị tùy thời chạy đi.

“Rằm!” Lâm Quan Quần vỗ bàn, “Thực sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Nếu đã vậy thì làm rõ mọi chuyện đi! Tao hỏi mày, lúc trước chuyện tao đến coi mắt, sao lại truyền đến tai của cậu ấy hả?”

“Cái ... cái vụ này sao tôi biết được chứ? Đó là chuyện của mấy người, lúc tôi theo đuổi anh ấy thì hai người đã chia tay rồi chứ bộ. Hướng Nam là một người có nhân phẩm tốt, sẽ không chân đứng hai thuyền đâu.”

“Còn dám chống chế!” Lâm Quan Quần hét lớn một tiếng, khiến những người khách khác trong quán cafe hiếu kỳ nhìn.

Lục Hạo vô thức lùi ra phía sau, kỳ quái thật nha, rõ ràng tên đó dám sau lưng Vu Hướng Nam cùng đối tượng bên ngoài chuẩn bị kết hôn, tương lai thăng chức rất nhanh, kết quả là, đổ hết lỗi cho cậu, lý không có mà cứ oang giọng rống!

“Đừng nghĩ là tôi sợ anh nha!” Lục Hạo lấp bắp, con mắt nhìn chằm chằm nắm tay đối phương, nuốt nước miếng.

Lâm Quan Quần vươn cánh tay dài của mình ra, nắm lấy cổ áo Lục Hạo, Lục Hạo đập 1 cước, khiến cái ghế lùi ra xa khoảng 1 thước. “Anh ... muốn cái gì chứ hả?”

“Lúc đó có 1 cô gái đang theo đuổi Hướng Nam, vì đó là là bạn của em gái cậu ấy, nên Hướng Nam rất khách khí với người ta, có phải mày đến tìm cô ta, nói xấu sau lưng tao phải không? Nếu bọn mày không liên hợp lại gây xích mích ly gián, sao Hướng Nam lại chia tay tao chứ?”

Lục Hạo dở khóc dở cười: “Chuyện anh đi coi mắt chẳng lẽ là giả sao? Nếu như không muốn người ta biết, trừ khi bản thân đừng làm, tôi nói cho Hướng Nam biết đó là xuất phát từ đạo nghĩa, tránh việc anh ấy bị anh lừa, dù động cơ không trong sáng đi nữa thì có gì sai chứ?”

Lâm Quan Quần động chân khí, mà Lục Hạo cũng đã trở thành con gà chọi luôn rồi, cậu nghĩ tên này cho rằng mình có quyền kết hôn rồi sau đó ở bên ngoài lén lút, xem đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ra tên đó chẳng khác gì mấy tên lão già ở thời cổ đại, cứ nghĩ lấy một tiểu thư gia thế hiển hách đặt ở trong nhà làm đồ trưng bày, sau đó ở ngoài dưỡng một ngoại phòng (tình nhân), kết một kim lan, chơi một tiểu quan, rồi nghĩ đó là cuộc sống lý tưởng! Xí! Dù cho hán có sống trong thời cổ đại đi nữa thì cũng không có quyền như mấy vị đại quan hồi đó đâu! Đang vọng tưởng đó à.

“Chính miệng mày thừa nhận là đã nói cho Hướng Nam nghe, đây chính là âm mưu của mày sao?”

“Tôi đã nói từ đầu rồi, Hướng Nam nói anh gieo gió gặt bão, không có ai cầm dao buộc anh kết hôn hết nha.”

“Đồ khốn, cậu ấy sẽ không nói như vậy.”

“Anh ấy còn nói anh là tên ích kỷ dối trá chính hiệu, lợi dụng con gái người ta để mưu cầu lợi cho mình ...”
Lục Hạo thấy Lâm Quan Quân muốn nhào qua chỗ cậu, cậu liền bỏ chạy, kết quả chân bị vướng chân ghế, khiến người té xuống đất một cái. Sau đó nhanh chóng đứng dậy, chưa kịp gì hết đã bị hắn bắt lại, nhưng rốt cuộc Lâm Quan Quân e ngại nhiều người, cũng không có ý định đánh người thật.

Lục Hạo linh cơ khê động, hét lớn một tiếng: “Nhân viên phục vụ, tính tiền tính tiền!”

Miệng vừa cất tiếng thì tay cũng nhanh chóng hành động, cậu như con thần lần chấp nhận mất đuôi để chạy trốn, oạch một cái thoát ra khỏi cái áo khoác đang mặc, chạy thẳng ra cửa, không quên trên đường ra nói vọng lại cho nhân viên phục vụ: “Hắn nói mời khách, tôi không phải trả tiền, cứ tính cho hắn đi nha!”

Lục Hạo sau khi bỏ lại Lâm Quan Quân chạy đến bên ngoài, liền nhanh chóng ngăn một chiếc taxi vừa chạy tới, ai biết có 1 bóng người như sét đánh không kịp bưng tai mở cửa nhảy ngay vào ghế phó ngồi.

Tài xế nói: “Ngại quá, có người rồi!”

Lục Hạo khiêm nhượng: “Không sao không sao, ưu tiên quân nhân!” Cậu vừa định mở cửa xe ra thì bàn tay Lâm Quan Quân thành linh vỗ vỗ vài cái vào xe, khiến cửa xe khóa kín lại. Cậu liền đưa tay vào túi áo, phát hiện không có điện thoại di động, nhất định là vừa rồi lúc chạy trốn, đã bị Lâm Quan Quân lấy mất rồi. Quả thật là sơ suất, dù sao cậu cũng chỉ là giao cảnh, sao là đối thủ của cái tên họ Lâm đó chứ! Người ta là nhân tài chuyên nghiệp do chính quốc gia bồi dưỡng đó nha!

Lâm Quan Quân cười nói với tài xế: “Anh cứ chạy đi, tôi đi cùng cậu ta!”

“Chúng tôi không có cùng đường, để tôi xuống xe!”

Lâm Quan Quân cười đến âm trầm: “Người này nhiều lần gây án, giết không ít mạng người, tôi là bên bộ đội biên cảnh được phái tới bắt cậu ta!”

“Anh!” Lục Hạo quả thật không nói nên lời, ai biểu giờ cậu không mặc đồng phục cảnh sát làm gì cơ chứ?

Vì vậy tài xế lái xe.

Một lát sau Lâm Quan Quân quả nhiên móc điện thoại di động của Lục Hạo ra nhìn nhìn, vừa nhìn thấy hình nền của điện thoại cậu là một bức ảnh nóng, hắn liền ôm ngực, cố gắng không phun máu ra khỏi cổ họng, trên mặt càng ngày càng khó coi. Người tài xế vừa nhìn bộ dáng bất thường của hắn, ai biết Lâm Quan Quân trời sinh một cổ sát khí đáng sợ, hơn nữa còn có quân trang làm nền, thực sự quá dọa người, khỏi bàn tới biểu tình hiện tại, nếu không phải hoàn cảnh bất tiện, chắc sẽ xảy ra một cuộc chiến máu đổ mất thôi!

Lục Hạo suy nghĩ, xong đời rồi, nhìn thấy tấm hình này, tên họ Lâm đó mà không sụp đổ hay sao, cậu chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng nói: “Tôi nói cho anh biết, tôi mà xảy ra chuyện gì là anh sẽ bị kiện ra tòa đó.”

“Tao dùng hình phạt riêng đối với mày thì sao, toà án quân sự sẽ không thẩm lí và phán quyết tao đâu.”

Lục Hạo suy nghĩ một chút, hảo hán sẽ không tính toán thiệt thòi trước mắt, kẻ thức thời mới là người tài giỏi: “Lâm trung tá, đại ca, tiền bối! Anh thả tôi ra đi, cho anh em một đường sống, sau này tôi không dám ... anh nói sao thì cứ coi là vậy đi!”

Lâm Quan Quân mặt tối sầm, quát lớn: “Chết tiệt, mày có cho cậu ấy chút mặt mũi nào không vậy hả?”

“Kệ đi, dù sao anh ấy cũng đâu có biết đâu ...” Sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Lẽ nào anh ghi âm lại?”

Lâm Quan Quân suy nghĩ, nó nghĩ mình ngu hay sao, ghi âm lại để tự mình tìm lấy rắc rối à?

Xe chạy đến vùng ngoại ô, Lục Hạo suy nghĩ, một lát thế nào cũng không thể tránh được đụng tay đụng chân rồi, tên kia có khi nào thiên mình không ta? Nghĩ tới đây, lòng tơ cậu bỗng nhiên dưng thẳng cả lên.

18. Chương 18: Mượn Dao Giết Người

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lục Hạo dự định cố gắng chịu một chút khổ rồi thôi, ai dè hán bảo taxi dừng xe, ngừng xuống bên cạnh một chiếc xe jeep đậu bên cạnh trạm xăng dầu nằm ngoài ngoại ô xong, Lâm Quan Quân đẩy cậu lên xe chạy thẳng đến phía Bắc.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu vậy? Đừng có đi đường xa quá nha, mai tôi phải đi làm nữa đó, chưa có xin nghỉ đâu.”

Lâm Quan Quân cười đến bí hiểm: “Tao sẽ cắt mày thành từng mảnh nhỏ bỏ nơi hoang dã, giờ mày còn quan tâm đến việc có xin nghỉ cho ngày mai hay không nữa à?”

“Không hận tôi đến mức đó chứ? Cũng chỉ là một tấm hình hơi kiểu diêm chút thôi mà, đó là do tôi thừa dịp anh ấy ngủ chụp lén lại thôi chứ bộ.”

Cậu quả thực chọn sai chủ đề để nói chuyện rồi, vừa mới đụng tới, sắc mặt Lâm Quan Quân thực sự là đen như đáy nồi, hán liền mở nắp điện thoại ra, kiểm mấy tấm hình trong máy đưa trước mặt cậu nói: “Mấy cái này cũng là lúc cậu ấy đang ngủ sao?”

Lục Hạo vừa nhìn, tấm đó là hình Vu Hướnɡ Nam đang nằm nghiêng người, nhìn màn hình cười vô cùng ngọt ngào: “Mới vừa tắm rửa xong mà thôi, phía trên của anh ấy chưa kịp mặc đồ, đàn ông cả mà, ở nhà ở trần là chuyện bình thường mà.”

Lâm Quan Quần giận dữ, kiểm tắ m hình tiếp theo chụp Vu Hướnɡ Nam chỉ mặc một cái quần lót, ngay chỗ nối giữa chân giả cùng dây lưng còn chưa tháo ra, còn vắt ngang thắt lưng. Ảnh chụp là chụp từ phía dưới hướng lên, độ lớn của góc đầy gian xảo, không có dính phần chân giả, chỉ có màu da bánh mặ t rất mẫn nhãn, khe rãnh giữa hai mông, phần nhô lên giữa quần lót, tiếp đến là đường cong thắt lưng, đến trước hai điểm lồi ngay ngực, cuối cùng là nửa cằ m của Vu Hướnɡ Nam, hình như anh đang ngắ ng đầu lên thì phải. Hình ảnh như hình điêu khắc vậy, trong đó có một tay vắt ngang qua giữa tắ m hình, từ phía dưới vói vào cái quần trong, đây là bộ dáng lúc ngủ sao? Rõ ràng là hình dáng lúc đang sắ ng khoái mà!

Tắ m tiếp theo là hình nằm nghiêng, từ bên phải chụp tới, nhìn không thấy chân giả đâu cả.

Con mắt Lâm Quan Quần đỏ đậ m, điện thoại di động “Vút —” một tiếng nhanh chóng bay ra khỏi cửa kính xe, xuống thẳng con kênh trên đường. Lục Hạo tức giận đến kêu to “Anh có biết tôi cực khổ thế nào mới có được mấy tắ m đó không hả? Bồi thường đi!”

Lâm Quan Quần một tay cầm tay lái, đập một nhắ t, đánh thẳng vào sau gáy, ngay chỗ hiểm, Lục Hạo không kịp lên tiếng, sau đó lập tức mềm người ngồi yên xuống dưới.

Chờ Lục Hạo tỉnh lại, trời đã tối đen, cậu thấy một tắ m biển ngang qua đường để chữ “Bắc Kinh 15km”, trợn tròn mắt. Vu Hướnɡ Nam là người thành phố, tuy nguyên quán của anh ở Giang Nam, thế nhưng từ nhỏ đã theo cha mẹ chuyển đến Bắc Kinh sống, tên họ Lâm này là muốn chơi chiêu mượn đao giết người à, quả là âm hiểm! Cũng không quan tâm đến việc cha mẹ người ta có chịu nổi cú này hay không nữa!

“Mày muốn nhảy khỏi xe thì cứ nhảy, tốc độ xe hiện giờ là 100 km/h, muốn chết giờ thì cứ tự nhiên.”

Lục Hạo tay để ngay cửa xe, nghiêng rắ ng nghiêng lợi nói: “Anh muốn làm cha mẹ anh ấy sợ chết phải không, đừng có nói đến tôi, người đầu tiên anh ấy không bỏ qua chính là anh đó!”

“Thân thể cha mẹ cậu ấy rất tốt, bị dọa không chết đâu, bắt quá mày cùng cậu ấy coi như xong rồi.”

“Xong hay không cũng không đến lượt anh.”

“Không sao, chỉ cần thấy bọn mày chia tay nhau là tao hài lòng rồi.”

“Biến thái!”

“Mày dám nói thấy tao và Hướnɡ Nam chia tay, mày không hài lòng?”

“Chuyện hại người mà chẳng lợi mình như vậy tôi không thêm làm.”

Lâm Quan Quần cười mỉa: “Đừng có giả bộ làm cao, mày là đại nhân vật thế nào ở đại đội giao cảnh tao đã biết rồi, làm việc cà lờ phất phơ, đi muộn về sớm, biếng nhác, đi tuần tra thì trốn tránh công tác, cả ngày trốn trong phòng có máy điều hòa chơi bài tú-lơ-khơ với đồng nghiệp. Tao nói cho mày biết, dù tao là giao cảnh, cũng phải ngồi vào ghế giao cảnh hàng ngũ cao nhất! Hướng Nam coi như bị mù mắt đi, coi trọng loại người này như mày!”

Lục Hạo nhìn trời: “Tôi có công việc ổn định, không có chí tiến thủ cũng đâu tới mức phạm pháp chứ, không bằng anh, hàng năm đều lập công, nhận được nhiều giấy khen giấy chứng nhận trong công tác tiên tiến đủ đóng thành một quyển sách, huân chương gì gì đó trưng đầy một tủ.” Bản thân cậu suy nghĩ, cứ như thế có mệt mỏi quá hay không?

“Mày như vậy có thể khiến Hướng Nam hạnh phúc hay không?”

“Nếu đề cập đến huân chương, Hướng Nam cũng có mà, còn về vụ tiền lương thì anh ấy cũng cao hơn tôi, haha, không cần tôi nuôi. Bản thân anh ấy không có hứng thú với tiền, tiền lương đa phần đều để tôi quản, kỳ thực tôi cũng không quan tâm tới tiền cho lắm, chúng tôi chuẩn bị mua một chiếc xe, chứ lấy xe của đại đội dùng để trực mà xài hoài cũng không tốt, chủ yếu là Hướng Nam không thích. Anh ấy thích Chevrolet, tôi thì thấy Volvo khí phái hơn, cũng khoảng 300.000 đến 500.000, cha mẹ tôi có cho tôi tiền mua nhà, tôi thấy cũng vừa đủ một chiếc xe, dù sao cũng đủ sức để xài. Này, anh thấy Volvo tốt hay Audi tốt, có mấy người bạn tôi đến mấy chỗ hiện trường tai nạn xe cộ do vượt tốc độ, cứ nói với tôi xe Audi dù bị đụng cũng không hư. Haizz, cũng không có cách nào khác, bệnh nghề nghiệp, cứ nhìn hiện trường tai nạn xe cộ lâu ngày, nên khi mua xe là chú ý tới khi va chạm có bị hư hay không, anh thấy phải không?”

Lâm Quan Quần cắn răng, nói ra hai chữ — “Câm miệng!”

Lục Hạo nghĩ, đừng kể đến quan hệ tình địch của hắn với cậu bây giờ, ngay cả Vu Hướng Nam là quan hệ tình nhân với cậu mà có khi còn không chịu được tát lải nhải của cậu, có khi còn bị anh đập cho hai phát, lúc này thức thời một chút thôi, cậu đành câm miệng.

Xe dừng dưới lầu Vu gia, đây là một chung cư kiểu cũ, khoảng đất chung quanh tương đối tĩnh lặng, Lục Hạo vốn định bỏ chạy, thế nhưng tới cũng đã tới, nếu không vào, không biết Lâm Quan Quần sẽ bày bố tiếp theo ra sao, nên đơn giản kiên trì bước vào thôi. Cũng tốt, vạn nhất Vu lão thái gia muốn hành hung cậu, chí ít Vu Hướng Nam không cần nhìn thấy mà đau lòng.

Nhấn chuông cửa bước vào, Lâm Quan Quần hiển nhiên quen thuộc với hai ông bà Vu, liền thân thiết gọi chú thưa dì, Lục Hạo bước vào trong, trấn định tâm trạng, nhìn đông nhìn tây, đây là nơi mà Vu Hướng Nam từ nhỏ đến lớn sống! Trên tủ sách còn có bộ Khoa học viễn tưởng thế giới thuộc năm 90, quả là một đứa trẻ từ nhỏ đã yêu thích khoa học viễn tưởng rồi!

Nhà không tính là rộng, nhưng bố trí cổ kính, còn có một vườn trồng hoa cỏ lớn, xem ra sở thích cùng hứng thú của Vu Hướng Nam giống cha của anh rồi. Mà mấy giống hoa cỏ này cũng không phải thuộc giống bình thường, tuyệt đối không phải là có giống thể mua được, hơn phân nửa là nhiều năm tự mình leo núi hái về trồng, khó khăn nhất chính là có thể chăm sóc nuôi dưỡng những giống thực vật này để chúng

nở hoa, trưởng thành mỹ lệ như vậy, tốn rất nhiều công sức đó nha!

Nhị lão đối với việc ghé thăm của hai người rất là kinh ngạc, bởi vì Vu Hưởng Nam chưa hề nói là sẽ về nhà, Lâm Quan Quần đi thẳng vào vấn đề, dùng chân đá mạnh vào đầu gối của Lục Hạo một cái, khiến dưới chân cậu mềm nhũn, liền khụy xuống bày ra tư thế quỳ xuống “bình thường”.

“Nói, mày đã làm gì Hưởng Nam, một chữ cũng không được bỏ sót, nói hết cho rõ ràng!”

“Chú à, cô à, con có tội, con xin nhận!” Lục Hạo liền nhào tới ôm lấy đùi cha vợ, trong nháy mắt biểu hiện ra hình dạng hối tiếc không kịp cùng thống khổ.

19. Chương 19: Nỗi Đau Da Thịt

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vu lão thái gia không hiểu gì cả, còn lão thái thái thì đưa tay đỡ cậu dậy: “Sao dám nhận chứ, đứng lên mà nói, đứng lên mà nói.”

Vu lão thái gia ngược nhìn Lâm Quan Quần, Lâm Quan Quần lại đưa chân đá thêm một cái vào mông Lục Hạo, “Nói, tên, địa chỉ, nghề nghiệp, đem toàn bộ mọi thứ nói hết ra!”

Lục Hạo dưới sự nâng dậy của lão thái thái cùng cái nhìn chết người của Lâm Quan Quần, cảm thấy vô cùng xấu hổ mà cứ đứng lên quỳ xuống đứng lên quỳ xuống, cuối cùng không chịu nổi nữa, quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy nói: “Thưa chú, thưa cô, con tên Lục Hạo, là giao cảnh, hiện đang ở cùng với Hưởng Nam.”

“À, là Tiểu Lục à, Tiểu Nam Tiểu Bắc cũng từng nhắc đến con, khen ngợi không ngớt đó, hiện tại thằng Nam hoạt động không tiện lắm, vậy mà con lại luôn tới nhà chăm sóc cho nó, còn đưa đón nó đi làm tan ca mỗi ngày. Ôi chao, đáng lẽ là không thân không thiết, nhưng cô chú luôn muốn khi nào rảnh rồi sẽ đến gặp con cảm ơn, cô chú tuổi già rồi, hồi lúc trước đã không thể chăm sóc tốt cho Tiểu Nam, mà còn gây thêm phiền phức cho nó nữa. Lúc Tiểu Nam học tiểu học cũng có một người bạn học bị khuyết tật bẩm sinh, nó luôn công bạn đó đến lớp suốt 6 năm trời, người ta nói làm người tốt trời sẽ hồi đáp, hiện tại rốt cục cũng có người lo cho Tiểu Nam của chúng tôi rồi.”

Lâm Quan Quần vừa nghe mấy câu đó, cảm thấy không ổn, liền bắt ngờ đánh mạnh vào người Lục Hạo, sau đó nói: “Cô à, Hưởng Nam là dẫn sói vào nhà, cô phải nghe cái tên họ Lục này nói cái đã!”

Hai lão Vu gia cũng thấy có gì không ổn, nên chậm rãi đợi Lục Hạo mở miệng giải thích thế nào là “Dẫn

sói vào nhà”.

“Cô chú à, hai người phải nghe con nói từ đầu.”

“Đứng lên mà nói, đứng lên đi ...”

“Không, con quỳ mới dám nói.”

Vu lão thái thái nhìn chung quanh, liền cầm lấy cái gối dựa đặt trên ghế sofa để dưới đầu gối của cậu, Lâm Quan Quần tức giận đến muốn bất tỉnh, “Cô à, cô phải nghe nó nói trước đã, coi chừng một lát cô muốn lấy dao bằm nó luôn đó.”

Lục Hạo cố gắng chớp chớp đôi mắt ngăn lệ, rốt cục nghe xong câu đó nước mắt chưa chảy mồ hôi đã rớt, “Sự tình là như vậy, Tiểu Nam, anh ấy, anh ấy kỳ thực không thích phụ nữ, anh ấy thích đàn ông.” Cậu ngẩng đầu nhìn thử hai người kia, phát hiện bọn họ ngơ ngác, không có phản ứng gì, vì vậy nhanh chóng đưa tay tự tát má mình “Cái miệng thú của con mà, Tiểu Nam vốn là thích phụ nữ, thế nhưng do ở lâu trong quân đội, cùng Lâm trung tá ở chung sớm tối, xuất sinh nhập tử, cuối cùng anh ấy lại đi thích người ta luôn.”

Lâm Quan Quần vừa nghe thấy trọng tâm câu chuyện chuyển hướng tới mình, quả thực muốn đánh chết cậu rồi quăng xác ra biển.

“Thế nhưng Lâm trung tá biết vậy là không được, sợ rằng ảnh hưởng đến tiền đồ của Hướng Nam, nếu hai người họ ở cùng nhau, còn vấn đề nối dõi tông đường nữa thì sao. Nói chung để tốt cho Hướng Nam, Lâm trung tá nhất mực không để ý đến Tiểu Nam, hơn nữa một năm trước hắn cũng đã kết hôn, muốn cắt đứt hoàn toàn với Hướng Nam, đồng thời để Hướng Nam từ bỏ. Lúc đó Hướng Nam cũng mới vừa mất đi một chân, lại biết tin Lâm trung tá kết hôn, tâm như tro tàn, con sợ anh ấy nghĩ quẩn rồi tự sát, nên dọn vào ở chung với anh ấy. Con ... con là cầm thú, vô sỉ, hạ lưu, biết rõ lúc đó trái tim anh ấy đang bị tổn thương, rất yếu ớt, không chịu nổi người khác bám riết, nên thừa nước đục thả câu. Đương nhiên là cũng có lúc anh ấy chủ động, là con vô dụng, là do bản thân con cầm lòng không được, giữ mình không kỹ, nói chung chúng con cứ thế mà như thiên lôi động lửa, rơm gần lửa lâu ngày cũng cháy, bùng lên. Con thật hối hận, thật sự rất hối hận! Đáng lẽ ra con không nên như vậy. Cô chú à ... hai người hiểu ý của con mà phải không?”

Nhìn khuôn mặt của hai người đó, dường như vẫn chưa kịp hiểu toàn bộ những gì mà cậu nói, Lâm Quan Quần trăm triệu lần không nghĩ tới thẳng nhãi này lại có năng lực kể chuyện hay như vậy, nghe xong hắn cũng muốn đứng hình rồi. Sau đó hắn tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên là đánh Lục Hạo, kết quả Vu lão thái gia hét lớn một tiếng: “Tiểu Lâm! Ngừng tay!”

Tốt, lão thái gia đã lên tiếng, vì vậy Lâm Quan Quần phải dừng lại.

“Tiểu Lâm, trước là chú muốn cảm ơn con, chú biết là con muốn tốt cho Tiểu Nam, tụi con là bạn bè bao nhiêu năm, mà con chú quá phận, dám mộng tưởng tới chuyện không nên với con, chú biết là con cũng rất cố gắng hết sức vượt qua chuyện đó, muốn đưa nó vào con đường đúng đắn.” Nói xong lão thái gia nhìn nhìn Lục Hạo đang quỳ trên mặt đất, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. “Một cây làm chẳng nên non, thẳng

Tiểu Nam đó, cô chú biết rõ nó, nếu người ta dám đụng tới nó, nó sẽ chẳng thêm để ý đến người ta nữa, bản thân nó chẳng chịu thua kém ai bao giờ. Haizzz, nói đi nói lại, cũng là do chú dạy con như thế nào mà nó mới thành ra như vậy ... Sao nó lại có bệnh này đến vậy cơ chứ?”

Vu lão thái thái vô cùng tức giận, oán giận nói: “Lúc trước tôi đã từng nói, đừng có vào quân đội làm, cũng do ông nói để nó đi rèn đúc bản thân, hiện tại thì tốt rồi, chân thì mất, ngay cả cháu cũng không có để bồng.”

Lâm Quan Quần muốn nghe chính là những lời này, hần nghĩa chính ngôn từ nói: “Cô à, cô cứ yên tâm, con với Hướng Nam là anh em nhiều năm như vậy, con nhất định chia rẽ bọn họ!” Sau đó quay đầu lại hăm dọa Lục Hạo: “Mày còn dám lại gần cậu ấy, tao cắt chân mày!”

Thân thể Lục Hạo co rụt lại, ủy ủy khuất khuất sụt sướt: “Anh có thể chỉ cắt đuôi phải của tôi được không, như vậy tôi với Hướng Nam có thể hợp thành một đôi hoàn hảo.”

Lâm Quan Quần cũng giống như lúc trước, muốn đưa tay nắm chết thằng quỷ đó ngay tại đây, lão thái gia liền gào to: “Tiểu Lục, cậu ... cậu nói tôi nghe một chút, hai người có dự tính tương lai gì hay chưa?”

“Không dám lừa dối chú, con rất muốn chung sống suốt đời với Hướng Nam, anh ấy lo nhà, con thì lo xe, chúng con đã bàn luận rồi, dù thế nào cũng phải có xe chung nhà chung=định mua một chiếc Volvo. Sau này tiền của con thì xài, tiền của anh ấy để dành. Ngoại trừ bản thân con không thể cho hai cô chú được một đứa cháu để bồng, những chuyện khác chẳng khác gì vợ chồng bình thường cả, hai người coi như anh ấy lấy một người vợ không thể sinh con đi, được không? Còn nếu nghĩ đến danh dự gia đình, con sẽ tìm một cô gái đến để anh ấy kết hôn giả. Dù sao Hướng Nam cùng con cũng không định về lại Bắc Kinh, nên người ngoài biết chuyện không nhiều lắm, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến danh dự của hai cô chú. Đương nhiên sau này nếu hai cô chú muốn đến chỗ chúng con sống chung, thì nhà chúng con ở bên kia cũng lớn, cô chú cứ tự nhiên đến ở.”

Vu lão thái gia hừ lạnh một tiếng: “Ở không quen, muốn ở thì ở lâu rồi, chịu không nổi khí trời Trường Giang, mùa đông không có cả máy sưởi nữa.”

Lục Hạo ngẩng đầu: “Dù sao cô chú không cần buồn rầu, con cùng Hướng Nam nhất định tận tâm tận lực, không hề kém cỏi gì với một người vợ danh chính ngôn thuận đâu ạ, sợ người ta còn không hiểu thuận được như con.”

Vu lão thái gia nhin không được: “Tiền hưu của tôi còn cao hơn lương của cậu, cần gì cậu chăm sóc chứ hả? Tôi vô dụng đến mức phải nhờ con nuôi hay sao!”

“Không phải! Con không có ý đó, chỉ là muốn nói với cô chú con nhất định sẽ bảo vệ Hướng Nam thật tốt, đồng thời hiếu kính hai người.”

Vu lão thái gia đánh giá cậu, híp mắt lại dường như đang suy nghĩ gì đó, Lâm Quan Quần nóng nảy, kết quả này trăm triệu lần không phải là điều mà hắn muốn.

“Cô chú à, Hướng Nam cũng vì mất đi một chân, kết quả tâm tình nổi loạn, nếu bản thân cậu ấy muốn sống cùng một người đàn ông, thì cũng không tìm một tên giao cảnh quen như vậy. Nó không học vấn không nghề nghiệp, sao hai người lại dám giao Hướng Nam cho nó chứ?”

“Ai nói chú muốn giao Hướng Nam cho cậu ta?” Vu lão thái gia tức giận. “Con tôi sinh là con trai, không phải gái. Dù Tiểu Bắc đã kết hôn, thì cũng không phải là gả đi, mà chỉ là kết hôn, nếu như con rể giờ chúng, bất kì lúc nào tôi cũng luôn hoan nghênh con gái về nhà, không giao con mình cho bất kì ai cả. Hướng chi Vu Hướng Nam là một người đàn ông trưởng thành, chỉ có người ta giao con cho Vu gia chúng tôi, chứ chúng tôi không giao con cho bất kì nhà nào!”

Lục Hạo suy nghĩ, cái này giống như tiêu chuẩn hai tầng quá vậy? Bất quá không cần suy nghĩ, cậu đã khúm núm: “Đúng, đúng, chú dạy rất phải, con với Hướng Nam, hai chúng con là cùng sống chung, cùng hỗ trợ cho nhau, giúp đỡ cho nhau, gọi là gì nhỉ ... cần nhau trong lúc khó khăn.”

Vu lão thái gia rất tức giận nhưng lại không đánh người, tóc đã bạc mà lại không có con cháu, ông tức giận là đương nhiên, chỗ này Lục Hạo có thể hiểu được. Lão thái gia liếc nhau nhìn lão thái thái: “Ý bà thế nào, nói đi!”

Lão thái thái do dự một hồi, mới nói: “Hình như lúc trước Tiểu Bắc có từng đề cập qua với tôi, chỉ là lúc đó tôi không để ý, chỉ tưởng việc Tiểu Nam mất một chân thì khó mà tìm được đối tượng phù hợp. Nó cũng không phải là đứa dễ dàng tiếp nhận ai, mà cũng khó tìm được người con gái nào tốt nguyện ý với nó cả. Nếu nó cứ vậy mà sống một mình suốt đời, người làm mẹ quả thật khó mà chịu nổi ...”

Vu lão thái gia vung tay, “Điều này thì tôi đồng ý với cách nói của Tiểu Lâm, con chúng ta có gì không tốt chứ? Chẳng lẽ mất một chân thì mất luôn cả kiên định đàn ông sao?”

“Tôi có nói nó mất kiên định đàn ông đâu, chúng ta đều biết Tiểu Nam tốt, nhưng mấy cô gái bên ngoài thì có biết không, mà dù biết thì gia đình người ta có đồng ý hay không? Tiểu Hà vốn là cô gái tốt, thanh niên mà, hết lần này tới lần khác cứ thăm hỏi chúng ta! Kỳ thực Tiểu Bắc cũng có nói Tiểu Hà là thích Tiểu Nam, nhưng Tiểu Nam lại không chịu! Cho nên mới nói, không phải Tiểu Nam mất đi kiên định đàn ông, mà là bản thân nó biết rõ nó muốn cái gì, thẳng thắn từ nhỏ đã biết tính toán việc bản thân, chuyện này, đợi nó trở về tự mình nói cho chúng ta nghe rõ mọi việc cái đã, còn người khác nói thì cứ tạm gác qua đi!”

Lâm Quan Quân gấp đến độ giậm chân, chỉ chờ hai người họ ra lệnh một tiếng, liền xé tên Lục Hạo này thành từng miếng nhỏ. Kết quả, mẹ Hướng Nam quả thật y như tính cách của Vu Hướng Nam, không khác gì cả. Hắn nhìn Vu lão thái gia là người luôn trọng sĩ diện, nói: “Chú à, lẽ nào chú cứ vậy mà bỏ qua tên họ Lục này sao? Lúc trước nó quần lầy Hướng Nam thế nào, con đều nhìn thấy rõ, lúc đó trong quân đội đâu có gì đâu, cậu ấy hoàn toàn có thể đi đúng đường, lại gặp phải thằng quỷ này!”

Ánh mắt Vu lão thái gia lợi hại, nhìn chằm chằm Lục Hạo: “Tôi muốn nói cho cậu một câu, Vu Hướng Nam là một người đàn ông, dù mất chân thì nó vẫn là đàn ông, nếu như cậu dám ... Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Con mắt Lục Hạo lập tức chuyển, ngẫm hiểu: “Đó là đương nhiên, Hướng Nam là một người đàn ông, sao con dám phạm thượng, phải không ạ? Lúc nào cũng là do em ấy dè con ... mà đó ... cũng là tật xấu của con, không đổi được! Con thích như vậy, thật sự đó!”

“Ồ ...” Vu lão thái gia rót cục thảo mần gặt đầu, sau đó vỗ vỗ tay vịn. “Nói lâu vậy mà còn chưa uống tách trà nào thì phải ...”

“Để con đi pha, để con đi pha!”

Lâm Quan Quần ngây ngốc mở to miệng mà nhìn Lục Hạo đi đến chỗ máy uống nước, gấp đến độ vò đầu bứt tai tìm lá trà, mà lão thái thái đưa tay ra phía ngoài sân, đó là một bộ trà cụ tử sa hồ, ngoại trừ nhóm bếp nấu nước là bằng điện ra, còn lại quả thực cổ kính đến tinh xảo.

Uống xong tách trà, Vu lão thái gia nói: “Nhà cậu biết chuyện cậu cùng Tiểu Nam chưa?”

“Nhà của con khẳng định ủng hộ con, không làm phiền đến ngài, không sẽ không gây khó dễ với Hướng Nam.”

“Coi như tạm được. Biến đi, chưa cho nhà cậu biết thì đừng có đến đây, dù sao hai đứa không kết hôn được, nếu như sau này không ở được với nhau, cứ vậy đường ai nấy đi là được.”

Lục Hạo gặt đầu như già tởi.

Lâm Quan Quần cùng Lục Hạo từ Vu gia đi ra, đi tới xe jeep, Lục Hạo bò lên trên xe, Lâm Quan Quần muốn nói cái gì, rốt cục một chữ cũng nói không nên lời.

Đương nhiên sự tình không thể dễ yên như vậy, chạy đến đường cao tốc, Lâm Quan Quần mở rộng cửa xe, một cước đá Lục Hạo ra khỏi xe. Lục Hạo gãi gãi ót, cân nhắc nên kiếm chỗ nào đón xe về nhà, kết quả đi bộ chưa được 10 bước, xe jeep liền dừng lại, Lâm Quan Quần nhảy xuống xe, Lục Hạo thấy tình thế không ổn, bỏ chạy. Vì vậy dọc trên đường, một người chạy, một người đuổi, đến gần 1 km, Lục Hạo cảm thấy vậy không được nữa, bản thân cậu có thể chạy nhanh, hồi lúc trước cũng đuổi cướp được mấy con phở lộn đó, lần này chạy trời chết, tốc độ càng mau hơn, thế nhưng nếu nói về sức chịu đựng, thì không vượt qua được Lâm Quan Quần.

Cậu suy nghĩ, muốn đánh nhau sao, sợ là không còn sống nổi, đánh giáp lá cà, đối phương cũng không học Quỳ Hoa bảo điển (1), bản thân không nắm chắc phần thắng. Nhưng dù hắn có là võ lâm cao thủ, thì hai nắm tay cũng địch không nổi súng đạn, mà giờ Lâm Quan Quần không mang súng theo, sợ gì hắn chứ?

Vì vậy Lục Hạo ngừng lại: “Hừ, muốn quyết đấu với lão tử, anh nghĩ tôi sợ anh?” Dù là thua, thì cũng không thể để Lâm Quan Quần chiếm ưu thế được!

Lâm Quan Quần giáng một quyền xuống, Lục Hạo đưa tay lên đỡ, nghe một tiếng ‘Rắc’, trong lòng cậu giật mình, xong đời! Giữa người với người sao chênh lệch lại lớn như vậy? Cùng là xương là cốt, lực với phản lực như nhau, sao xương hắn không gãy mà mình gãy? Hắn là độ lớn của góc nắm vững, người ta là huấn luyện chuyên nghiệp, biết dùng nơi cứng đánh vào nơi mềm của đối phương. Hèn là đỡ kịp, quyền đó mà trúng ngay cổ họng, chắc suốt đời khỏi nói luôn quá. Công phu của tên Họ Lâm không phải múa cho đẹp, người ta học là học cách lấy mạng người chú đầu gối.

Đánh được hai quyền vào bên sườn, Lục Hạo cảm giác ngũ tạng lục phủ đều nát cả rồi, cảm giác vòm lưỡi đắng đắng, liền đưa tay bịt miệng, ‘phụt’ một cái, một tay đầy máu. Phản ứng đầu tiên của cậu là, hên là lúc ăn trong quán cà phê toàn là ngọt, giờ đã tiêu hóa hết, nếu không Lâm Quan Quần phát hiện lúc cậu đợi hần ăn rất nhiều, khẳng định tức giận, vô cùng vô cùng tức giận!**HẾT CHƯƠNG 19**

(1) **Quỳ Hoa bảo điển** () là bí kíp võ thuật thượng thặng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung. Quỳ Hoa bảo điển có chung một nguồn gốc với Tịch tà kiếm pháp do hai vợ chồng tiền nhân viết ra trong quá khứ với Quỳ là tên người chồng, Hoa là tên người vợ. Giống như Tịch tà kiếm pháp nguyên lý đầu tiên để luyện là Quỳ Hoa bảo điển là “dẫn đạo tự cung”.

20. Chương 20: Đàn Ông Chân Chính

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo không nhìn thấy thái dương ngày thứ hai, bác sĩ nói cho cậu biết, cậu đã hôn mê hai ngày, gãy 2 xương sườn, cánh tay trái gãy, dạ dày xuất huyết, lá lách vỡ tan, mất gần mấy tiếng đồng hồ làm phẫu thuật, rốt cục cũng lấy hết máu bầm ra khỏi ổ bụng.

“Đây là đâu? Ai đưa tôi đến bệnh viện vậy? Có ai đến thăm tôi không?”

Vừa mới tỉnh cậu đã hỏi liền 3 cậu, vì vậy bác sĩ cười cười, đưa bảng để ký tên đồng ý để cậu làm ICU ra trước mặt cậu.

Lâm Quan Quần chưa đến mức phát điên, đánh cậu xong rồi đưa cậu đến bệnh viện địa phương, đồng thời thông báo cho đồng nghiệp ngay đơn vị của Lục Hạo, nói thẳng nhóc này dám đi đeo vợ của người khác, bị người ta giáo huấn. Đồng nghiệp của Lục Hạo đang rất cảm kích định cảm ơn, Lâm Quan Quần thêm vào một câu: “Tên khốn đó đeo vợ của tôi đấy!”

Vì vậy đồng nghiệp của Lục Hạo chỉ biết đơ mặt ra.

“Tiền thuốc men tôi có thể trả, nếu bọn người các anh muốn báo cho cảnh sát, cứ tự nhiên, chỉ là đừng có đến tìm lãnh đạo bên đơn vị của tôi nháo quạ là được, không phải tôi sợ người ta phê bình, chỉ sợ ảnh hưởng tới vợ tôi thôi.”

Hần lưu lại số điện thoại, sau đó đội nón quân đội lên đầu, nghênh ngang đi ra cửa chính bệnh viện.

Đồng nghiệp của Lục Hạo nghĩ người thanh niên quan quân anh tuấn tiêu sái này dám làm dám chịu, hơn nữa cũng là Lục Hạo sai trước, nên cũng không đòi tiền thuốc hay nói muốn báo cảnh sát. Xét thấy biểu

hiện trước sau như một của Lục Hạo, sau khi tỉnh lại cậu bị đồng nghiệp mình quở trách một trận. Lục Hạo gian khổ không thể nói nên lời, lấy điện thoại di động muốn gọi cho Vu Hường Nam, kết quả đồng nghiệp nói: “Xin đơn vị cho cậu nghỉ mấy hôm rồi.”

Lục Hạo hầu như nhảy dựng lên từ trên giường, cậu tưởng khắp đơn vị mọi người đều biết, Vu Hường Nam hai ngày qua không tìm thấy cậu, điện thoại một cái chắc cũng biết được sự tình, vì vậy cậu càng thêm gấp gáp, động tác làm quá động đến vết thương, cả người đều đau nhức, không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm lại trên giường.

“Đưa tôi điện thoại ... Aiii ... Đau quá... tôi không cần xin nghỉ, anh biết mà, Hường Nam mỗi ngày đều cần tôi đưa đón đi làm, tôi phải nói cho anh ấy biết, để mắc công anh ấy sốt ruột.”

“Anh ta à? Vừa mới tới hồi nãy đó.”

“Người đâu?”

“Đi rồi.”

“Điện thoại điện thoại, tôi có việc cần nói với anh ấy.” Lục Hạo vừa cố gắng vươn tay lấy điện thoại, vừa nhin không được lấy tay che ngay phần dạ dày, thật đau quá đi, đau đến muốn chết người luôn, điện thoại vừa reng chuông, chợt nghe thấy tiếng nói thân thiết của Vu Hường Nam: “Tỉnh rồi sao?”

“Anh đang ở đâu vậy, em đưa anh đi làm, gió mặc gió, mưa mặc mưa suốt thời gian qua, vậy mà giờ em nằm viện anh lại không đến đây chăm sóc em?”

Vu Hường Nam nghe thấy câu nói tròn câu rõ chữ của cậu, biết không có gì đáng ngại liền nói: “Anh đang bận chuyện ở đơn vị, chiều sẽ tới chỗ em.”

“Em muốn anh tới đây ngay lập tức!”

“ ... ”

Lục Hạo ngừng lại, nghe tiếng hít thở đều đều của Vu Hường Nam phía bên kia điện thoại, có chút hết sức nói: “Anh nghe lời em đi, đừng làm chuyện điên rồ! Chuyện mà hấn đánh em để hả giận là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, nếu không người ta không chịu bỏ qua đâu, hiện tại mọi chuyện giải quyết xong rồi, đàn ông cả mà, tất cả đều dùng đến nắm đấm, nếu không làm sao giải hòa. Là do em vô dụng, khiến anh bị mất mặt, dù sao bản thân em cũng còn đầy đủ toàn viện, tình dưỡng tốt là được, anh đừng có vì em mà đi lấy lại công đạo làm gì. Cha vợ của hấn là quan to chức lớn, đến lúc đó có thể đổi đen thành trắng, khiến anh vừa mất đi việc làm, nửa mạng còn lại của em cũng mất luôn, không đáng đâu. Ngoan, quay về chỗ em, chúng ta cùng nhau sống thật tốt, được không?”

Vu Hường Nam thở dài: “Anh muốn hỏi em, nếu ngược lại anh bị đánh, em có đi đòi công đạo cho em

không?”

“Em ...”

“Cho nên, hấn đánh anh, anh chịu, nhưng nếu hấn đánh em, em là người của anh, anh không đi đánh trả, anh không làm dằn ông.”

Điện thoại cúp ngang, mắt Lục Hạo trợn trắng, cậu cứ tưởng anh bình thường không có tật xấu gì chứ. Thế nào giờ lại giống như con gà chiến đang hăng máu vậy, điện thoại gọi lại lần nữa, Vu Hưởng Nam đã tắt máy.

Vu Hưởng Nam lái xe đến thẳng doanh bộ của Lâm Quan Quân, nơi đó có mấy đồng nghiệp cũ của anh, vừa thấy anh đến thì vô cùng mừng rỡ, vội vã đi ra đón.

Vu Hưởng Nam bởi vì lớn lên ôn hòa, ôn nhu, cho dù khuôn mặt đầy âm u, cũng làm ra bộ dáng khiêm tốn ngại ngùng. Mấy anh em dẫn đường nghe nói anh đến là tìm Lâm Quan Quân, vội hỏi: “Có chứ! Chỉ có đều hấn đổi qua văn phòng lớn hơn rồi, nghe nói cuối năm còn muốn thăng hàm nữa đó! Quả là biết cách chọn vợ đó nha, khiến cho mấy người liên quan trong đơn vị chúng ta nhờ đó mà được hưởng sái, cũng theo sau mà thăng chức. Hấn nói, mấy người anh em cùng nhau sinh tử, muốn đề cử chúng tôi lên trung ương luôn. Lão Vu, hấn đối với anh là tốt nhất, sau này có lẽ cũng đề cử anh luôn đó. Tuy rằng anh đã chuyển sang tổ tin tức, nhưng ngày nào hấn cũng nhắc tới anh hết.”

Vu Hưởng Nam cười khổ.

Đi vào văn phòng, bên trong được tu sửa rất hoa lệ nhưng cũng không kém phần hiện đại hoá, thể hiện rất rõ phong thái, trên bàn không có chút hạt bụi nào, bên giá sách có một chậu lan nhiệt đới đang bung cánh xuống, đó chính là quà sinh nhật mà anh đã từng tặng hấn.

Lâm Quan Quân ngẩng đầu lên từ sau máy vi tính, cười đến xấu hổ: “Sao cậu lại tới đây?”

Vu Hưởng Nam cúi đầu nhìn nhìn, một câu nói cũng không nói, nắm lấy cái ghế bên cạnh, sau đó nâng lên đập mạnh vào đầu hấn một cái “Rầm”, ghế vỡ thành từng mảnh nhỏ. Lâm Quan Quân không né, hấn yên lặng nhìn Vu Hưởng Nam, trên đầu hiện ra vết máu dần chảy xuống.

Người dẫn đường có chút choáng váng, nhất thời không nghĩ tới việc chạy ra khuyên can.

“Cậu không đánh trả lại phải không?” Vu Hưởng Nam bình tĩnh hỏi.

“Cậu mất một chân rồi, tớ không đánh với cậu.”

Vu Hưởng Nam cầm lấy cái chân ghế trong tay mình, lần thứ hai giáng xuống thêm một đòn đầy lực, đầu

Lâm Quan Quân bị đánh muốn lệch đi luôn. Máu trên đầu chảy xuống nhìn rất dọa người, thế nhưng tại chỗ này, có ai chưa từng thấy qua máu đầu, nên nhìn quen quá rồi.

Vu Hưởng Nam muốn giáng thêm đòn thứ ba, thấy thái độ của hắn như vậy, cũng không còn tức giận nhiều nữa, liền ném chân ghế đi, xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Quan Quân mắt hoa cả lên, cả người hắn run rẩy mà chạy đuổi theo phía sau, đẩy tay của mấy anh em đang muốn đỡ hắn qua một bên, có rất nhiều người chạy đến văn phòng xem náo nhiệt, ngay cả mấy người gác cổng phía dưới cũng hiếu kỳ mà nhìn lên, cảm thấy hai người này là làm sao vậy, hồi trước như anh em thân thiết, giờ lại như trở mặt với nhau vậy.

Vu Hưởng Nam đi xuống dưới lầu, Lâm Quan Quân đứng ngay bậc thang nhìn xuống chỗ anh, “Lão tử không hối hận, tớ thấy thằng đó một lần thì đánh nó một trận, cậu nhớ nhắc nó sau này đi đứng cho cẩn thận một chút! Một quyền của tớ là có thể tiến nó đến Tây Thiên, đấm 3 quyền mà không để nó chết, là nhường nó lắm rồi đó!”

Vu Hưởng Nam vốn đã hết giận, nhưng giờ lại mất bình tĩnh, quay đầu lại quát: “Quốc gia huấn luyện cậu ra, không phải để cậu ỷ thế hiếp người, khiến giới quân nhân mất mặt như thế! Cậu ta là người của tôi, nếu muốn đánh thì tôi tiếp, không được động tới cậu ta.” Cậu nhìn những người đứng gần đó, có một vài người đã từng gặp qua ở tiệc cưới của Lâm Quan Quân, dừng một chút, đơn giản bổ thêm một câu: “Còn nữa ... sau này không được đeo theo tôi nữa!”

Giữa không gian dần xuất hiện một khí lạnh bao trùm, Vu Hưởng Nam chậm rãi đi ra ngoài, không phải anh cố ý chậm rãi, mà là chân giả khiến cho tốc độ của anh rất chậm. Bất quá trong mắt mọi người, hình dạng của anh chính là nghênh ngang, có chút ý tứ sĩ diện.

Lúc đến bệnh viện, mấy người lão đại hình cảnh cùng mấy người anh em đang nói chuyện với Lục Hạo, bọn họ vén tay áo lên lòng đầy căm phẫn: “Giao cảnh mà cũng dám đánh, thằng quỷ nào không có mắt nhìn người mà, các anh em phải đi báo thù thôi! Không quan tâm đến việc thằng quỷ đó đang ở quan đội làm quan, lấy cái bao tải mà trùm, thằng đó có biết tội mình méo tròn thế nào đâu.”

“Lão đại, anh vậy cũng là cảnh sát được sao, cái này gọi là biết pháp phạm pháp đó.”

Vu Hưởng Nam đi vào, liền nhìn thấy hình ảnh quần chúng sục sôi khí thế ngất trời.

Lục Hạo thấy anh không có việc gì, bước vào, trên mặt cũng hiện ra nụ cười nhợt nhạt: “Này ... anh vừa mới đi đâu vậy? Anh đó, em mới từ ICU ra đã không thấy anh rồi.”

“Trước khi nói câu này em nên xem xét lại, lúc em còn đang ở trong phòng hồi sức, anh luôn túc trực kể bên, không tin em hỏi lão đại đi.”

Mọi người thất chủ bất thiết thảo luận một hồi, nói đến việc làm sao giáo huấn tên Lâm Quan Quân. Lão đại tức giận bất bình: “Thời gian vừa qua thằng quỷ cậu chẳng có đeo đuổi cô nào, mà tên họ Lâm không

phải kết hôn rồi sao, phụ nữ có chồng, tao đâu dám động tới, tao cũng sợ bị đánh. Mấy cô gái hiện giờ rất dạn dĩ, gợi cảm, cần gì mạo hiểm bị đánh mà quyến rũ phụ nữ có chồng. Đây, tao hỏi thật, đừng nói mày quen cùng lúc ba bốn cô, để rồi thành đánh ghen tập thể đó nha?”

Lục Hạo tức giận đến mức muốn nhổm người dậy đánh lão đại, thế nhưng cơ thể thì cứng ngắc không thể động dậy: “Lão đại, anh câm miệng cho tôi! Từ lúc nào tôi lại dè hèn đến vậy chứ hả?” Cậu liếc mắt nhìn Vu Hường Nam, thấy anh không có vẻ gì là tức giận, vì vậy đồng dục ca ngợi chính mình. “Coi vậy chứ tôi là người có phẩm giá đó nha! tưởng bình thường tôi đâu thêm dào!”

Kaori: Đào góc tường ý nói chuyện lén lút phá hoại ấy mà, còn ở trong câu này là trêu chọc vợ người ta.

Lão đại quá sợ hãi: “Nói như vậy nguyên nhân mà mày bị đánh là thật à? Hahaha — Đáng!”

“Cũng không phải là như vậy, anh quên lần trước —“

“Haizzz, được rồi, được rồi, tao nhớ ra rồi, mày lại phát bệnh cũ nữa rồi!” Lão đại lại lôi chuyện cũ ra nhằm bêu xấu Lục Hạo, mọi người cười cười nói nói một chút, sau đó mới ra khỏi phòng đi ăn cơm tối.

Vu Hường Nam tiễn tất cả mọi người ra cửa, cuối cùng phòng bệnh cuối cùng cũng an tĩnh lại, Lục Hạo lúc này mới cảm giác được cơn đau toàn thân, liền nằm nghiêng người trên giường vừa rên vừa ăn.

“Anh đi đánh người thiệt đó hả?”

“Đánh rồi!”

“Có nói gì khác không?”

“Lúc đó đang ở ngay quân trại, chỉ nói hấn sau này không được bám lấy anh nữa thôi!”

“Hahaha Chẳng phải nói vậy là lộ hết rồi sao, anh ác quá đi nha!”

“Anh không sợ người khác biết, chỉ có hấn sợ mà thôi, hoặc nói đúng hơn lúc trước anh sợ hấn gặp phiền toái, giờ thì hết rồi.”

Lục Hạo vui vẻ: “Không ngờ anh cũng thuộc dạng ‘vua cũng thua thằng liêu’, dù không chân vẫn rất hoàn mỹ.”

Vu Hường Nam cũng cười: “Cứ coi như vậy đi!”

Lục Hạo đặt tay trước ngực, ngưỡng mặt lên, khuôn mặt nở ra nụ cười hạnh phúc: “Quên đi, giờ em không muốn suy nghĩ gì hết, chỉ cảm nhận cảm giác hạnh phúc này thôi!”

“Hạnh phúc vì chuyện gì?”

Lục Hạo nháy nháy con mắt: “Anh vì em mà ra trận, nhất định lúc đó rất đẹp trai, coi như em cũng có mặt mũi rồi, sao không hạnh phúc được chứ?”

Vu Hưởng Nam nhướng mày, nghiêm mặt lại: “Anh thấy, đôi lúc em cũng giống phụ nữ lắm đó.”

“Hả?”

“Hư vinh!”

“Này! Em nói cho anh biết, em là đang phụng mệnh nhạc phụ đại nhân, đang bồi dưỡng tính phụ nữ đó nha!”

Sắc mặt Vu Hưởng Nam tối sầm: “Liên quan gì tới cha anh?”

“Haha, không đánh đã khai, anh thừa nhận đó là nhạc phụ của em sao? Vậy không phải anh là vợ của em rồi sao?”

Vu Hưởng Nam lấy tay chọt một cái ngay sườn của cậu, khiến Lục Hạo đau đến mức đầu đầy mồ hôi: “Anh ... anh mưu sát chồng!”

“Em nói rõ ra coi, liên quan gì tới cha anh?”

“Tên họ Lâm không nói gì với anh sao? Haizzz, vậy xem ra em phải nói từ đầu cho anh nghe rồi, em đã thắng thắn thì anh cũng phải khoan dung đó nha! Anh thấy đó, em đã bị bọn người kia bàn tán dữ dội lắm rồi, nếu anh mà làm quá, coi như em không còn gì hết luôn!”

“Nói lạ!”

21. Chương 21: Con Rể Nhà Tướng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo dưỡng thương tại bệnh viện, cũng may còn trẻ, thân thể mau lành, rất nhanh liền khôi phục, một tuần sau cánh tay bó bột bằng thạch cao chuyển qua băng vải, rồi xuất viện. Một người mất chân, một người gãy tay, cứ như vậy mà trải qua cuộc sống khó khăn, cậu có thể dùng tay trái làm việc vặt, còn vụ lái xe đưa đón Vu Hường Nam đi làm thì phải nhờ tới bạn bè của hai bên, được chừng tuần lễ, Vu Hường Nam đơn giản không hết mọi việc ngồi ở trong nhà làm luôn. Tất nhiên là không phải muốn cùng Lục Hạo suốt ngày dính lấy nhau rồi, mà vì nhìn thấy người ta cứ phải đưa đón mình hoài, rất kì, mà bản thân anh cũng rất ghét đi tàu điện ngầm, không phải là việc đi đứng liên tục gây ảnh hưởng tới chân giả, mà việc chen chúc trong đó ngay cả người khỏe mạnh còn chưa chắc chịu nổi, bản thân anh từ trước tới nay đều ghét đi tàu điện ngầm rồi.

Người phụ trách đưa đón cũng hay nói: “Sao anh không ở trong ký túc xá quân đội ấy, dựa theo cấp bậc của anh cũng là sĩ quan cấp tá, đãi ngộ nhà ở chắc cũng là phòng xếp độc lập, cần gì chạy tới chạy lui mỗi ngày như vậy chứ?”

Nếu mà giải thích, thì quá dài, hướng hồ cái loại chuyện như thế này, chuyện come out thì luôn luôn có quy tắc “No ASK, No TELL”, ai muốn nói cho cả thế giới biết chúng tôi là một đôi chứ? Không phải không muốn, mà là dựa theo hoàn cảnh hiện giờ, bạn quây chỗ bạn cũng được, nhưng đừng có khiến người khác sợ.

Nói tóm lại, tuần lễ tiếp theo Vu Hường Nam không để cho bạn bè đồng nghiệp tới đưa đón mình nữa, trực tiếp ngồi làm việc tại nhà. Robot con Luke sáng sớm qua lại trong các căn phòng đi thăm dò địa hình, kết quả tự mình làm cháy mất một sợi dây trong bản mạch điện của máy tính. Lúc Lục Hạo khởi động máy vi tính, phát hiện ổ cứng bị lỗi, GV cậu dùng một buổi tối để tải về tiêu tung, không coi được. Mà download lại thì không biết tới lúc nào mới xong, cậu tức giận đến mức muốn quăng nó từ tầng 16 xuống. Vu Hường Nam thoải mái nói: “Tuyệt thật, hôm qua anh chạy một chương trình, hiện tại toàn bộ số liệu thí nghiệm đều mất.”

Xe trên đầu Luke quay một vòng 360o, làm ra bộ dáng vô tội.

Vu Hường Nam đóng nguồn điện lại, con mắt kết hợp với camera nhắm lại, robot lập tức đứng yên, cậu bỗng nhiên cảm thấy thương cảm cho tiểu quái kia. Khi cậu nói chuyện này với Hường Nam, vị cha đẻ của Luke trưng ra một gương mặt rất...

“Nói như vậy chính em là người mở nguồn điện ... khiến hồi sáng nó chạy lung tung như vậy sao?”

“Hả ... Em chỉ muốn chơi thử thôi ...” Đây, điên thật rồi, nó có phải thú nuôi đâu, nó là robot mà!

Vì vậy Vu Hường Nam suy nghĩ lại, cái quyết định lúc trước anh nói là muốn cùng sống chung 24h với người có tính cách như Lục Hạo chắc phải nghĩ lại thôi, anh sợ mình chịu không nổi.

Nhưng dù có chịu không nổi thì cũng phải sống tiếp, nên anh cứ câu được câu không giảng giải đạo lý với cậu, cứ vậy thời gian trôi qua, thoáng một cái năm tháng như trôi đưa. Trong lúc đó Lục Hạo vẫn luôn hy

vọng rằng bởi vì Lâm Quan Quân bị ép phải come out, khiến vợ hắn một khóc hai nháo ba thất cổ, còn cha vợ sợ mất mặt với người ngoài, nên điều hắn đến một nơi xó núi nào đó làm khổ dịch, trọn đời không thể xoay người. Nói chung chỉ khi nào biết hắn sống cực khổ đau đớn thì cậu mới an lòng được. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, tên họ Lâm kia vẫn không có việc gì, cứ một đường thẳng chữc, nghe nói đầu năm sau sẽ còn được điều lên đến tận trung ương. Haizz, rốt cục vẫn là rể hiền của tướng quân, dù thế nào cũng sẽ không vì một tội danh mù mờ như thế mà bị xử lý đâu nhỉ.

Vì vậy Lục Hạo lo lắng người ta có thù tất báo, sợ sẽ quay ngược lại làm chuyện có hại cho Vu Hưởng Nam, nhưng hên là qua mấy tháng vẫn không xảy ra chuyện gì.

Vu Hưởng Nam rộng lượng hơn, cười nói cậu là người tiểu nhân.

Lục Hạo nhìn trời, “Không thể trách em được nha, dù sao em vẫn là một người đàn ông, chẳng những bị hắn đánh xém chết mà, còn phải để vợ mình ra mặt giùm mình nữa. Anh thì thể hiện bản lĩnh được, còn em thì sao? Mất mặt hết chỗ nói.”

Vu Hưởng Nam trong lòng ‘Hồi hộp’ một chút, nói: “Em ... em chú ý tới việc đó sao?” Thế nhưng Lục Hạo trong việc đánh lộn thì công phu mèo quào, đối phó với mấy tên say rượu trên đường còn miễn cưỡng được, chứ thử gặp phải cướp sợ là chịu không nổi. Dù là một cảnh sát thì chưa chắc ngày nào cũng đều có cơ hội triển khai thân thủ, chứ đừng nói đến một giao cảnh.

Lục Hạo suy nghĩ một chút nói: “Anh nhìn đi, tên họ Lâm đó đánh em, xong anh đi đánh hắn, cuối cùng em cũng chẳng được lợi gì. Không bằng vậy đi, anh để em đánh anh một trận đi.”

Vu Hưởng Nam trầm nghĩ: *“Đây là cái lập luận chó má gì vậy hả?”*

Lục Hạo không đợi anh nói hết câu đã kéo quần của anh xuống: “Gọi là “Đánh đòn”, em muốn đánh hông anh!”

Rốt cục Vu Hưởng Nam phát hiện, ở Lục Hạo kiếm cái gọi là sự kiêu hãnh của người đàn ông quả thật rất khó, thằng nhãi này là loại người không cần mặt mũi cũng chẳng chú ý thắng thua, trước đây cũng có dạy mấy chiêu cho cậu, kể cả mấy kỹ xảo nham hiểm, kết quả ngay cả Vi Tiểu Bảo cậu cũng không bằng, sợ rằng còn kém xa một đoạn.

Giáp trụ, đoản kiếm, phân hóa thi, thứ gì cậu cũng không có, vậy làm sao hành tẩu giang hồ đây?

Nhưng dù sao cậu vẫn là một giao cảnh, vẫn có thể hành tẩu giang hồ, sinh tồn đến tận bây giờ thôi. Vu Hưởng Nam thở dài một tiếng, thôi đành vậy, bùn nhão không thể xây tường! Thế nhưng sao anh lại có thể coi trọng một khối bùn nhão như thế này cơ chứ? Quả là bị kích!

Thương cân động cốt 100 ngày sau, vào dịp cuối năm, thạch cao Lục Hạo được phá ra, triệt để biến thành người bình thường.

Cậu nói muốn cùng Vu Hường Nam về nhà anh gặp mặt hai bác, sẵn tiện nói rõ ràng trắng đen với Vu lão thái gia, Vu Hường Nam không chút biến sắc, thoải mái nói, vấn đề trong nhà anh đã được giải quyết xong, lễ mừng năm mới không định về nhà để cha mẹ xua đuổi. Hơn nữa nhờ có đứa em nhiệt tình luôn bên cạnh nói ngon nói ngọt nên tất âm lịch ai về nhà đấy.

“Vậy lễ mừng năm mới anh theo em về Bắc Kinh nha? Em muốn thăm cha mẹ em, nhớ hai người đó thật đó.”

“Còn ra thể thống gì nữa chứ? Không đi!”

“Oa oa oa, anh nhần tâm để em đi 1 mình sao? Mẹ em đã chuẩn bị cho em mấy tấm ảnh chụp các cô gái để nhân dịp đầu năm mới cùng em đi coi mắt, em không muốn đâu! Em đã nói với mẹ là em thích đàn ông, nhưng bà không tin, xem ảnh chụp cũng không tin, nói hồi lúc trước khi em ở chung với lão đại tại ký túc xá bình thường cũng mặc quần soóc ở trần chụp ảnh chung, nói chung là nếu không đưa anh về nhà thì bà không chịu tin đâu.” Lục Hạo xoa đùi anh, “Anh thật đành lòng để một người khuynh quốc khuynh thành như em bước vào hang sói sao? Bảo đảm với anh một miếng thịt cũng chẳng còn đâu nhá.”

Vu Hường Nam có chút do dự.

Không đợi anh do dự xong, thì cấp trên đã đưa danh sách muốn anh tham gia diễn tập thực chiến tam quân tại Đông Hải, làm ơn đi, một người chỉ còn 1 chân thì tham gia diễn tập thực chiến gì chứ? Lục Hạo kiên trì cho rằng tất cả là âm mưu quỷ kế của tên họ Lâm cùng lão nhạc phụ mà ra, muốn nhờ cái gai trong mắt họ là cậu đi, dự định trong thời gian thực chiến sẽ thực hiện kế hoạch “Chia rẽ nội bộ”. Mặt cậu xám như tro, “Không được, chết cũng không cho anh đi!”

Vu Hường Nam không cảm thấy như vậy, quả nhiên khi đọc bản kế hoạch thì biết được anh phụ trách công việc ở phòng điều hành, xem người ta thực chiến, sau đó phân tích kỹ thuật. Bình thường anh hay chơi đùa với mấy cái máy móc tinh vi, theo lý thì mấy cái diễn tập thực chiến có các máy móc loại lớn như thế này anh không cần tham dự, nhưng nếu đã nói loại lớn, thì toàn bộ nhân viên kỹ thuật không ai được thiếu cả.

Quân lệnh như núi, anh cần phải dọn lại vào trong ký túc xá, vì để bảo đảm tính bảo mật nên cũng sẽ bị ngăn cách tiếp xúc với bên ngoài.

“Âm mưu! Tuyệt đối là âm mưu!” Lục Hạo kêu rên, “Tay của em còn chưa lành hẳn mà, ai sẽ chăm sóc cho em đây?”

Vu Hường Nam nói với cấp trên sự lo lắng cùng do dự của mình, ai ngờ cấp trên vỗ vai anh nói: “Tiểu Vu à, chính ủy quân khu của chúng ta có nói, cậu là người có tiền đồ, dự định đầu năm sẽ nêu gương điển hình của cậu lên trên rồi điều cậu đi, cậu thấy cậu đó, thử thách nào của chúng tôi đưa ra cậu cũng vượt qua cả, nếu không nâng đỡ cậu thì nâng đỡ ai đây? Đừng có nghĩ thiếu mất một chân thì không thành tướng quân được, cậu cố lên đi!”

Vu Hường Nam cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân mình, bên trong chân trái là một vật liệu thép plastic, chính cái này là cái thay đổi tương lai của mình sao? Cho nên người đời thường có câu nói, họa phúc khôn lường.

Vu Hưởng Nam bước vào trong quân diễn chính thức cũng không gặp Lâm Quan Quân, dường như cấp trên không có lừa anh, mấy cái âm mưu gì đó toàn là do bản thân lo lắng quá nhiều mà thôi. Anh chạy đi đánh Lâm Quan Quân, coi như là sự cố, không có ai kiện lên cấp trên cả, nói chung, không đánh là không đánh, có đánh cũng xem là không đánh, cứ bỏ mặc nó đi.

Toàn bộ quân nhân Trung Quốc có rất nhiều người, cơ hội gặp mặt nhau rất hiếm, nên Vu Hưởng Nam ở trong buổi tiệc chúc mừng mới gặp lại Lâm Quan Quân, nghe nói hắn là bộ đội đặc chủng xuất sắc, hoàn thành nhiệm vụ, biểu hiện ưu tú trong chiến đấu, được khắp nơi khen ngợi. Hắn tựa như sao Kim đứng ngay trung tâm nhận rượu mời chúc mừng từ mọi người, cứ một ly hết một ly, bên cạnh hắn là nhạc phụ đại nhân rất có khí thế phong độ đang cười tự hào.

Trước đây tại tiệc cưới Vu Hưởng Nam có gặp qua vị tướng quân kia, lúc đó cũng không có ấn tượng gì nhiều, chỉ nhớ là một người tướng bối cao to, mặt mũi hiền lành, nhưng ngay giữa trán cũng xuất hiện khí thế quân nhân, có tính hung ác cùng sát khí.

Không ngờ vị nhạc phụ tướng quân kia đi tới chỗ anh, Vu Hưởng Nam sửng sốt, không biết có nên kiểm chỗ nào đó trốn không, đáng tiếc nhìn qua nhìn lại cũng không có chỗ nào. Trước mặt bao nhiêu người anh ra tay đánh con rể người ta, lại còn nói mấy lời kỳ lạ, đầy ẩn ý, chuyện này thế nào cũng phải truyền đến tai của ông ta thôi, Vu Hưởng Nam thấy kì quái, ông ta sẽ nói gì với mình đây? Lúc đó anh nghĩ mình thật anh dũng, rất ngầu, đẹp trai ngây người, nhưng giờ lại có chút sợ hãi.

“Cậu chính là trung tá Vu Hưởng Nam?” Nhạc phụ tướng quân hỏi.

Vu Hưởng Nam do dự không biết có nên hành lễ theo quân đội hay không, nhưng nhìn thấy ông có ý bảo cậu không cần khách sáo, vì vậy anh chỉ đơn giản gật đầu, cố gắng duy trì hình dạng phong phạm văn khinh.

“Chàng trai trẻ, quả là một nhân tài, cố lên, nhất định tiền đồ vô lượng.” Nói xong ông vỗ vỗ vai anh.

Đồng nghiệp của Vu Hưởng Nam nhìn sắc mặt của ông, liền cầm lấy hai cái ly đưa cho hai người họ rồi châm rượu, Vu Hưởng Nam không thể làm gì khác hơn là kính rượu trưởng bối.

“Thoải mái nào!” Nhạc phụ tướng quân uống sạch 1 hơi, rồi ngửa cái ly xuống. “Trước đây Tiểu Lâm luôn luôn nhắc tới cậu, hiện tại cũng không còn nhắc nữa. Chuyện hai người cậu đánh nhau tôi cũng nghe nói tới, thanh niên mà, có chút bất trắc là chuyện thường, đánh xong 1 cái, uống xong ly rượu thì là anh em tốt!” Khi ông nói ánh mắt có đảo qua nhìn, thấy Lâm Quan Quân đang đứng chờ ở bên kia, thấy ông nhìn liền vui vẻ chậm rãi bước tới.

“Coi như nể mặt tôi, uống chén rượu này xong, mỉm cười hóa giải ân oán nhé!”

Trong lòng Vu Hưởng Nam cuộn tròn bao sóng ngầm, nhưng anh không phải kẻ ngu si, biết cách tốt nhất đánh nát lời đồn đãi chính là thản nhiên, lão tướng quân rất tinh thông. Rượu cũng uống xong, nói vài câu cười vài cái, rốt cuộc Vu Hưởng Nam cùng Lâm Quan Quân hạ giải.

Con rể nhạc phụ hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng rời đi, đến trò chuyện cùng với mấy người khác. Tiệc kháng thành khí thế ngất trời đang che giấu cơn sóng ngầm dần bắt đầu khởi động, Vu Hưởng Nam đưa đầu ngón tay lướt qua miệng ly, cảm thấy chẳng có thú vị gì, sau đó đi WC, lơ đãng đi dọc hàng lang, dĩ nhiên thấy cha vợ con rể đang đứng dưới gốc cây nói cái gì đó, ngay lúc Lâm Quan Quân ngẩng đầu, vô ý thức nhìn anh một cái.

Ánh mắt đó, nói thế nào nhỉ, tựa như một tử tù gần đối mặt với cực hình trong nhà tù tối tăm.

Thái độ của Lâm Quan Quân với vị nhạc phụ này vừa sợ hãi vừa phục tùng, tay vị nhạc phụ này thì đặt ở cổ hần. Đây cũng chỉ là tư thế bình thường giữa trưởng bối với tiểu bối, thế nhưng tay ông không đặt trên cổ hần, mà là đặt trong cổ hần, ngón tay nửa đặt ngoài cổ áo quân phục, nửa chạm vào da thịt. Lâm Quan Quân không phải con nít ba tuổi, cái động tác này rất kỳ lạ. Nhưng kỳ quái thế nào, Vu Hưởng Nam không giải thích được.

Anh trở về bàn rượu, bỗng nhiên trong đầu nổ “Oành” 1 tiếng, một tiếng sét đánh ngang tai, anh cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng. Lập tức lắc đầu, nhất định là do uống quá nhiều rượu, với lại ở lâu với cái tên Lục Hạo lưu manh ngốc nghếch kia nên mấy chuyện đáng sợ xấu xa cái gì cũng có thể nghĩ ra hết.

Khi về phải dạy dỗ cậu lại một trận mới được.

22. Chương 22: Boss Chân Chính

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc Vu Hưởng Nam về đến nhà là ngay ban đêm nên không thể nào hung hăng dạy dỗ Lục Hạo được, thế nhưng lại bị Lục Hạo hung hăng dạy dỗ một trận.

Hai người xong xuôi chính sự, thở hồng hộc nằm xuống nói chuyện phiếm.

“Anh nói thật đi, có gặp tên họ Lâm kia không, có bị hắn chiếm tiện nghi hay không?”

“Không phải do anh tự nguyện mà.” Vu Hưởng Nam ha hả cười, “Bộ không nghe dư luận hiện tại nói đến mức nào rồi hay sao, phải luôn cho bạn gái mình mang theo BCS, đề phòng mấy tên bắt cóc xuất hiện đột ngột.”

“Em KHINH! Bộ anh là con gái sao?”

“Mấy năm gần đây nam cũng không được an toàn cho lắm.”

Vu Hường Nam nhớ tới sự kiện mà hồi lúc trước mình tận mắt nhìn thấy, rất muốn nói cho Lục Hạo: “Anh có gặp hần, nhưng hần không để ý đến anh.”

Lục Hạo ngạc nhiên nói: “Cái này lạ à nha, bộ hần từ bỏ thiết sao?”

“Vậy còn có thể sao nữa chứ, bộ không sợ anh làm hần mất hết mặt mũi hay sao, giờ cả hai mà đụng vào nhau thì chẳng tốt cho ai cả. Cho nên hần ... hiện tại hần dời mục tiêu rồi, anh thấy hần ở bên cạnh người khác rồi, có thể người ngoài nhìn không ra, những anh chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra mối quan hệ âm muội của hai người họ.”

“Thế sao? Vậy nhan sắc có bằng anh không?”

Vu Hường Nam lườm cậu một cái, rồi nhớ đến khuôn mặt có chút già nua cùng hung dữ kia, nhin không được rùng mình một cái, định mở miệng nói nhưng cuối cùng lại thôi, “Rất tuần tú, rất tuổi trẻ, có thể là thuộc hạ của hần đó.”

Lục Hạo cảm giận bất bình, “Thực sự là cuồng hoa màu quá đi nha, anh nghĩ coi thuộc hạ của hần có bao nhiêu người, làm sao luôn có sẵn người có nhan sắc bắt phàm xuất hiện trước mặt hần vậy. Hết lần này tới lần khác dụ dỗ bề cong đàn ông con trai người ta, người ta là dạng khuôn mẫu cũng sợ bị hần uốn cong, vậy tại sao lại không có người nào đi tố giác hần hết trơn vậy? Có thể nào hần ép buộc người ta không vậy? Sao lại có kẻ mất mủ như thế, haizzz, nghĩ ra cũng biết được hần rất yêu anh rồi! Không không, phải nói đó là sự chiếm hữu mới đúng, nếu không chạm qua, sẽ rất tiếc nuối, càng không thể chạm thì càng thêm tiếc nhớ. Loại người như hần mà sao có số mệnh tốt như thế cơ chứ, tựa như hần có sẵn một hậu cung đầy giai lệ chờ hần lâm hạnh, sợ rằng 3000 còn cho là ít đi.”

“Em cũng muốn sao?”

Lục Hạo nhanh chóng kéo anh ôm vào lòng, “Sao lại thế được? Em đã có 1 người rồi còn chưa thấy đủ sao? Thấy rất hạnh phúc, thấy rất hạnh phúc rồi.”

“Nhưng anh thì rất muốn có 3000 giai lệ để mình lâm hạnh đó.”

“...”

Vu Hường Nam thấy hòa được với cậu, vô cùng đắc ý: “Cấp trên thấy anh mất một chân, định đề nghị nâng đỡ lên trên nữa, em nghĩ anh có nên đồng ý hay không?”

Lục Hạo vui vẻ nói: “Nói như vậy, người mà em đang ôm trong lòng hiện giờ là tướng quân tương lai sao?”

Vu Hường Nam thấy bộ dáng ôm được mỹ kim trong bảo khố thiếu chút nữa chảy nước miếng của cậu, nhin không được ngồi dậy: “Em không ngại sao?”

“Ngại gì?”

“Sau này anh chẳng khác gì một người vô cùng xuất sắc, còn em chỉ là một giao cảnh nhỏ nhoi mà thôi? Không sợ có cảm giác lạc lõng hay sao?”

Lục Hạo sững sốt: “Bộ anh sẽ chán ghét em sao?”

“Vậy thì không.”

Vì vậy Lục Hạo yên tâm, “Vậy là tốt rồi! Tục ngữ nói danh tiếng người có trước người có sau, mỗi người đều có công việc mang tính chuyên môn riêng, anh là tướng quân của anh, em làm giao cảnh của em, chúng ta đều toàn tâm toàn ý phục vụ cho nhân dân thôi.”

Vu Hường Nam hôn một cái chốc lên mặt cậu, “Anh sợ em không vui mà thôi.”

“Em rất có tự tin, sợ gì chứ? Em không có giống tên họ Lâm kia lòng dạ hẹp hòi, kiến thức thiển cận, em có sức quyến rũ hơn người đó hiểu không?”

Vu Hường Nam nghe không lọt lỗ tai, buồn bã nói: “Thật quá giả tạo, chẳng bằng 3000 giai lệ của mình.”

Lục Hạo vỗ đùi, “Em hỏi anh, rốt cuộc có đi gặp cha mẹ em hay không?”

“Sao bỗng dưng lại nói đến vấn đề này?”

“Anh không cho em một danh phận rõ ràng, lòng em không yên.”

Vu Hường Nam thở dài, “Được rồi, vậy em sắp xếp đi, nhưng trước lúc đó em đi gặp cha mẹ nói trước 1 tiếng đã, được thì dẹp hết dao đi, sau đó anh đi sau.”

“Không có việc gì đâu, nếu có gì cũng chỉ chém em mà thôi.”

“Anh sẽ thấy chết không cứu đâu.”

“Không phải chứ?”

Vu Hường Nam suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Chủ yếu là nhào vào đỡ đòn tấn công giùm em thôi, nhưng nếu vậy chẳng khác nào trở thành vở kịch Quỳnh Dao đầy máu rồi, hơn nữa kết quả chỉ khiến cho lửa cháy đổ thêm dầu mà thôi.”

Lục Hạo buồn rười rượi: “Lúc anh come out với cha mẹ anh, em chỉ đơn giản quỳ 1 cái là xong, sao tới lượt em lại thành ra như thế chứ?”

“Ủy khuất cho em rồi!” Vu Hường Nam nhéo nhéo mặt cậu, đầy trù ẻo.

“Như vậy đi, anh bồi thường nhiều nhiều cho em một chút, coi như em đại nhân đại lượng bỏ qua cho kẻ tiểu nhân.” Lục Hạo vừa nói xong liền nhào tới.

XXXXXXX

Lục Hạo lập kế hoạch mua hoa, còn tập kịch, xem chút là dùng đồng hồ bấm giây bảo Vu Hường Nam sẽ phải mất bao nhiêu thời gian để xuống xe, lên lầu, sau đó ấn chuông cửa nhà bọn họ. Hai người còn thảo luận lời mở đầu, lời gặp mặt, sự tình trước sau lớn nhỏ, khẩn trương chẳng khác gì chuẩn bị đi gỡ bom.

Lúc trước Vu Hường Nam có gặp qua cha vợ của Lâm Quan Quân, cảm giác giống như đang đối phó với mấy BOSS cấp quái vật ở mấy trò chơi khó vậy, nhưng nếu gặp phải BOSS chân chính, người ta chỉ cần dùng 1 động tác 1 ánh mắt thôi thì cũng đủ giết người trong 1 giây.

Thế nhưng nhạc phụ tướng quân kia là một vị BOSS không phải lúc nào cũng có thể tiếp xúc chính diện, là 1 tồn tại không gây hại, thế nhưng hai vị phụ huynh của Lục Hạo mới là BOSS chân chính. Lúc trước anh cứ hay tưởng tượng không biết hai vị phụ huynh đã dạy ra cái dạng người như Lục Hạo này rốt cục là như thế nào, có thật là ba đầu sáu tay hay không, dù Lục Hạo vô số lần nói cho anh biết, cha mẹ cậu chỉ là hai người thường dân tóc húi cua mà thôi, nhưng anh vẫn không chịu tin, thậm chí còn mơ thấy ác mộng, thấy một người đàn ông trên vai khiêng 3 đống lửa lớn đang gầm lên: “Là mày dụ dỗ con trai tao, khiến nhà họ Lục đoạn tử tuyệt tôn.”

Đợi khi bước vào hiên nhà khu chung cư bình thường, nhấn chuông nhà họ Lục, Vu Hường Nam thấy Lục gia nhị lão đứng đằng sau cánh cửa, thật sự rất bình thường, đột nhiên anh nghĩ: “Kỳ thực trong mấy trò chơi hay phim truyện, mấy BOSS chân chính thường mang hình dạng rất bình thường.”

Đứng trước nhà kéo dầy hơn 15 phút, sau đó mới tập hợp ở Lục gia, Lục phụ ngồi ở phía Nam, Lục mẫu ngồi ở phía Đông, Lục Hạo ngồi ở phía Tây. Đó là cách ngồi chính quy, thích hợp trong mấy cuộc họp gia đình.

“Cha mẹ, gần đây con có một đối tượng, kỳ thực cũng không phải gần đây, mà cũng hơn 1 năm gần 2 năm rồi.”

Lục phụ Lục mẫu không có phản ứng gì, tiếp tục ăn uống.

“Con muốn dẫn về cho cha mẹ gặp mặt một chút.”

Lục mẫu buông đũa xuống, số con gái Lục Hạo về chỉ đếm được trên đầu ngón tay, “Nếu con nói vậy, nghĩa là muốn cùng với người ta thật à?”

“Đúng!”

Lục mẫu lắc đầu, “Không biết con gái nhà nào xui đến vậy cơ chứ, haizzz ...”

Lục phụ cười hì hì: “Có thể khiến con trai chúng ta chịu dừng chân, nhất định không bình thường, nào, nói một chút, cô ta thế nào?”

Lục Hạo thả lỏng tinh thần, suy nghĩ sắp xếp tư tưởng rồi mới nói: “Người đó hả, có cả ưu điểm lẫn khuyết điểm, cha mẹ muốn nghe ưu điểm trước hay muốn nghe khuyết điểm trước?”

Lục phụ nói: “Nói khuyết điểm trước đi.”

Lục Hạo suy nghĩ, hình như không giống kịch bản cho lắm, nếu nói khuyết điểm sợ không thể nói được ưu điểm nữa, chỉ sợ nghe xong lão cha của cậu sẽ phát hỏa đi, ừ vậy nói: “Thôi để con nói ưu điểm trước đi.”

“Còn thừa nước đục thả câu nữa, nói lẹ đi.” Lục mẫu giục.

“Bằng cấp của người đó rất cao, là thạc sĩ ...”

Mới mở đầu xong, Lục mẫu đã nhảy dựng lên: “Ôi chao, tao thật phục mày đó nha, có trình độ nha, mày chỉ tốt nghiệp cấp 3 mà có thể quen được thạc sĩ, làm thế nào có được người ta trong tay vậy hả?”

Lục Hạo muốn nói tốt xấu gì cậu cũng là tốt nghiệp trường trung cấp nghề cảnh sát, đâu chỉ có tốt nghiệp cấp 3? Bất quá cái này không phải trọng điểm, cậu tiếp tục nói: “Người đó có một căn nhà nhỏ ở chung cư **, 120 bình, cũng trả gần hết tiền mua nhà rồi.”

“Choáng nha, có nhà ở luôn, vậy mà không ngại cho mày ở cùng sao? Mày nhặt ở đâu bảo vật đó vậy hả?”

“Người đó là quân nhân, hiện tại là trung tá, bởi vì có kỹ thuật cho nên khi tốt nghiệp thạc sĩ xong là có quân hàm thiếu tá, sau lập công nên thăng làm trung tá.”

Lục phụ Lục mẫu hoàn toàn mất bình tĩnh: “Nữ sĩ quan sao! Kiếp trước mày tu được bao nhiêu năm vậy?”

Lục Hạo cũng đắc ý: “Còn chưa hết nha, thu nhập của người đó gấp đôi con, còn chưa tính đến mấy khoản

thu thêm. Hơn nữa rất tuần tú, trong trăm có một, người gặp người thích!”

Lục mẫu nói: “Một cô gái như vậy sao lại coi trọng mày được chứ, mày đang mộng xuân à? Đừng có nói đến vụ cưới xin nữa.”

“Sao thế chứ, ở chung hơn 1 năm rồi còn gì.”

“Vậy cô ta chắc chắn có khuyết điểm gì đó phải không?”

Lục Hạo dường như do dự một chút, có chút khó khăn nói: “Cũng không coi là khuyết điểm nữa. Người đó lớn lên rất cao, dường như cao hơn con 1 chút.”

Lục mẫu gật đầu, “Vậy là đạt chuẩn rồi, cao 1 chút thì có gì, vóc người đẹp, ra ngoài tựa như người mẫu, là ca sĩ đoàn văn công à? À quên, là chuyên kĩ thuật phải không?”

Lục phụ nói: “Đừng có đánh trống lảng, bà chưa nghe nó nói xong mà, nói vào trọng điểm, khuyết điểm là gì?”

Về mặt Lục Hạo trầm thống: “Người ấy mất một chân trái, trước đây là chuyên gia gỡ bom, bị bom nổ mất hết một chân, bất quá người đó dùng chân giả, hầu như nhìn không ra, thế nhưng bước chân có chút không khỏe bằng người bình thường.”

“Ôi chao ... ra là như thế.”

“Mẹ, mẹ sẽ không ghét bỏ người ta chứ?”

“Sao có thể chứ, cô gái vậy không dễ kiếm nha! Người ta nếu có đủ hai chân thì chắc gì đã ngó tới mày.”

Lục Hạo mất hứng: “Nói quá, người ta nói với con, dù cho người đó có đủ hai chân thì cũng chọn con thôi.”

Lục phụ lên tiếng: “Vậy đưa về cho cha mẹ gặp mặt đi.”

Lục Hạo nói: “Còn một khuyết điểm muốn nói, người đó không thể sinh con.”

Lục phụ Lục mẫu nhượng mày, rồi lại thở dài: “Chắc do sự cố kia ảnh hưởng đến thân thể phải không? Vậy quả là không dễ với một người con gái nha, chắc về mặt tình cảm cũng gặp không ít ngăn trở, kỳ thực cô ấy chọn mày, chúng tao cũng không thể nói gì khác, dù sao cũng là bên chúng ta không xứng với người ta mà. Bất quá mày là dạng người gì tao biết, nghĩ đến việc hai người bọn mày muốn bên nhau, không tính đến cuộc sống sung túc đi, chỉ cần đủ sống qua ngày cũng đủ thấy hài lòng rồi. Hiện tại y học phát triển, không gì không thể trị, mà dù thật không trị được, thì sau này nhận nuôi 1 đứa cũng được, dù sao bọn tao

cũng không phải là người không biết suy nghĩ, mấy cặp vợ chồng trẻ bây giờ lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ, có con đã rồi lại đòi ly dị. Quan trọng chính là mày tìm được người mày thật sự thích, đừng để qua 40 rồi đừng 1 cái muốn có con, bỏ con người ta tìm người khác, đến lúc đó có con rồi, con gái người ta hoa tàn ít bướm, làm lỡ thanh xuân, vậy là không được.”

Lục Hạo lắng nghe giáo huấn, gật đầu: “Chúng con muốn bên nhau, đây là do trải qua suy nghĩ trưởng thành, quyết định chín chắn, con đã quyết định muốn ở bên người đó, con cũng đi đến nhà gặp cha mẹ người đó rồi, bọn họ rất hài lòng con, nên giờ muốn gặp cha mẹ đó.”

“Ừ, vậy hẹn lúc nào đó gặp mặt đi.”

“Cha, còn một khuyết điểm cuối cùng, kỳ thực không thể gọi là khuyết điểm, nhưng có thể với cha mẹ đó là khuyết điểm ... người đó ... là đàn ông.”

Lục phụ Lục mẫu trong nháy mắt hóa đá.

Lúc này, vừa đúng lúc, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, cộng thêm vài tiếng gõ cửa, thanh âm có chút rụt rè, xấu hổ. Thế nhưng bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, nên thanh âm đó chẳng khác gì “đúng y kế hoạch chỉ không đúng thời điểm” cả.

Lục Hạo đi mở cửa, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lục phụ cầm sẵn chổi lông gà trên tay.

Vu Hường Nam nuốt nuốt nước miếng đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một chậu cây xanh, nói thật, ngoại trừ lần đầu tiên gõ bom ra, đây là lần đầu tiên anh căng thẳng như thế, trên thực tế, lần gõ bom đầu tiên kia sau khi gõ xong người ta mới nói cho anh biết đó là diễn tập.

Lục Hạo vỗ lưng anh: “Chào đi!”

Vu Hường Nam nhìn chổi lông gà, kiên trì: “Thưa chú dì, hai người khỏe!”

“Em khinh, không phải đã nói là gọi cha mẹ sao, sao anh chẳng có chút quyết đoán gì cả vậy? Cha mẹ em bộ còn đáng sợ hơn mấy quả bom kia sao?”

Vu Hường Nam căng người, không dám nói tiếng nào.

Lục phụ cũng phát hiện cây chổi lông gà trên tay mình, liền nhanh chóng giấu ra phía sau.

Mấy người họ mắt to trừng mắt nhỏ, cứ như vậy giằng co.

23. Chương 23: Tai Họa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vu Hường Nam mặc bộ quân phục bộ binh màu Tùng Lâm (1), mang giày da, nên không nhìn ra là đang mang chân giả. Nguyên bộ trang phục này là do hai người sau khi tranh luận nghiên cứu nửa ngày mới ra được — dù sao cũng là đồng chí giải phóng quân, chí ít cũng phải có chút tự giác của người chuẩn bị bỏ mạng, hơn nữa phải mang tâm lý luôn sẵn sàng vượt qua mọi thử thách mới có thể ra tay thành công.

Trên thực tế, Lục phụ vừa nhìn thấy Vu Hường Nam đứng thẳng người ở ngay cửa chẳng khác gì một cây bạch dương cao lớn, con mắt sáng trông suốt, nét mặt ôn hòa, trong lòng ông bỗng cảm thấy có chút không vững, giọng cũng bắt đầu lắp bắp.

“Cậu ... cậu ... cậu ...” Cứ “cậu” nửa ngày mà chẳng ra được câu cú gì.

“Đây là Tiểu Vu, Vu Hường Nam. Còn đây là cha mẹ em.” Lục Hạo lên tiếng giới thiệu hai bên.

“Tiểu Vu? Chính ... là tiểu Vu đó sao?” Lục mẫu bình tĩnh đại ngộ, dường như nhớ lại có một lần đã từng nghe Lục Hạo nói đang ở chung với một người bạn họ Vu. Lúc đầu cứ tưởng là hai thằng con trai thuê chung một phòng trọ, rốt cục là hai đứa nó mua nhà chung, còn ở cùng nhau nữa chứ.

Vu Hường Nam nhìn nhìn tư thế của Lục phụ, hình như không muốn động thủ thì phải, hoặc ít nhất thì giờ cũng sẽ không động thủ với anh, vì vậy liền theo sự lôi kéo của Lục Hạo mà bước vào nhà.

“Tự nhiên, tự nhiên, ăn gì chưa?” Lục mẫu nhanh chóng lên tiếng, rồi mang thêm một cái ghế đến cho Vu Hường Nam ngồi.

“Dạ, ăn rồi.” Trên thực tế là chưa ăn, nhưng khi Vu Hường Nam thấy bàn cơm trước mặt, không biết thế nào lại thấy xấu hổ nên quyết định bịa chuyện, bỗng nhiên giờ này lại chạy tới nhà người ta ăn, chẳng khác gì đi ăn nhờ cả, sao trước đó không tính đến trường hợp này nhỉ?

Tiếp theo là khoảng thời gian tẻ ngắt.

“Này, anh mang gì theo vậy? Woa, thật xanh tốt nha, rất đẹp.” Lục Hạo cúi đầu bắt đầu ca ngợi chậu cây.

“Cái này là dương tâm thảo (2), cũng không quý giá gì, được cái là trồng nó rất dễ, chỉ cần ít đất ít nước là được. Mà bản thân dương tâm thảo nếu nấu chung với tim heo, pha chút mật ong thành canh thì có lợi cho bệnh tim của bác trai, đây là một phương thuốc cổ truyền của quê nhà con ạ.”

“À, đúng vậy, mấy lần trước Hạo Hạo cũng từng mang về, là do con tặng sao?” Lục mẫu hỏi.

Vu Hường Nam liếc mắt nhìn Lục Hạo, rất muốn cười hai tiếng “Hạo Hạo” kia, nhưng lại không dám, vì vậy chỉ có thể ngại ngùng gật đầu y như bộ dáng của một người con dâu hiền ngoan. Bất quá bản thân anh chưa bao giờ nghĩ mình là người vợ cả, trong tâm lý luôn cho rằng mình là chàng rể, cho nên chỉ ngại ngùng một lúc thì Vu Hường Nam liền lần lượt lấy ra các món quà khác, đầu tiên là nhân sâm Trường Bạch Sơn — đây là thứ mà lần đầu tiên anh đến Triều Tiên làm nhiệm vụ tự thân đào được! Sau đó là hai hộp trà, Lục Hạo ở bên cạnh làm người giải thích: “Đây là trà Long Tĩnh mà bạn Hường Nam mang đến, còn cái kia là do một người bạn ở vùng núi tự tay hái, mỗi lần hái cũng chỉ được một lượng nhỏ, hàng năm luôn có người đến thu mua nhưng nghe nói là không bán, chỉ dùng làm lễ vật mà thôi. Thủ trưởng trong quân đội bọn họ phải đích thân đứng ra, nếu không phải cấp bậc lãnh đạo trung ương, sợ không có được trà này để pha đâu.”

Vu Hường Nam ngại cậu càng nói càng quá, nên lập tức chuyển qua nói đến tính lợi ích khoa học của chậu cây mà hồi nãy anh mang đến.

Ba người Lục gia cứ như vậy nhận một đợt phổ cập giáo dục về phương pháp nuôi trồng và hiệu quả trị liệu của dương tâm thảo một phen, còn Vu Hường Nam thì chỉ muốn chịu một tiếng, rốt cuộc sao lại thành ra

bộ dạng này? Vì vậy khi anh đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Lục Hạo, Lục Hạo mới nói: “Cha, trong sân thượng nhà Hướng Nam đều trồng rất nhiều dương tâm thảo, anh ấy không ngại đường xa đích thân mình mang tới đây, cha xem anh ấy hiếu thảo không nè!”

Lục phụ nhìn Vu Hướng Nam, thật là một chàng trai tốt, nếu là con trai của mình thì quả thật rất tốt, thế nhưng nếu tự dưng kêu ông chấp nhận việc anh sẽ cùng con trai mình thành một cặp thì quả không thể. Hiện giờ ông chỉ hận không thể ngay lập tức cắt đứt JJ của Lục Hạo rồi cho tụi nó kết hôn (Kaori: Tội cho Lục Hạo ToT, tội cha đẻ mà cũng mong Hướng Nam là con rể chứ hổng phải con dâu), nhưng ông cố bảo trì bình tĩnh! Cho nên càng nhịn càng khó chịu, càng khó mà tiếp nhận.

Lục Hạo thấy vẻ mặt cha mình đang đầy vướng mắc, nhân tiện nói: “Cha, con cũng không có yêu cầu gì cả, chỉ là muốn ngày lễ tết đến thăm cha mẹ, hy vọng cha mẹ sẽ không đánh chết anh ấy mà thôi. Vậy có được không?”

Vu Hướng Nam biết để hai người họ có thể trong thoáng chốc tiếp nhận anh là không có khả năng, hôm nay cứ tiến trước một bước đã, sau này còn nhiều thời gian. Cho nên khi thấy trời bắt đầu tối dần, anh liền đứng dậy cáo từ.

Lục Hạo đưa anh xuống dưới lầu, Vu Hướng Nam nói: “Cha mẹ em hiếu lý lẽ, cố gắng nói chuyện với họ đi.”

Lục Hạo ngẩng đầu nhìn đèn nhà mình, cười nói: “Hãy chờ xem, một lát lên nhà thế nào cũng bị chửi một táng cho mà coi, cha em có được chỗ này tốt, là tới bây giờ dạy con đều đóng cửa nhà lại mới dạy, cho em chút mặt mũi.”

Vu Hướng Nam suy nghĩ, hôm nay bọn họ diễn ra cái màn này, giống như đưa tay tát mạnh vào mặt của người ta vậy, nếu như bọn họ một khóc hai nháo ba thất cổ đòi Lục Hạo kết hôn sinh con, haizzzz ... anh cũng chẳng biết phải làm sao? Lục Hạo “Hừ” Một tiếng, “Thì em sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ đòi ở bên anh.”

Lục Hạo đưa Vu Hướng Nam lên xe taxi, vốn định trở về cùng anh, nhưng bây giờ cục diện trong nhà rối rắm không thu xếp không được, nên cậu liền vui vẻ quay ngược vào nhà, nhưng mới tới cửa, liền bị Lục phụ đá mạnh vào chân cậu một cái, giờ chửi lông gà hét lớn một tiếng: “Tổ tông nhà mày, nhất định là mày không thèm để ý đến mặt mũi quần lấy người ta phải không? Tao đánh chết cái đồ tai họa nhà mày.”(Kaori: Hạo ca ca, cha anh thật hiểu con ToT)

Lục Hạo mang cái thân tàn đầy vết chửi lông gà đánh suốt đêm chạy hơn phân nửa thành thị đến chỗ Vu Hướng Nam, vừa vào cửa cậu liền kéo quần áo lên cho Vu Hướng Nam xem thương tích, rồi quay lưng lại cho anh xem cái lưng đầy thương tích, cuối cùng mới vào phòng tắm, Vu Hướng Nam thấy toàn thân trên dưới của cậu đầy dấu lần chửi tựa như con rắn quấn quanh người, có chút đau lòng.

Lục Hạo thấy chưa đủ còn thêm mắm thêm muối: “Chửi lông gà lại trụi lơ trụi lác chẳng khác gì cây trúc côn cả. Sớm biết vậy em mặc thêm cái áo khoác jean, để chịu đòn cho dễ.”

Tắm rửa xong cùng nhau trở lại trên giường, Vu Hướng Nam vừa thoa thuốc cho cậu vừa nói: “Hai ngày sau em quay về nhà thử đi, xem bọn họ hết giận hay chưa.”

“Em đau lòng, kỳ thực bọn họ cũng đau lòng lắm, muốn giải quyết vấn đề phải làm ngay khi nó còn nóng hổi, lúc đó mới nhanh chóng giải quyết triệt để, lúc đó mọi người mới có thể hòa giải.”

“Nếu không ... em thử qua bên đó sống với cha mẹ đi?”

Lục Hạo mất hứng, “Anh nói vậy là có ý gì? Qua hai ngày bọn họ mang đến cho em một cô gái, đừng nói với em là anh kêu em kết hôn với cô ta, sau đó sinh một đứa con nhé. Em nói cho anh biết, em nhất định sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ đòi sống chung với anh, nếu anh dám tự mình đi tìm đối tượng kết hôn, em sẽ cắt cái chân giữa của anh đấy.”

Vu Hướng Nam nghe câu nói đầy sự lưu manh của cậu, cũng không muốn chống đối lại, “Anh không sợ em bị cha em đánh, càng không tin em sẽ thất cổ, thế nhưng nếu vì vậy mà khiến cho cha mẹ em tức giận đến sinh bệnh, thì giữa chúng ta sẽ xuất hiện vết nứt đó.”

“Không có việc gì, chậu cây dưỡng tâm thảo mà anh tặng cũng đã ăn hơn nửa năm rồi, sức khỏe giờ rất tốt, sợ đánh người còn được đó, toàn thân trên dưới chẳng có chỗ nào không tốt cả.”

Vu Hường Nam xoa thuốc lên lưng cậu xong, sau đó dùng đèn hồng ngoại sưởi khô thuốc, rồi mới mặc áo ngủ cho cậu.

“Hai người muốn ở bên nhau, chẳng lẽ lại không có khó khăn hay sao? Trước đây tuy em đặc biệt ghét tên họ Lâm kia, nhưng hiện tại suy nghĩ lại, nếu không có hấn quấy nhiễu, thì làm sao tình cảm hai ta lại sâu đậm thế này, phải không? Ngẫm lại cha mẹ cũng là vì chúng ta mà nghỉ thôi, nếu không thì cũng đau đầu lòng đến vậy. Nếu như bọn họ chỉ quan tâm đến mặt mũi chính bọn họ, thì sẽ không thèm để ý tới chúng ta luôn đó. Nói ngắn gọn, đây là một cửa mà chúng ta không thể không qua.”

“Anh sợ chính là nếu không có khó khăn nào, cứ vậy mà sống, em sẽ thấy chán đó. Giống nhau vợ chồng lâu năm mà không có kích thích vậy, nhưng người ta thì còn có cái gọi là trách nhiệm gia đình, còn chúng ta, không có hôn nhân, không có con, làm sao mà lâu dài được. Bản thân chúng ta cũng chưa từng trải qua nhiều vấn đề, nên cũng không biết được thực chất vấn đề thế nào.”

“Vậy giờ anh thấy chán sao?”

Vu Hường Nam ngẫm lại Lục Hạo suốt ngày cứ diên diên từng từng, cảm thấy giữa hai người bọn họ sẽ không có khả năng thấy chán, suy nghĩ bản thân mình, thời gian rảnh thì thích trồng cây, chơi hoa, đã từng bị đồng nghiệp chọc là giống như đang về hưu non vậy. Toàn bộ sự kích thích mạo hiểm và yêu cầu cá nhân đều đặt hết vào công việc, thậm chí ngay cả trong công việc cũng không làm lòng anh gợn lên con sóng nào, tính tình của anh trời sinh chính là thích cuộc sống điềm đạm sự yên lặng, ngoài công việc ra, anh ghét sự thay đổi, thà rằng sống 1 cuộc sống bình đạm qua ngày là được rồi.

Lục Hạo thấy anh suy nghĩ đến xuất thần, liền kéo mặt anh qua: “Có hay là không?”

Vu Hường Nam lắc đầu: “Anh chưa từng có mối quan hệ nghiêm túc với 1 cô gái nào cả, ngoại trừ công việc ra, chỉ đơn giản là quen biết mà thôi, hơn phân nửa việc liên hệ có khi cũng không kéo dài được lâu. Sau này mới phát hiện bản thân đối với hấn ...”

“Không có việc gì, anh cứ nói đi, em không ngại.”

“Anh phát hiện anh có cảm giác với hấn, liền lập tức cắt đứt toàn bộ quan hệ với các cô gái, anh chưa từng nghĩ đến việc ở bên 1 cô gái sẽ như thế nào, cũng từng nghĩ đến việc sống độc thân suốt đời, sống 1 mình cũng không có gì khó, cho nên em không cần lo phần tình cảm của anh. Chỉ có điều, anh rất hiếu kỳ, trước đây em có nhiều bạn gái như vậy, sao lại có tình cảm với anh được chứ?”

Lục Hạo nở nụ cười: “Chưa từng nghe người đời nói sao? — Trong lòng mỗi người đều có một ngọn núi Brokeback Mountain (*), em qua lại với mấy cô gái đó cũng vì muốn giống mọi người thôi, mọi người đi tìm gái, thì em cũng tìm, ôm 1 cô gái xinh đẹp đi dạo bên đường, có mặt mũi lắm đó nha. Còn nếu kết hôn, thì em thấy mình còn khá trẻ, muốn chờ thêm khoảng thời gian nữa, chờ một người chân chính có thể khiến mình yêu thương. Kết quả anh lại xuất hiện, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh đang chạy vượt tốc độ bị em chặn lại, lúc đó em chỉ cảm thấy anh đang bị cảnh sát chặn phạt mà sao vẫn bình tĩnh đến vậy, rõ ràng hỏi nãy trông như đang gấp gấp vô cùng mà, quả thực đẹp trai cực kỳ, khiến em động tâm. Đương nhiên chỉ thật sự biết mình yêu anh khi phát hiện anh cùng tên họ Lâm kia có ám muội, mà hấn lại không xứng với anh, bên này thì vừa đối tốt với anh, bên kia thì đi tìm đối tượng kết hôn, đáng trách. Sau đó phát hiện ngay cả khi anh thất tình nhìn cũng rất đẹp, ý em là, về phong độ đó, dù tan nát cõi lòng vẫn giống như 1 mặt kính thủy tinh trong suốt, rất đẹp, rất sắc bén, nhưng lại không làm ai bị thương cả, người như anh khó mà tìm được thấy mô, em cảm thấy sao em lại có thể bỏ qua người như vậy được chứ?”

Vu Hường Nam nghe nghiêm túc, sau đó cười rộ lên: “Cái gọi là tình thánh, đại khái phải có một cái miệng khéo nói.”

“Ai nói chứ? Em lại thấy tình thánh là như Romeo vậy đó, liều chết vì Juliet.”

Vu Hường Nam nhắc nhở cậu: “Romeo mà không có một cái miệng giỏi dỗ ngon dỗ ngọt thì làm sao Juliet mê như điều đó.”

“Sai rồi, anh cho rằng Romeo leo lên cửa sổ là để đọc thơ sao? Đọc thơ dưới cửa sổ cũng được mà, quan trọng không phải là đọc thơ mà là dám leo lên cửa sổ, dám hành động đó.” Nói đến đây, Lục Hạo nhìn xuống phần người dưới của Vu Hường Nam, kỳ thực hai người họ đắp chăn kín mít, nhìn cũng chẳng thấy gì, nhưng ánh mắt tràn đầy ý tứ lưu manh thì không hề che giấu.

“Em bị đánh đến nỗi này mà còn có tâm tư đó à?” Vu Hường Nam ngạc nhiên.

Lục Hạo nghiêng người dè anh, cười nói: “Nhưng em đâu có bị đánh chỗ này.”

Vu Hường Nam đang nằm trong chăn, cậu liền đưa một tay vói vào trong chăn cởi bỏ quần anh, nhanh chóng lột sạch người anh ra. Lục Hạo chui đầu vào trong chăn hoạt động 1 chút, sau đó chui đầu ra lấy BCS trong tủ đầu giường mang vào người mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Vu Hường Nam đã xoay người nằm sấp rồi.

“Không phải anh nói tư thế này làm mệt hay sao, phối hợp không được tốt mà.” Lục Hạo tuy nói vậy, nhưng vẫn đưa ngón tay có bôi trơn vẽ loạn trong người anh.

“Cả người em đều toàn sẹo, anh nhìn thấy sẽ sợ”

Lục Hạo hì hì: “Vậy em không cởi áo là được chứ gì?”

Vu Hường Nam muốn quay người lại thì chợt Lục Hạo đưa tay đặt lên hông anh: “Nếu cuộc sống này đã định sẵn sẽ bình yên, thì em sẽ làm cho nó đa dạng hơn, tăng tình thú cho chúng ta vậy.” Cậu lấy gối đầu nhét xuống bụng Vu Hường Nam, rồi lấy thêm gối nhét vào chỗ chân gầy của anh để làm điểm chống, sau đó động thân, thông thả kiên định tiến nhập.

Trong nháy mắt Vu Hường Nam cắn chặt góc chăn, sự thâm nhập phía sau lưng không ngừng gia tăng, hơn nữa đến từ nhiều góc độ, như đang muốn mở rộng toàn bộ từng tế bào trong cơ thể của anh ra, khoái cảm cuộn trào mãnh liệt ập đến. Anh nghe thấy tiếng Lục Hạo nhẹ nhàng vang lên từ phía sau như đang dụ dỗ: “Đừng cắn, kêu lên cho thoải mái”

Ngay khi Vu Hường Nam thả góc chăn ra, trong cổ họng vang lên 1 tiếng kêu khiến Lục Hạo nhảy dựng, không chỉ có chút vang, mà là có chút thảm liệt.

Chính Vu Hường Nam cũng hơi sợ, thế nhưng tiết tấu của Lục Hạo khiến anh không có chút thời gian suy nghĩ nữa, cậu bé của cậu dao động bên trong anh quả thực khiến anh muốn khóc, nhưng không phải vì đau, mà là vì sướng. Anh thấy anh xong rồi, trước đây còn nghĩ đến việc muốn tu thân dưỡng tính, giống như mấy đạo sĩ trong chùa miếu cứ vậy cả đời thanh tâm quả dục cũng không có gì bất mãn, thế nhưng giờ anh biết là anh không thể làm được điều đó, anh rất thích cảm giác làm với cậu. Lục Hạo chính là khắc tinh lớn trong cuộc đời an tĩnh này của anh mà.

“Sao anh kêu thảm vậy, đau lắm à? Quả thật em rất muốn làm chết anh mà.” Lục Hạo lấy khăn giấy chùi cho cả hai xong, liền quăng nó xuống sàn, quay đầu lại quan tâm nhìn Vu Hường Nam.

Vu Hường Nam cũng có chút xấu hổ, anh không muốn mở mắt, cứ như vậy mà nằm sấp, tức giận “Hừ” một tiếng: “Nhưng cũng đâu thấy em có ý định dừng lại đâu.”

“Chủ yếu là do nghe thấy rồi nhiệt huyết càng sôi trào, không dừng lại được.” Cậu suy nghĩ một chút nói. “Hiện tại em phát hiện, ra mấy bộ phim GV kia khi kêu đều là giả.”

Vu Hường Nam khách quan lắc đầu: “Mỗi người đều có tiếng kêu khác nhau, khi em kêu lên cũng sẽ khác anh thôi.”

“Vì anh đâu có dè em.”

Vu Hường Nam không ngờ cậu lại nghĩ tới hướng này, anh chỉ nghĩ đàn ông nằm ở trên cũng có lúc rên rỉ hai ba tiếng chứ? Đột nhiên anh đặc biệt muốn biết Lục Hạo sẽ rên rỉ như thế nào, lòng càng lúc càng hiếu kỳ, còn về chuyện khác, “Lúc đó, có phải tiếng của anh rất khó nghe không?”

“Không có, nói thật, em nghe xong nhiệt huyết sôi trào, không dừng lại nổi! Lão Vu, tiếng kêu của anh thật sự rất tiêu hồn.”

Vu Hưởng Nam nghe được hai chữ “Tiêu hồn”, đột nhiên rùng mình một cái, anh chửi thề, cậu mới tiêu hồn, toàn nhà cậu đều tiêu hồn cả!**HẾT CHƯƠNG 23**

(1)

(2)

(3)

(*) Kaori: Brokeback mountain là một bộ phim của đạo diễn Lý An về đồng tính, câu này ý nói là trong lòng mỗi người đều có khả năng thích người đồng tính một cách tiềm ẩn nhưng do xã hội cần sinh sản để phát triển nên đa phần hành động theo số đông, lực chọn lấy vợ có con chứ không yêu đồng tính. Cái này hình như na na như tâm lý học gì đó mà Cao Kiến Quân có nhắc tới trong Xuân phong trầm túy

24. Chương 24: Tai Ương Ngập Đầu

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo vào một siêu thị nhỏ mua 1 tá chỗi lông gà, cung kính chạy về nhà hai tay trình lên, sau đó quỳ gối trong phòng khách, bày ra bộ dáng muốn đánh muốn đập gì tùy ý.

“Ngày mai con được nghỉ, không làm chuyện gì hết, chỉ là chờ cha hết giận mà thôi, cha cứ đánh đi, đánh chết thì thôi, cứ hạ thủ, à không, hạ độc thủ đi!” Lục Hạo hào khí.

Lục phụ nhìn cây lông gà mới được nâng lên trước mặt ông, lại nhìn thân người hôm trước mới bị đánh giờ còn sọc, nhất thời có chút nường tay. Còn Lục mẫu rất cuộc cũng là mẹ, dùng 10 tháng hoài thai sinh ra đứa con này, do một tay bà chăm từng ly từng tý, vất vả lắm mới có được suất khí như ngày hôm nay, bình thường nhìn là hơn 120% vui mừng, giờ cũng có đúng 120% đau lòng. “Thôi đi, coi như tìm được một người vợ không thể sinh vậy, người ta là con trai mà cũng chấp nhận theo nó, tôi thấy vậy cũng được.”

Lục phụ tức giận đến run: “Cũng do bà từ nhỏ chiều hư thôi, vô pháp vô thiên! Bà cũng không nghĩ lại là do chúng ta tập cho nó hư, còn nhà người ta là có gia giáo, làm sao mà chịu?”

“Cha mẹ Hường Nam đã đồng ý chuyện hai con rồi ...”

Lục Hạo nhỏ giọng nói.

Lục phụ cười nhạt: “Hừ hừ, nếu mà có cái vụ quỳ gối cầu xin này thì ngay cả tao cũng đồng ý thôi. Người ta là do đau lòng con mình, mày thấy người ta đó, làm cho người ta thương xót biết chừng nào? Tại sao chân của nó lại như thế? Nó đã như vậy mà cha mẹ nó còn nở lòng đem roi đánh nó sao? Người ta là muốn tao đánh cho mày tỉnh, để mày đừng đi quần lấy con trai người ta nữa đó.”

Lục Hạo ngẫm lại thấy cũng đúng, “Vậy cha cứ đánh đi, con cũng muốn được đánh cho tỉnh, con quần lấy anh ấy như thế, cũng cảm thấy khá bồn khoăn. Nhưng con không kiềm được bản thân mình, làm sao giờ?”

Đánh đi cha, nhiều chổi lông gà như thế, nếu bị hư con có thể mua tiếp.”

Lục phụ nhìn cậu thấy chết không sờn, trong đầu cũng khó chịu, liền bắt đầu đánh, nhưng chỉ dùng 3 phần lực.

Không xong chính là, thân cây trúc của chổi lông gà chợt gãy làm hai, khiến Lục phụ cả kinh, giận tím mặt: “Thằng quỷ thối mày, mua loại kém phải không? Tao phải đánh cho nát cái đầu gian xảo mày.” (*sặc* *Lục Hạo, anh xui quá!*)

Vụ đánh này thoáng cái đã dùng hết 10 cây, khiến toàn bộ phòng khách toàn là lông gà.

Lục Hạo nước mắt lưng tròng xuống dưới lầu, Vu Hưởng Nam đang ngồi ở trong xe chờ cậu nhận phạt xong hai người cùng nhau về, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng của cậu, anh liền hỏi: “Bị đánh thiệt hả?”

“Mất nhiều thời gian như vậy không thiệt thì là gì? Cũng do anh không, nghĩ rằng em sẽ bị đòn ít thôi, kêu mua loại dỏm 1 chút, nhưng vừa mới bị đánh 1 cái đã gãy làm hai, nhờ vậy mà khiến ông tức giận hơn, đánh cũng mạnh hơn.”

Vu Hưởng Nam nhanh chóng kéo áo cậu ra coi vết thương: “Cũng đâu phải do anh cố tình mua loại dỏm, sao biết sẽ như thế chứ, nghĩ bọn họ đánh hết 1 cây là đau lòng rồi. Xem ra, động cơ không tinh khiết quả thật hậu quả nghiêm trọng.”

“Không có việc gì, ngày mai chúng ta chuẩn bị roi, gắn thêm móc câu vào nữa, bảo chúng 1 roi thôi là không rõ máu thịt luôn.”

Vu Hưởng Nam liếc mắt: “Tốt, vậy anh sẽ chuẩn bị cho Lục lão gia 1 chậu cây độc được bôi vào roi một cái là sinh tử sinh ngựa ngay, bảo đảm em sẽ người đầy thương tích.”

“Không cần hung ác tới thế?”

Hai người về đến nhà đều như theo thường lệ mà thoa thuốc. Vu Hưởng Nam cau mày: “Nếu không dùng dùng khổ nhục kế nữa, dùng cách khác đi. Chẳng phải em lúc nào cũng nhiều mưu mẹo hay sao, lần này tự tìm cách cứu mình đi.”

Lục Hạo ngẩng đầu nhìn trời: “Nếu không em bị tai nạn, hoặc bị bệnh nan y gì đó. Nguyên vọng lâm chung chính là muốn ở bên cạnh anh? Bệnh nan y đi, hai ngày sau thì nói là chuẩn đoán nhầm.”

Vu Hưởng Nam lắc đầu: “Tính chất ác liệt, di chứng rõ ràng, không được. Huống hồ em vốn dĩ là 1 tên ngốc, bỗng dưng mở miệng nói bị bệnh nan y là bệnh nan y thiệt sao?”

Lục Hạo gõ đầu: “Giả ngây giả dại đi, do chia tay với anh mà bị chứng tự kỷ, trầm uất, thần chí không rõ,

nửa đêm bỗngưng hát, nháo cả ngày lẫn đêm.”

Vu Hường Nam phì cười: “Thần chí của em có lúc nào thanh tỉnh đâu?”

“Vậy anh để em đóng vai nam chính trong phim Quỳnh Dao đi, anh muốn em làm dạng gì, em làm dạng đó, anh nói kỹ thuật diễn xuất chưa đạt, em diễn cho đạt mới thôi, khí thế ngất trời luôn. Em sẽ làm tư thế Tây Tử Phụng Tâm (1), 10 người coi đảm bảo 9 người ói, còn 1 người ói xong chỉ hận không thể đập chết em mới thôi.”

Vu Hường Nam vuốt tóc cậu: ” Anh nghĩ chắc em chưa no đòn”

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cứ như vậy, Lục Hạo cứ về nhà mà ăn đòn, sau đó lại tiếp tục vui vẻ ăn nhậu. Hai lão Lục gia phát hiện mỗi lần cậu đến, thì Vu Hường Nam đều ngồi ở trong xe chờ. Sau đó đổi thành Lục phụ trong nhà đánh con, còn Lục mẫu xuống lầu mời Vu Hường Nam lên xem. Rốt cuộc gừng càng già càng cay, khổ nhục kế nhằm vào trưởng bối cuối cùng lại thành màn tiết mục ngược thân ngược tâm của hai người họ. Vu Hường Nam thấy cây chối lông gà của Lục phụ giáng xuống người cậu, rốt cục chịu không nổi, tiến lên cởi áo, cũng quỳ xuống, đầu gối phần chân giả bị động mạnh, chạm vào nền đất, tạo nên một tiếng Ầm thật lớn, hiệu quả kinh người.

“Ba à, con cũng muốn cùng Lục Hạo gọi người 1 tiếng ba, con thật lòng muốn ở bên cậu ấy. Không phải do cậu ấy quán lấy con, mà là do con, lúc trước con đã từng sống cùng 1 người đàn ông khác, là do con hại cậu ấy, cho nên nếu đánh ba cứ đánh con đi.”

Lục Hạo nhìn anh con mắt đỏ lên, sắc mặt trắng bệch, thăm nghĩ diễn kịch Quỳnh Dao thật chỉ có Vu Hường Nam mới hợp mà thôi.

Lục phụ tức giận, nói Vu Hường Nam gọi điện thoại về nhà kêu cha mẹ anh đến nhận con mình về xử lý, không phải con của ông ông không có tư cách quản giáo.

Lục mẫu hoà giải, dùng hết sức muốn kéo Vu Hường Nam đứng dậy, nín nín kéo kéo một hồi, cái trán Vu Hường Nam đổ đầy mồ hôi lạnh. Lục Hạo vừa nhìn đã biết chắc là lúc mà anh quỳ xuống đã chạm trúng vào phần nổi của chân làm cho nó sứt ra. Cậu nhanh chóng đỡ anh lên sofa, ba chân bốn cẳng mà muốn kéo ống quần của anh lên, nhưng Vu Hường Nam sợ lưỡng lão tưởng hai người họ đang dùng khổ nhục kế, chết sống không cho phép cậu kéo ống quần lên. Kết quả Lục Hạo ôm lấy chân anh “Oa” lên, gào khóc, vốn dĩ cậu chỉ định gào lên thôi, nhưng không ngờ thật sự quá quỳnh nên cứ thế mà nước mắt rơi xuống. Vu Hường Nam thấy cậu khóc thảm như vậy, nhất thời sửng sốt, trên đùi cũng do quá đau, nước mắt yên lặng rơi xuống. Giờ khắc này chẳng khác nào nhà trẻ cả, chỉ cần có 1 bé khóc là lập tức khiến toàn bộ các bé đều khóc theo, Lục mẫu cũng rơm nước mắt, bà rất thích xem phim Quỳnh Dao, xem Hoàn Châu Cách Cách mà cũng có thể khóc lóc nỉ non, giờ thì hay rồi, trước mắt bà giờ chẳng khác nào một bộ phim Quỳnh Dao cả, hành động thảm đến mức này, sao mà không khóc cho nổi? Bà chợt khóc còn thảm hơn con trai mình.

Lục Hạo đã từng thấy qua cách khóc của bà rồi, mỗi lần thấy đều mắc cười, nhưng lúc này cũng khó nhịn,

cũng may cả mặt đầy nước mắt, cho nên cậu ráng méo mặt lại bày ra khuôn mặt khuyên giải an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khóc mà.” Mẹ mà còn khóc tiếp con chắc chắn nhận không được mà cười mất thôi.

Nước mắt Vu Hường Nam bị dọa chảy ngược vào trong, khóc không được, chỉ ngơ ngác nhìn Lục mẫu gào khóc.

Lục mẫu vừa khóc vừa kéo hai đứa nhỏ vào trong lòng, những tình tiết chỉ có thể thấy trong mấy bộ phim truyền hình đầm nước mắt giờ đây lại xảy ngay tại nhà mình, khiến bà kích động vô cùng: “Đừng khóc nữa, nếu thật lòng yêu nhau là tốt rồi.”

Lục phụ rút cục sụp đổ, vứt luôn cả cây chổi lông gà, hét lớn một tiếng: “Cút! Cút! Cút! Đừng có tới nhà tao đòi ăn đòn nữa, dù sao coi như tao đoạn tử tuyệt tôn, còn phí sức dạy mày làm gì nữa?”

“Cha, cha định cho con bao nhiêu tài sản?”

Lục phụ tức giận đến giết người: “Tao còn chưa chết!”

“Con biết chứ, nhìn cha như vậy là biết cha trường mệnh 100 tuổi rồi, thế nhưng mấy người có tiền như cha cỡ tuổi này đều lập di chúc rồi, chắc cha không có con riêng bên ngoài đâu ha? Như vậy đi, con cũng không cần nhiều lắm, cha cho con khoảng 5.000.000 được không?”

“Xàm! 50.000 cũng không có cho mày.”

Lục Hạo vỗ đùi: “Vậy không xong rồi, ngay cả 50.000 cha cũng không có, vậy cha muốn Lục gia tồn tại thiên thu muôn đời bằng cách nào? Chẳng lẽ ăn không khí? Ít nhất cha cũng phải có 5.000.000, con sẽ dùng 200.000 để đi thụ tinh lưu hậu cho Lục gia, phần tiền còn lại phân nửa dùng để nuôi bé, còn phân nửa thì để cho con cùng Hường Nam xài là xong. Nhưng mà nhà ta làm gì có chừng đó tiền chứ? Ở bên ngoài chỉ có những người giàu mới có thể nói tới việc nối dõi tông đường thôi, cha thấy đúng không? Nếu nói lại, cha cứ hỏi Hường Nam đi, thủ trưởng bên bộ đội của anh ấy có người nào mà không phải là nhân vật phong vân, thuộc hạ ngàn vạn người, nhưng do cái gọi là chính sách kế hoạch hoá gia đình, lỡ mà sinh nhầm hai thiên kim, tương lai đều phải gả cho nhà người ta hết, haha, người ta cũng giống như cha đoạn tử tuyệt tôn thôi, vậy mà có ai khóc lóc nỉ non như cha không? Cha đừng trách con nói khó nghe, chúng ta như vậy mà còn muốn lưu hậu hay sao? Mấy năm gần đây chỉ còn bên hoàng thất Nhật Bản mới chú trọng việc này thôi, chẳng phải bình thường cha khinh thường nhất chính là Nhật Bản hay sao, sao bây giờ lại bắt chước người ta rồi?”

Lục phụ tức giận đến mắt trợn trắng: “Nói hết chưa, giờ có cút hay không? Mày không cút thì tao đi!”

“Sẽ cút, lập tức cút!” Lục Hạo lượn áo sơ mi cùng áo khoác trên mặt đất, kéo Vu Hường Nam đi, hình dạng của hai người chạy đi giống như gian phu dâm phụ vậy, rồi khỏi nhà chưa đầy 10s thì chuông cửa lại vang lên.

Lục mẫu đi mở cửa, Lục Hạo cúi người như chó chết chủ: “Hường Nam quên mũ rồi, xấu hổ, xấu hổ, cha!

Nếu lúc nào cha nhớ con, chủ yếu là muốn tìm con để đánh hả giận, thì cứ gọi cho con, con sẽ đến, dùng xe cảnh sát chừng 15 là tới được đây rồi.”

Cửa vừa đóng thì có 1 tiếng “Đốc” của chổi lông gà văng trúng cửa, đáng tiếc nội lực chưa đủ, trúng ngay cửa gỗ 1 cái rồi lập tức rơi xuống đất, lông gà mềm mại bay khắp nơi.

Vu Hường Nam dựa vào tường ngay cầu thang chờ cậu, mặc áo khoác, sắc mặt tái nhợt: “Hình như anh ... vô cùng đau!”

Lục Hạo quá sợ hãi, nhanh chóng đội mũ cho anh, rồi đặt quần áo vào tay anh, sau đó công người xuống đất. Lúc đến cửa chung cư thì ngay lúc xe taxi đến giờ giao ca, nên không thể gọi được xe, khiến cậu gấp đến độ giậm chân: “Haizzz, thật là nên mua 1 chiếc xe rồi.”

Mọi người qua lại nhìn Vu Hường Nam, 1 người mặc thường phục lực quân quả thật gây chú ý, mà lại đang được công trên lưng người khác càng khiến anh có chút khó xử, thế nhưng cảm giác đau đớn kịch liệt lại khiến anh không còn tâm sức để chú ý đến vấn đề mặt mũi nữa, cảm giác ấm áp từ lưng của Lục Hạo càng khiến anh cảm thấy thoải mái hơn. Anh gác cằm lên vai Lục Hạo, thấp giọng nói: “Đừng có gấp, anh cũng không đau lắm, đỡ rồi. Nếu không để Mike đến xem cho anh đi, có lẽ phần chân giả của anh có vấn đề rồi.” Vu Hường Nam tìm điện thoại di động trong túi áo, gọi điện cầu cứu bác sĩ chân giả.

“Muốn xuống để kiểm tra chút không?”

“Quên đi, người ra vào có không ít người biết em, nếu anh ở chỗ này mà tháo chân giả ra thì sẽ dọa người đó. Bất quá ... em cứ thả anh xuống trước đã.”

“Không!” Lục Hạo thoáng quay đầu lại, dùng thanh âm nỉ non nói: “Nếu em không công anh thì sẽ đau lòng chết mất. Em đang lo không thể quang minh chính đại ở sát bên anh nè, anh thấy như giờ nè, quả là hình ảnh cảm động lòng người mà, quân dân một nhà tình cảm thâm sâu! Đây, đừng nhúc nhích, cha mẹ em đang nhìn đấy, phối hợp chút đi, đây là thời điểm để em thể hiện đó, từ lâu 3 nhìn xuống thì có thể thấy rõ, cho nên chú ý ngôn ngữ hình thể cùng biểu tình khuôn mặt chút đi!”

Vu Hường Nam nghe được nửa đoạn trước thì có cảm giác êm ái, nhưng nghe được câu sau, nhất thời có cảm giác như đang cầu kết với nhau làm việc xấu, nhanh chóng dựng người lên, giấy dựa muốn xuống đất.

“Đây đây, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích! Sao hồi này còn anh đứng cùng em quỳ, cũng không quan tâm là chân không thể chịu nổi, sao giờ lại xấu hổ rồi?”

Vu Hường Nam suy nghĩ, đúng vậy, dù sao cũng y như vậy, đơn giản là làm thêm một chút cho có hình thức, anh nắm chặt lòng bàn tay, quàng lấy cổ Lục Hạo: “Lão Lục, lỡ đến lúc em già rồi không thể động đậy được nữa thì anh làm sao?”

“Khi đó em dùng gậy chống để đi, em sẽ mượn hai cô y tá dùng xe lăn đẩy hai chúng ta ra ngoài tản bộ.”

Vu Hường Nam cảm thấy hình ảnh đó cũng đẹp, liền căn lấy cái lỗ tai Lục Hạo đang lải nhải.

Được một hồi, điện thoại di động Vu Hường Nam vang lên, vừa mới bắt thì có 1 tiếng nói xém chút nữa bị phá vỡ màng tai anh: “Leo, tôi không đến đó ngay được, giao thông bị ùn tắc rồi, thật là đáng sợ, tôi định đổi đường khác, cứ ở đó chờ tôi đi!”

“No!” Vu Hường Nam cũng kêu to, dựa theo tính tình của Mike trừ khi đi đúng con đường lớn thẳng tiến, còn không nếu để y đổi đường, kết quả chắc chắn là bị lạc. Anh thả lỏng người, sau đó nói bọn họ sẽ đến chỗ y, đồng thời bảo đảm có người đi cùng.

“Is that guy?”

Vu Hường Nam thấp giọng cười nói: “Đúng vậy.”

Điện thoại vang lên 1 tiếng thất vọng: “Ồ ... cho nên anh cứ cự tuyệt tôi đó hả? Tôi cao hơn cậu ta, đẹp trai hơn cậu ta, hơn nữa còn là bác sĩ của anh nữa, vì sao tôi không được?”

Vu Hường Nam phì cười: “Mike, anh rất tốt, thật đó! Tôi luôn nghĩ quen 1 bác sĩ chân giả sẽ tốt hơn quen 1 cảnh sát giao thông, thế nhưng người Bắc Âu thuần chủng trên thế giới càng lúc càng ít rồi, anh nên ... uhm ... kết hôn sinh con, đừng làm lãng phí ghen của anh.”

Lục Hạo xoay tay hơi quá: “Xe tới xe tới, nói với y là chúng ta lập tức đi, kêu y về bệnh viện chờ chúng ta đi.”

Hai người ngồi trên xe, Lục Hạo quay đầu nhìn kỹ Vu Hường Nam, đột nhiên nở nụ cười.

Trên đùi Vu Hường Nam còn đau, bất mãn nói: “Cười cái gì?”

“Em đang suy nghĩ, thằng giặc tây đó chịu cúi mình đến vậy, thì ra là do anh.”

“...” Vu Hường Nam quan sát cậu. “Này, không phải em cũng tốt nghiệp cao trung hay sao, coi bộ tiếng Anh cũng khá tốt nha.”

“Quá khen quá khen, từ lúc phát hiện ánh mắt của tên quỷ tây kia nhìn anh không ổn, thì em đã bắt đầu học lại tiếng Anh rồi.”

Vu Hường Nam sờ sờ đầu của cậu: “Đáng tiếc ... nếu lúc học cao trung em cũng có tinh thần như thế này, cũng không sợ là không lên được đại học.”

“Anh học được thạc sĩ thì thế nào, cũng tìm trúng 1 tốt nghiệp cao trung thôi.”

Hai người lần lượt xỉ nhục nhau, khiến tài xế đại ca phía trước mở miệng nói: “Hai người là 1 đôi à?”

Sắc mặt Vu Hưởng Nam cứng đờ, đã quên mình đang trên xe, nhưng Lục Hạo đồng dục: “Đúng vậy, sư phụ, anh thấy hai chúng tôi có xứng không?”

“Anh em của tôi cũng là dân bộ đội, cũng giống hai người vậy, nhưng sau này lại có chuyện, hai người nhớ cẩn thận.”

Lục Hạo nghe xong trong lòng khẽ động, rốt cục nghiêm trang nói: “Vâng, cảm ơn, chúng tôi nhất định chú ý đúng mực.”

Hai người rốt cục xuyên qua dòng xe cộ cuộn trào mãnh liệt để đến được bệnh viện, chân giả của Vu Hưởng Nam được tháo xuống bắt đầu tiến hành rồi kiểm tra sửa chữa, còn vết trầy trên da của anh cũng phải xử lý khử trùng, giày vò đến sau nửa đêm mới xong.

Mike kiên trì kêu Vu Hưởng Nam nằm viện quan sát, còn Vu Hưởng Nam muốn về nhà, uống thuốc hạ sốt rồi cố gắng năn nỉ, cuối cùng cũng hai người họ 3g sáng cũng có thể quay về nhà.

Lục Hạo nằm mơ cũng không nghĩ vừa mới sáng sớm mở cửa nhà thì sẽ gặp ngay hai lão Vu gia. Lúc đó cậu cũng mới chợp mắt khoảng 2 tiếng, còn buồn ngủ xoa con mắt, toàn thân trên dưới chỉ mặc đúng cái quần cộc, vì mới bị đòn xong, nên theo sự hình dung của Vu Hưởng Nam, tựa như 1 con đại mãng xà nhiệt đới. Hiện tại con đại mãng xà này đang cầm đồng tử chổng chất đặt trước cửa, chuẩn bị một lát đi làm thuận tiện bỏ rác luôn, kết quả cửa thang máy “Đình” một tiếng mở, cậu ngẩng đầu, con mắt tròn tròn.

Chỉ nghe “Oa” hét thảm một tiếng, Vu Hưởng Nam trong phòng vệ sinh phun ra bọt kem đánh răng trong miệng, nhanh chóng hét lên: “Lục Hạo? Sao vậy?” Chân giả của anh còn đang sửa ở bệnh viện, nên hôm nay chuẩn bị ngồi xe lăn đi làm, cho nên Lục Hạo vừa đỡ anh vào toilet rửa mặt đánh răng, nên không có gây chống nào trong phòng vệ sinh cả.

Cũng may Lục Hạo bỗng nhiên chạy ào, bắt chấp tất cả nâng người anh vào trong phòng ngủ, rồi cậu nhanh chóng lấy quần áo từ trong tủ quần áo ra: “Nhanh lên nhanh lên, mặc vào mặc vào.”

Vu Hưởng Nam lấy khăn tay trên tủ đầu giường lau đi bọt kem đánh răng bên khóe miệng, thấy bị giục quần áo khiến anh có chút khấn trương, hơn nữa phòng khách tự dưng có có động tĩnh, chắc là người đã được Lục Hạo cho vào. Hoặc nói đúng hơn, do Lục Hạo hoảng loạn quá, nên không thèm đóng cửa, giờ người đã tự vào.

“Bên ngoài là ai?”

“Ba mẹ em.”

“À? Cha mẹ em chạy đến tận đây truy sát à?”

“Không phải cha mẹ em, mà là ba mẹ em, không phải sao? Vu lão gia giá lâm!”

Đôi tay đang cài nút áo áo sơmi run lên: “Thiệt hả?”

“Trước giờ có khi nào họ dùng chiêu tập kích giống vậy không?”

“Với Tiểu Bắc thì có, nhưng với anh thì không ...”

Hai người còn đang ở bên trong hầm ỉ, thì chợt nghe bên ngoài Vu lão thái gia “Hừ” một tiếng “Thân thể mày như vậy còn mặc quần áo sao? Không ra lẹ đi!” **HẾT CHƯƠNG 24**

(1) chỉ bệnh trạng của mỹ nữ; xưa có chuyện Tây Thi khi buồn sầu thường ôm tim nhứu mày nhưng vẫn rất đẹp.

“Cha, cha định cho con bao nhiêu tài sản?”

“Con biết chứ, nhìn cha như vậy là biết cha trường mệnh 100 tuổi rồi, thế nhưng mấy người có tiền như cha cỡ tuổi này đều lập di chúc rồi, chắc cha không có con riêng bên ngoài đâu ha? Như vậy đi, con cũng không cần nhiều lắm, cha cho con khoảng 5.000.000 được không?”

“Vậy không xong rồi, ngay cả 50.000 cha cũng không có, vậy sao cha sống thiên thu được chứ= vậy cha muốn Lục gia tồn tại thiên thu muôn đời bằng cách nào? Chẳng lẽ ăn không khí? ...”

Mai_kari: Tui mà có đứa con như vậy chắc tức ói máu ngay tại chỗ không kịp lập di chúc quá! chưa thấy đứa con nào hám trai bỏ cha mẹ như thằng Hạo này!!! @~@

Kaori: Lục Hạo hiểu thảo thật! O_o.

25. Chương 25: Phụng Chỉ Phản Công

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vu lão thái gia ngồi nghiêm chỉnh, còn Vu lão thái thái thì lại đưa mắt nhìn Lục Hạo cùng Vu Hướng Nam đang nhìn hai người họ.

“Người của cậu ... khụ ... khụ ... là do Hướnɡ Nam đánh sao?”

“Phải.”

“Không phải.”

Vu lão thái gia mặt hứnɡ, nhúu mày nói: “Sao vừa phải lại vừa không phải?”

Lục Hạo giành nói: “Con chọc Hướnɡ Nam tức giận, anh ấy liền đánh con, không có việc gì đâu, nhìn thế thôi chứ không có đau.”

Vu gia lưỡng lão nhìn nhau, thăm nghĩ con trai mình thì ra cũng có cái thói này.

(Ông Vu bà Vu nghĩ gì nhỉ? Bao lực gia đình hay SM? O.o)

Vu Hướnɡ Nam nói: “Đừng nghe cậu ấy nói bậy, là do ba cậu ấy đánh đó, vì nhà bọn họ không đồng ý cho hai tụi con ở bên nhau.”

Vu lão thái gia mặt trầm xuống: “Lục Hạo, không phải cậu nói chuyện nhà cậu cậu sẽ lo sao? Mất nhiều thời gian rồi hử, nếu như cậu không chắc thì nên sớm chia tay với Tiểu Nam đi, đừng làm lỡ đời con tôi.” Thấy mặt Lục Hạo đỏ lên, ông liền lớn tiếng nói. “Nếu vậy, cậu gọi điện cho cha cậu đến đây một chuyến đi, chúng tôi ngồi xuống nói chuyện với nhau.”

“À ... à ...” Chuyện này ngay cả Vu Hướnɡ Nam cũng tròn mắt. “Cha ... người ta đã không đồng ý, cha còn làm lớn chuyện vậy, còn muốn gọi nhà người ta đến đây để giáo huấn hay sao?”

“Nói cũng đúng ...” Mặt mũi Vu lão thái gia có chút khó coi, ông cũng chỉ vì chuyện con gái mà bôn ba mà thôi, lúc trước đứng trên cương vị là cha vợ, thì ông cũng không cảm thấy chuyện này không quá gì. Còn chuyện của con trai thì ông hoàn toàn không có kinh nghiệm, tự dưng bị chuyển vai khiến ông nhất thời không kịp thích ứng, ông không muốn để xảy ra sơ suất nào, đây là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm.

Gia trưởng hai nhà Lục Vu tiến hành gặp mặt trong 1 phòng ở khách sạn, Lục Hạo cùng Vu Hướnɡ Nam chỉ đơn giản là đi theo cùng trưởng bối mà thôi.

Mới vừa vừa ngồi xuống, lúc đầu hai nhà còn khách sáo, nhưng sau đó Lục phụ vào thẳng vấn đề, nói ông ấy muốn đánh tan cái nguyện vọng của đôi uyên ương này, vốn dự định khi nói ra có thể khiến hai bên nhà nhận ra mình có cùng quan điểm, cũng là nguyện vọng tốt dành cho cả hai bên nhà, nhưng có điều cách nói của ông có chút nhầm lẫn, không nói thẳng vào vấn đề chính, mà chỉ liên tiếp khen Vu Hướnɡ Nam là thanh niên có tài, sau đó hạ thấp Lục Hạo xuống ngay cả chuột cũng không bằng. không biết Vu lão

thái gia nghe thế nào vào tai, mà sắc mặt càng ngày càng âm trầm: “Thế nào, thì ra ông chê con tôi không xứng với Lục gia các ông sao? Vì nó bị mất 1 chân?”

“Đâu đâu, lệnh lang thân tàn chí kiên, là thanh niên chuẩn mực.”

Một chữ ‘tàn’ vào tai của Vu lão thái gia, lập tức chọc cho Vu lão thái gia tức giận: “Tôi còn chưa chê Lục Hạo nhà ông mù chữ đó!”

Kết quả món ăn còn chưa kịp lạnh thì hai lão đầu đã muốn đánh nhau rồi, bữa cơm đó kết thúc chẳng vui vẻ gì. Hai gia trưởng dẫn con trai quay về nhà mình, mà vợ chồng son ở cửa khách sạn cũng không dám trình diễn tiết mục cầm tay hai mắt nhắm lại, chỉ nhìn nhau xem như tạm biệt.

Mới lên xe, Lục Hạo đã nhắn tin: “— Cha em tức muốn điên rồi, nói cha của anh ánh mắt nhỏ như cây kim.”

Vu Hường Nam nhắn lại cho cậu: “—Cha anh cũng đang chờ đây nè!”

Một bàn tay khô ráo ấm áp vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Hường Nam, Vu mẫu không nói gì, chỉ mỉm cười coi chừng con trai mình. Phó lái ngay phía trước chính là Vu lão thái gia đang hùng hùng hổ hổ, Vu mẫu rất cục nhen không được nói: “Nghỉ ngơi chút đi ông, lần trước lúc Tiểu Bắc nói muốn kết hôn, ông cũng mắng cả nhà người ta chẳng còn chút mặt mũi nào, ra bộ đáng gì nữa chưa, không có chút phong độ.”

“Chuyện này có thể so với chuyện Tiểu Bắc hay sao?” Vu lão thái gia tàn bạo nhìn Vu Hường Nam đang còn giật mình ở phía sau. “Con muốn ở bên nó cha không có ý kiến, còn cha của nó thì không cần để ý tới, người thì không chấp với ánh mắt thấp kém của chó. Dù sao thanh niên hiện tại cũng là tự mình quyết định cuộc đời mình, không sống cùng cha mẹ, cũng không ngại. Nếu ông già ấy lấy chổi lông gà định đánh người, thì con cứ giật lại, sợ gì chứ? Bất quá cha muốn nói rõ với con chuyện này, nam nhân Vu gia chúng ta tuyệt đối là người đàn ông thuần 100%, con hiểu ý cha không?”

Vu Hường Nam tất nhiên là hiểu, nên khuôn mặt đỏ bừng.

Vu gia nhị lão ở lại vài ngày rồi cũng trở về, cả hai người họ nỗ lực cố gắng hết sức muốn gia trưởng hai nhà ngồi lại tâm bình khí hòa ăn một bữa cơm lần thứ hai, nhưng không như ý, hai lão đầu kiên quyết bày tỏ quan điểm cả đời này không muốn qua lại với nhau. Mà Lục Hạo cho rằng Vu mẫu hiền lành chắc sẽ giúp cậu khuyên bảo hai câu, kết quả bà nói bà tin Phật, tin duyên phận, có duyên chắc chắn sẽ ở bên nhau, không cưỡng cầu được.

Lục phụ còn đang muốn giam lỏng con trai mình ở nhà, thế nhưng Lục Hạo là một thằng nhóc biết luật, la hét nói giam cầm phi pháp sẽ bị ở tù, nhanh như chớp liền bỏ chạy. Cậu tá túc tại nhà lão đại hình cảnh vài ngày, nghe nói Vu phụ Vu mẫu đã “hồi phủ”, liền nhanh như chớp ra sân bay tiễn, sau đó nắm tay Vu Hường Nam vô cùng cao hứng chạy về nhà.

“Mấy ngày nay em không chịu đòn, cha em đã đem toàn bộ hận thù chuyển hết sang người cha anh rồi,

chưa nói đến việc không cho hai đứa mình ở bên nhau.”

Vu Hường Nam có chút khó xử: “Thế nhưng bọn họ ằm ỉ thành như vậy không được cho lắm.”

“Bọn họ làm gì mà có cơ hội ằm ỉ nữa? Cứ coi như họ đang tụng kinh đi.” Lục Hạo bắt đầu công tác rửa mặt trước khi lên giường, cởi T-shirt, toàn thân còn dấu lằn do bị đòn, Vu Hường Nam nghĩ đến lời dặn dò của cha mình, đột nhiên nuốt nước miếng. Lục Hạo trời sinh có thân người hơi cao, không cần rèn đúc gì nhiều cũng có được đôi vai dày rộng, ngực cậu rộng, thắt lưng lại co dãn, hai đùi thon dài thẳng tắp, toàn thân mang màu lúa mạch khỏe mạnh. Ngoại trừ chân hơi nhiều lông, toàn người đều rất đẹp, nhìn thuận mắt, bất quá vấn đề lông chân này, theo cách nói của Lục Hạo thì đó chính là phần lông quan trọng nhất của người đàn ông. Vu Hường Nam mắt hững, anh cũng có lông chân, thế nhưng so với cậu thì thừa hơn nhiều, chẳng lẽ ý của cậu thì anh không giống một người đàn ông hay sao.

Anh cần phải để cậu hiểu, có phải đàn ông hay không thì không phụ thuộc vào số lông chân.

Vu Hường Nam lúc thường hay chú ý tới chỗ nhô lên ngay giữa quần soóc của cậu, nhưng lúc này lực chú ý lại tập trung vào cái mông hơi hơi nhếch của cậu.

“Này ... hình như cha anh có chút hiểu lầm mối quan hệ của hai chúng ta, ông ấy nghĩ anh ở trên.”

“Anh muốn thượng em?” Lục Hạo nhìn anh.

“Em không muốn?”

“Muốn thượng thì thượng, dù sao cũng thích mà, em còn đang suy nghĩ một người như anh mà lại chịu làm một 0 tình khiết hay sao?”

Vu Hường Nam không ngờ tới phản ứng của Lục Hạo: “Em không ngại?”

“Sao em lại phải chú ý tới vấn đề đó chứ? Trên thế giới mặc dù có tình khiết 0 tồn tại, thế nhưng tỷ lệ tình khiết 1 cũng nhỏ đến đáng thương, em cũng không nghĩ mình lại thuộc số ít đó. Thông thường em mua vé số nhiều lắm trúng được có 5 đồng, em không muốn lãng phí xác suất trúng thưởng nhỏ bé ấy, nên em nghĩ không bằng đem cái tỷ lệ này chơi xổ số Mark Six (1) cho sướng.”

Vu Hường Nam nghe được hơi sững sốt, Lục Hạo đem phần dưới của mình cọ cọ vào chỗ dưới của Hường Nam, cười dâm dăng: “Rất cực anh cũng nảy sinh dục vọng với em rồi nha?”

“Anh nói ... em có thể đừng dâm dăng như thế được không?” Vu Hường Nam ghen nửa ngày, rốt cục nói ra được một câu.

*Chị Đường: Tình tiết phản công dưới đây, nếu người nào không đủ sức khỏe, xin hãy lướt qua, xem tiếp

chương sau ...*

Nói dâm dăng lập tức bắt đầu dâm dăng, anh mò tìm KY trên đầu giường, Lục Hạo vô cùng phối hợp mà nằm thẳng, Vu Hường Nam hôn cổ cậu dần lướt xuống dưới, có chút khó khăn mà làm dạo đầu, kết quả khi anh khởi động nửa người trên thử, thì lập tức lắc đầu: “Không được, không được tự nhiên.”

Anh không có đầu gối để chống, nếu như chèn cái gối làm điểm tựa thì quá mềm, không thể chịu được lực, nếu như mang chân giả, thì loại động tác cần yêu cầu cao về lượng vận động mạnh này, chính là dùng đầu gối làm điểm chống, dù thế nào cũng không được tự nhiên. Hơn nữa nếu cổ quá, có thể làm trầy da khiến bị thương, chỉ vì muốn phong lưu khoái hoạt thì cái giá này hơi bị lớn.

“Nếu không anh nằm xuống đi, em ở trên tự động.” Lục Hạo nhìn khuôn mặt u buồn của anh, lập tức dăng ra điệu kẻ, vừa đẩy người anh ngã xuống, chuẩn bị đổi tư thế cưỡi ngựa, Vu Hường Nam lập tức sợ hãi lăn qua 1 bên.

“Sao thế? Không thích à?”

Vu Hường Nam chỉ vào mũi cậu: “Em ... em ... sao em lại dâm đến mức này cơ chứ, quả thật khiến anh muốn đánh chết em mà.”

“Thì ra quan nhân thích sự tiết liệt? Ra từ trước tới giờ em đã hiểu lầm rồi.” Lục Hạo gãi gãi đầu. “Vậy anh nói giờ phải làm sao? Thường khi người ta thượng đều dùng tư thế này mà, em ở dưới thì anh phản không được, mà chủ động lên người anh thì anh nói em dâm dăng, hành vi phóng dăng.”

Vu Hường Nam lùi về một góc trống, kéo chăn: “Ngủ!”

“Đừng trốn mà, Mao chủ tịch có nói, chúng ta cần phải biết vượt qua khó khăn, không có điều kiện thì chúng ta sáng tạo ra điều kiện để thượng!” Nói xong cậu kéo chăn trên người Vu Hường Nam ra, lại dùng chiêu liếm cắn mà chọc cho Vu Hường Nam đứng thẳng lên thêm một lần nữa, quay đầu lại kiểm 1 cái BSC cùng KY đưa đến tay Vu Hường Nam: “Đừng nói ngay cả cái này cũng để em làm giúp anh, mắc công anh lại mắng em.”

Vu Hường Nam thấy cậu dưng cảm hiển thân như vậy, cũng không tiện từ chối, anh kéo người Lục Hạo nằm sấp xuống, chuẩn bị dùng tư thế đi vào từ phía sau. Cảm giác được có thứ bôi trơn ngay đùi, Lục Hạo cười rộ lên: “Lão Vu, vì sao khi anh nói anh muốn làm em lại khiến em rất vui nhỉ? Giờ em mới biết em không phải loại hình trình trung tiết liệt đó

(Ngoại trừ Lục Hạo không biết ra thì cả thế giới đều biết điều đó hết rồi. o.o)

“Phục” một tiếng, cơn tức của Vu Hường Nam lên đến đỉnh điểm, anh nghĩ, ông đây muốn làm em mà em phản ứng cái kiểu gì vậy? Anh hạ người lấy chân giả trên ghế xuống gấn vào, đeo lại dây lưng giữ cố định một cái “cột”. Anh xuống đất, sau đó vươn tay, kéo lấy một chân của Lục Hạo, đem người lật úp sấp trên giường, rồi thô lỗ đem hai cái gối đầu nhét vào bụng dưới Lục Hạo để mong cậu nâng lên

Lục Hạo quay đầu, thấy tư thế của Hướng Nam, nhất thời trong lòng run lên, vẻ mặt say sưa: “Hướng Nam, nhìn anh như vậy thật quá đẹp trai đi, quá gợi cảm, ngẫu lắm.”

Vu Hướng Nam sững sốt, Lục Hạo là đang khen mình ư? Trước đây khi hai người trên giường, Lục Hạo luôn luôn không ngừng khen anh, có đôi khi trong lời nói có chút thô tục, anh đang nghĩ dù sao giờ anh cũng chuẩn bị làm cậu, có nên khen lại cậu hai câu “Gợi cảm, cái mông cao, rất chặt” không? Suy nghĩ xong anh lại cảm thấy cả người lạnh run, thôi vậy, hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chóng thượng thôi. Đứng ở bên giường, hai tay Vu Hướng Nam tách mạnh hai chân Lục Hạo ra, đỡ thắt lưng rồi động thân, kết quả Lục Hạo kêu thảm một tiếng “Oa”, anh không dám đi vào tiếp, chỉ có thể duy trì chiều sâu 1/3 mà thôi.

Tiếng kêu đó tuyệt đối không phải vì sướng, mà do đau đớn cực kỳ. Hô hấp Lục Hạo gấp lên, trong miệng cắn drap giường khóc thét: “Khốn, sao lại đau như thế đến vậy chứ?”

“Rất đau?” Vu Hướng Nam có chút khấn trương, ngay cả động cũng không dám động.

“Đừng có dừng lại, anh có thể nhẫn nhưng sao em chịu nổi chứ? Nào, thượng đi!”

Vu Hướng Nam được cổ vũ, một bên vừa cố gắng điều chỉnh sức, vừa chậm rãi đẩy vào. Lục Hạo tuy không còn kêu nữa, nhưng toàn bộ lông tơ trên lưng đều dựng thẳng như con nhím. Đau thì chắc không thể giả vờ được rồi, anh nghĩ có khi nào anh sẽ làm chết cậu không, dù không chết thì cũng khiến cho máu thịt không rõ, không thể không vào bệnh viện được.

Ai biết Lục Hạo nằm dưới lại giả vờ: “Thống khoái chút đi, sao anh lại nửa vời vậy, rốt cuộc có làm đến cùng hay không?”

Vu Hướng Nam thoáng lui ra, nhìn chỗ kết hợp phía dưới, huyết khẩu bị mở rộng đến cực hạn, trở thành 1 tầng mỏng manh bao bọc lấy bản thân mình, còn phân thân của mình lại dính chút máu. Có thể làm cho chảy máu thiệt kìa, anh suy nghĩ chẳng lẽ kỹ thuật của mình tệ đến vậy sao? Hay do dạo đầu cũng không làm đủ, nhớ kỹ lúc đó chính mình không có thấm đến vậy mà? Theo lý thì “cậu bé” của hai người cũng không chênh lệch lắm, mà Lục Hạo còn hùng tráng hơn mình nữa mà, cũng vì vậy mà anh với tư cách là một người đàn ông thấy khó chịu vô cùng. Ngay thời điểm vô lực đến cực điểm Lục Hạo lại an ủi anh: “So với đàn ông đông phương thì em thuộc cỡ lớn rồi, còn anh chính là tiêu chuẩn bình thường đó, đừng thương tâm! Anh xem mấy phim G của phương Tây thử đi, mấy thằng tây có ‘vũ khí’ dài như cánh tay vậy, thứ ấy mới dễ chết người đó. Nếu anh cũng muốn giống như vậy thì em không dám ở bên anh đâu.”

“Hạo à ... chỗ đó ... chảy máu rồi, còn muốn tiếp không?”

Lục Hạo “hừ hừ” hai tiếng, ai oán không gì sánh được: “Ha, cái này anh phải xem lại năng lực chính mình đi, em chưa từng khiến anh chảy máu đó.”

Vu Hướng Nam đầu đầy hắc tuyến.

“Làm nhanh chút đi, dù sao cũng đến cỡ này rồi, đừng có làm ra chuyện gì khác là được, dù sao cũng không

chết được.” Dừng một chút, cậu giục. “Mau đi, em không còn đau nữa, mau động đi.”

Vu Hường Nam thử trườn động vài cái, biên độ động tác không lớn, thế nhưng phân thân cảm nhận được sự phun ra nuốt vào, nội bộ nóng rực mang đến xúc cảm khác hẳn với cảm giác ra vào trong miệng. Cơ thể Lục Hạo chậm rãi trầm tĩnh lại, đường nét trở nên nhu hòa hơn, hai cái mông dưới ngọn đèn càng thêm chói mắt, kích thích thị giác cường liệt cùng thể nghiệm xúc giác mẫn cảm khiến trong đầu Vu Hường Nam sản sinh 1 chút tà ác. Tay anh lướt xuống dưới vai Lục Hạo, một đường vuốt ve da cậu, cuối cùng dừng lại ngay trước cặp mông rắn chắc — Kỳ thực, phía sau của thằng nhóc họ Lục này không được sử dụng, cũng khá tiếc.

Lục Hạo nhận cảm giác đau nhức, theo sự đưa đẩy càng lúc càng nhanh của Vu Hường Nam, cảm thấy nội tạng của mình chuẩn bị đầy nát rồi. Theo tiêu chuẩn đánh giá, công tác chuẩn bị cũng coi như đầy đủ, dù xét đến cùng bản thân mình cũng là người bị thao. Lục Hạo ảo não suy nghĩ, vì sao Vu Hường Nam ở dưới lại có hình dạng sướng ngất trời, còn mình lại chịu khổ thế này? Lỡ lão Vu này nghiện thao, chẳng phải cuộc đời mình từ đây về sau bị kịch rồi sao? Đương nhiên, đây là lần đầu tiên, ai có thể lần đầu tiên mà có thể khiến lão Vu thiên tài tỉnh ngộ được như vậy chứ? Xét đến cùng chính là Lục Hạo cậu là thiên tài, lần đầu tiên là có thể khiến cho đối phương sướng rồi, phải, mình quả là một nhân tài 419!

(Mô Phật, Hạo ca, anh tự hào về điều đó dữ ~!)

“Còn đau không?” Vu Hường Nam dừng dừng hỏi.

“Hoàn hảo, nhưng vẫn chưa cảm giác được gì cả, em hỏi anh này, có phải bình thường anh giả vờ không chứ? Như vậy cũng không tốt đâu, có thể làm ảnh ... A ...!”

Vu Hường Nam vừa nghe liền phát hỏa, không đợi cậu nói xong liền động thân 1 cái, ai biết Lục Hạo ở dưới cương một chút, sau đó hưng phấn mà nói: “Ai, được rồi được rồi, cảm giác được rồi!”

“Câm miệng!” Cảm giác được bản thân mình trong lúc làm còn bị người ta chỉ đạo, điều này làm cho Vu Hường Nam cảm thấy Lục Hạo quả thật dâm đảng hết chỗ nói. Anh hạ thấp thất lưng áp xuống toàn lưng Lục Hạo, một tay bóp đùi cậu, một tay đến lộng dục vọng dần dần ngẩng đầu của Lục Hạo. Đưa đẩy 1 chút, Lục Hạo kêu to, có hơi khoa trương 1 chút, khiến Vu Hường Nam hận không thể đẩy chết cậu đi, vì vậy bàn tay trên đùi cậu lướt lên trên, che miệng Lục Hạo lại.

Con mắt Lục Hạo trừng lớn, trong cổ họng chỉ có thể hừ hừ, thanh âm như đang gãy dựa khi bị cường bạo vậy, Vu Hường Nam động mạnh thêm mấy cái, cuối cùng phóng thích.

Lục Hạo thừa dịp cả người anh cứng lại liền gãy dựa thoát ra khỏi tay của Vu Hường Nam, thân dưới trượt qua 1 bên mắng to: “Anh muốn làm em ngọt thổ sao ...”

Vu Hường Nam toàn thân thoát lực, ghé vào trên giường hữu khí vô lực hừ hừ: “Anh kêu em câm miệng, sao em không câm chứ?”

“Sướng không được kêu sao?”

Khi sướng thì muốn kêu, đây là phản ứng theo bản năng, không có gì, thế nhưng “Em kêu thế quá dâm dăng, anh nghe không lọt tai.”

Lục Hạo quay đầu liếc mắt Vu Hường Nam, liền nở một nụ cười câu nhân: “Anh không thích à? Là đàn ông thì đều thích mà.”

Vu Hường Nam cũng không muốn phản bác, đúng vậy, đàn ông ai mà chẳng thích có chút dâm dăng trong đó? Nếu mình nói mình không thích chẳng khác nào nói mình không phải đàn ông? “Em thích dâm dăng như vậy không có nghĩa là anh cũng thích, anh thích sự thanh thuần.”

“Sai rồi, anh nói em thích sự dâm dăng, mà em lại vô cùng thích anh, suy ra, thì anh chính là người dâm dăng ...”

Vu Hường Nam hung hăng liếc mắt, Lục Hạo co rụt lại, sau đó nhỏ giọng nói thầm: “Kỳ thực khi anh kêu, vẫn chứa sự dâm dăng mà Bất quá người như anh trở nên như thế mới có tình thú! Tóm lại về mặt sở thuật, bản tính dâm dăng này của em, nên tại thời điểm mấu chốt làm ra một bộ mặt đỏ hồng do xấu hổ mới đúng. hiểu rồi hiểu rồi, lão Vu, quả nhiên cũng là anh hiểu được ý nghĩ sâu xa, khiến người làm anh em như em bội phục bội phục.”

Vu Hường Nam nghe cậu nói xong á khẩu không trả lời được, không để ý nữa, cúi đầu lấy khăn tay bắt đầu thanh lý.

Hai người nằm ở đó nghỉ ngơi, Vu Hường Nam nghĩ Lục Hạo còn chưa lên đỉnh, nên tẩn trách mà dùng tay lộng cho cậu, lộng 1 hồi, Lục Hạo lung lay cánh tay anh: “Nếu không làm lại đi, em bảo đảm lần này em sẽ thanh thuần.”

Vu Hường Nam thấy Lục Hạo “thanh thuần” yêu cầu một lần nữa, rốt cục trong cơn giận dữ, nhảy dựng từ trên giường xuống, kéo người qua đèn sát bên tường, dùng đầu gối lạnh như băng chống xuống chen giữa vào hai chân Lục Hạo, hai chân Lục Hạo bị tách xa ra chợt run lên: “Em không chơi cường gian đâu, em sai rồi, anh tha cho em đi?”

Vu Hường Nam rút cuộc nhẹ dạ, cũng không định làm thật, vỗ vỗ cái mông của cậu: “Anh chỉ là ... nhất thời chưa quen, kỳ thực nếu em bớt nói hai câu, thì quả thật cũng rất thích.”

Lục Hạo xoay người ngồi xuống, hì hì cười nói: “Thích gì cơ?”

Vu Hường Nam mặt đỏ lên: “Hả ... thượng em. Nhưng hình như em không thích thì phải.”

Lục Hạo kéo tay anh qua vuốt ve vài cái: “Em nằm lên giường, chủ yếu là muốn anh chủ động, anh thích là được rồi. Thành thật mà nói thì em cũng không thích lắm, đau nhức chết em rồi, bất quá sau này từ từ

tốt thôi, chuyện này rất cần thời gian để hòa hợp mà, không thể cứ ăn một cái là mập được, sao có thể một lần là trở thành cao thủ yêu được đâu. Nào nào, luyện tập thêm vài lần là tốt rồi! Nếu không người ta cũng không kêu muốn tốt thì phải luyện tập đúng không?”

Vu Hường Nam cảm động dị thường, ôm lấy cổ cậu mà hôn môi.

Sau đó Lục Hạo nói thêm 1 câu khiến Vu Hường Nam muốn đánh cậu; “Chỉ sợ lần một biết, lần hai quen, đến khi em ghiền cảm giác này rồi, đối với anh yêu cầu vô độ, chỉ sợ cái chân giữa của anh cũng phể luôn quá!” **HẾT CHƯƠNG 25**

26. Chương 26: Không Phải Lúc Thích Hợp Để Lái Xe Bmw

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Mua xe là 1 chuyện lớn, nhất là xe để đưa đón Vu Hường Nam, nên ngày hôm đó Lục Hạo cùng Vu Hường Nam ngồi chiếc Audi của lão đại đi mua xe.

Vu Hường Nam vô cùng tiếc tiền, nếu như là tiền của chính mình thì tất nhiên cũng không đến nỗi, thế nhưng Lục Hạo kiên trì một người mua nhà, một người mua xe, bởi vì giá nhà và giá xe chênh lệch rất lớn, hơn nữa đàn ông trọng nhất mặt mũi, cho nên dù thế nào cũng phải dùng hơn 500.000 mua cho được một chiếc xe mới tinh.

Vu Hường Nam: “Kỳ thực không cần phải mua một chiếc xe tốt như vậy đâu, chừng 100.000 là được rồi. Hơn nữa anh cũng thích ngồi xe cảnh sát theo em tuần tra, thuận tiện khảo sát thực địa ven đường để có thể về đơn vị của anh nghiên cứu thiết bị quản lý mới.”

Lục Hạo: “Gần đây mấy tên kiểm tra kỷ luật suốt ngày bắt những tên lấy xe cơ quan mà dùng cho việc tư không à, đầu mâu nhắm thẳng vào xe cảnh sát đó, em đã từng bị phê bình 1 lần rồi.”

Lão đại: “Đại đội giao cảnh của bên mày quả thật là đáng sợ mà, mày xem tao lái chiếc Audi này, cũng là xe công vụ, không có ai thèm đến kiểm tra. Cho nên mới nói, lợi nhỏ đừng có ham, bắt bố người ta cứ đè đầu mày giao cảnh nhỏ mà bắt thôi.”

Lục Hạo: “Đây cũng không phải là do lão Vu nghĩ đi lái xe cảnh sát rất tuyệt mà, đúng không?”

Vu Hường Nam nhanh chóng thanh minh: “Anh vẫn luôn dặn em không được lơ là nhiệm vụ, dùng quyền mưu tư, đây là sai!”

Lục Hạo: “Ai cũng như vậy hết, ngay cả lãnh đạo của em cũng không thêm nói kìa. Lần trước nếu không phải em dùng xe cảnh sát đến đón anh, thì sao có thể vừa vạy trên đường ngăn chặn được một vụ cướp cơ chứ? Sau đó bọn họ mở 1 đại hội khen ngợi, hoàn toàn không đề cập đến việc em dùng xe công mưu tư.”

Vu Hưởng Nam: “Vừa vạy muốn đi ra ngoài, nhưng không có xe thì làm sao?”

Lục Hạo: “Đại đội giao cảnh của em có rất nhiều xe, hơn nữa, nếu không phải tình huống khẩn trương thì em cũng đâu có làm ẩu đâu.”

Vu Hưởng Nam: “Nói chung như vậy là sai!”

Lục Hạo: “Vậy sao không cho em mua xe.”

Lão đại đột nhiên hăng hái, hỏi: “Này, lão Vu, anh nói thử xem, lái xe cảnh sát tuyệt hơn hay lái BMW tuyệt hơn?”

Vu Hưởng Nam: “Đương nhiên là xe cảnh sát lái sẽ tuyệt hơn!”

Lão đại: “Vì sao?”

Vu Hưởng Nam: “BMW có đầy đường, chỉ cần có tiền thì ai cũng có thể lái cả, thế nhưng xe cảnh sát thì không như vậy, hơn nữa còn có còi hụ cùng đèn đỏ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, BMW có sao?”

Lục Hạo cười rộ lên: “Cảnh sát bọn anh luôn nghĩ lái BMW mới tuyệt, lái BMW tán gái mới dễ, nếu như phía trước có một chiếc xe cảnh sát mở đường cho, vậy thì càng thêm oai đó, đúng không lão đại?”

Lão đại: “Lão Vu là mang tư duy của kẻ có tiền mà! Tao nói, đừng thấy anh ta bình thường quy củ, chắc trước đây tuyệt không vượt đèn đỏ, nhưng thì ra lại thích dùng còi hụ cùng đèn đỏ để gây chú ý nha. Cái này gọi là gì nhỉ? Thói hư tật xấu của người Trung Quốc! Này, nhóc Hạo, mày cần phải giáo dục anh ta lại đi nha!”

Vu Hưởng Nam mặt tối sầm, còn Lục Hạo hết sức vui mừng: “Tuân thủ quy tắc giao thông là vì sinh mạng của chính ngài và của cả người khác.”

Cuối cùng xe được mua chính là Volvo đen, vốn tiểu tử bán xe phiêu lượng kia dự dõ nên mua X6 đi, Lục Hạo cũng dần bị lay động nói: “Cũng chỉ khoảng 1.000.000 thôi, vậy mà tính năng cùng cảm giác được lái xe đều khác hẳn.”

Lão đại tức giận: “Nếu cha mày mà biết mày dùng tiền mua nhà cưới vợ để mua X6, ông ấy nhất định băm nát mày ra.”

Vu Hường Nam phản đối, “Máy kẻ có tiền đều rất dễ bị ghét, với tiền lương của em mà mua X6, không sợ bị đánh à? Máy cái phí dụng sau này của xe đó em tự trả đi, anh không có dính vào đâu.”

Lão đại hát đệm vào: “Đúng vậy đó, mua X6, chịu phí thuế sau khi mua không nổi đâu, muốn để người ta cười chết à?”

Trái tim đang bị loạn của Lục Hạo rốt cục bình tĩnh trở lại, Passat thì cậu nói chướng mắt, cuối cùng mới chịu một chiếc Volvo, theo Vu Hường Nam nói thì BMW là của nữ lái, Volvo mới là của đàn ông.

Sau cái ngày có được giấy tờ để lái chiếc xe đó về được đến nhà, thì ngày thứ 2 đã nhận được hóa đơn phạt do vượt quá tốc độ, Lục Hạo tức giận đến run người, người phạt cậu cũng là người anh em mà cậu biết, liền gọi điện thoại, người ta có chút hả hê: “Này, đúng đó! Tôi chính là ghét cậu có xe mới nên phạt, không phục à?”

“Xe của tôi cũng là trả theo kỳ đó, ghét gì mà ghét chứ?” Lục Hạo cầu xin tha thứ.

“Này, ngàn vạn lần đừng than nghèo nha, lão đại nói rồi, lúc đầu cậu còn định mua X6 luôn phải không? Cậu cứ việc vênh vào đi! Tôi nói cho cậu biết, chạy xe vượt quá tốc độ, tôi viết hóa đơn phạt cậu, tiền phạt 200, 1 xu cũng không bớt.”

Lục Hạo âm hiểm cười: “Vậy tôi chúc cậu cả đời không mua được 1 chiếc xe tốt, vĩnh viễn chỉ lái F3 BYD”

“Tôi khinh!”

Cúp máy, Lục Hạo nghiêng răng nghiêng lợi: “Họ Đại kia, có bản lĩnh lần sau anh dám đạu xe cảnh sát dưới đường nữa đi, tôi phạt chết anh luôn!”

Lão đại hình cảnh lúc này mới cùng vợ mình thân thiết xong, thành linh hắt xì thật to.

Người vợ nói: “Người bạn giao cảnh của anh, Lục Hạo ấy, cậu ấy là gay à?”

Lão đại đồng tình: “Trước đây không phải, đụng tới tên Vu Hường Nam kia, là bị vậy đó. Tuy rằng anh ở cùng phòng với nó nhiều năm rồi, bắt quá hai bộn anh vô cùng thuần khiết, em nhất định phải tin tưởng anh đó!”

Người vợ cắn cánh tay y nói: “Bọn họ hai người thật đẹp đôi, anh nói có phải mấy người lớn lên đẹp trai đều thành gay hết không?”

Lão đại: “...”

Người vợ: “Kỳ thực dù anh có nói trước đây bọn anh có xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ không để ý đâu, thật đó.”

Lão đại: “...”

Người vợ: “Anh với Lục Hạo thật sự không có gì sao? Em không tin, thừa nhận đi, em không tức giận đâu!”

Lão đại: “Dù anh có muốn thì người ta cũng phải cam tâm tình nguyện mới được chứ. Nó chỉ thích dạng tiểu bạch kiểm mà thôi, còn loại đàn ông như anh lại khiến nó chóng mặt thấy mờ, em nói có phải nó nông cạn hay không?”

Người vợ: “Em đã nói rồi mà, khẳng định anh có ý với cậu ấy, vậy giờ anh còn không?”

Lão đại cọ mũi, vỗ đùi: “Được! Em giúp anh đề nó lại, anh đi thượng nó!”

Người vợ: “Nhưng em lại muốn thấy cậu ấy thượng anh cơ.”

Lão đại thống khổ: “Anh bị trĩ đó, em muốn anh chết à?”

Từ khi đổi từ 1 chiếc xe kéo thành dùng Volvo để đưa đón Vu Hường Nam mỗi ngày, đẳng cấp cuộc sống cũng tăng cao không ít, sự nghiệp liên quan cũng là phát triển không ngừng, lãnh đạo tìm anh nói chuyện, nói chuyện muốn chuyển công tác cho người tiêu biểu của đơn vị là anh, cấp trên vừa nhìn qua hồ sơ của anh, hầu như không đề cập gì đến mấy vấn đề tiểu tiết đã lập tức nói muốn anh rồi.

“Tôi rất tiếc khi phải thả cậu đi, nhưng trung ương người ta chọn người, chúng tôi đương nhiên chỉ có thể tuân theo. Biết cha mẹ cậu cũng đang ở Bắc Kinh, coi như cũng tiện chăm sóc cậu vậy, dù sao cũng phải nhân tính 1 chút chứ nhỉ.”

Nếu là trước đây, Vu Hường Nam khẳng định tâm hoa nộ phóng, thế nhưng vấn đề trước mắt — Lục Hạo là 1 giao cảnh theo biên chế, bản thân cậu cũng rất nhiệt tình với chính công việc của mình, kêu cậu từ chức rời khỏi đây “lấy chồng theo chồng”, trước mắt không nói đến việc điều động công việc sẽ rất cực khổ, chính là kêu cậu bỏ cha mẹ cậu mà đi, quả thật là không có tình người.

Vào lúc ban đêm hai người liền trao đổi về vấn đề này, nhưng thật ra Lục Hạo cũng không đau đầu vì chuyện của cha mẹ, dù sao Vu Hường Nam cũng thường quanh năm không ở nhà, loại chuyện hiếu kính cha mẹ cũng coi như bình thường gọi một cú điện thoại hỏi thăm là được.

Vấn đề then chốt là, “Volvo của chúng ta mới mua được vài ngày, anh nói muốn điều đến Bắc Kinh, vậy cái xe em mua cho anh thì sao đây, rất đáng tiếc!”

Vu Hường Nam nói: “Vậy thì anh không đi nữa.”

Lục Hạo kiên quyết phản đối: “Thiên chức quân nhân chính là tuân theo mệnh lệnh, đi đi. Ngày xưa mấy người trông coi mộ vua chúa có khi đến 18 năm lận mà, em nghĩ 18 năm thì em có thể trông coi được. Hiện tại giao thông phát đạt rồi, cuối tuần chạy đến chỗ anh cũng được. Nghiên cứu khoa học cho rằng tần suất cuộc sống tình dục 1 lần/tuần là có lợi cho sức khỏe, giống chúng ta như lang hổ vậy, cứ làm hoài sẽ làm thận hư mất, đúng không? Đương nhiên, nếu không chịu nổi nỗi khổ tương tự thì một tuần sau em sẽ từ chức đi Bắc Kinh. Sau đó bắt đầu buôn bán nhỏ ở đó, 18 năm sau em sẽ thành ông chủ lớn, đừng nói Volvo, dù là Ferrari foundation cũng lái được.”

Vu Hường Nam nở nụ cười, đây là xuân thu đại mộng của Lục Hạo, thế nhưng tương lai được miêu tả một cách rực rỡ như vậy, phối hợp với nụ cười của cậu, khiến nó như 1 điều rất dễ thực hiện: “Nói vậy là được rồi, em dù sao cũng rất bận, còn phải tự mình tới đón anh, sao không mượn tài xế đón anh.”

“Sao được chứ, dù sao anh cũng là tướng quân có có mị lực, em lại không thần thông gì, lỡ anh biến đám tài xế đó thành hậu cung của anh, em tìm ai mà khóc đây?”

Vu Hường Nam ôm chặt lấy cậu, kỳ thực anh cũng biết vấn đề then chốt không phải chỗ đó, Lục Hạo nói tới nói lui cũng là vì muốn anh yên lòng. Cuộc sống ngọt ngào của bọn họ đều dựa vào tiền đề “cùng một chỗ”, thế giới này hiện thực như thế, dưới áp lực của gia đình, mẹ hoặc của bên ngoài, nếu như ra đi, tình cảm cũng dần phai nhạt. Lục Hạo là một người có thể sống cùng anh cả đời, thế nhưng dù sao cậu cũng không phải nữ nhân, để cậu có thể sống một cuộc sống ẩn nhẫn tịch mịch theo sau cuộc đời của một gia đình quân nhân, đừng nói Vu Hường Nam đau lòng, mà Lục Hạo cũng rất khó qua.

Dương Quá cũng phải trải qua kiếp nạn sinh tử mới cam tâm tình nguyện cùng Tiểu Long Nữ quay về cổ mộ ẩn cư, còn bọn họ lại không có cơ hội trải qua kiếp nạn đó, quan trọng nhất họ cũng không muốn trải qua.

Tình yêu trong phim đều đầy những khảo nghiệm, càng khảo nghiệm càng nồng cháy, nhưng tình yêu trong cuộc sống càng khảo nghiệm càng hồng be hồng bết.

Buổi tối hôm nay trên giường nháo rất điên, không biết có đúng hay không quá khủng rồi, Vu Hường Nam ngủ không an ổn, nửa đêm tỉnh lại, thấy Lục Hạo trốn ở ban công hút thuốc. Lục Hạo là người không hút thuốc, vì người nghiện thuốc trên người và trong miệng thường có mùi rất hôi, ảnh hưởng đến hình tượng cá nhân.

Vu Hường Nam ngồi xuống, trong bóng đêm mò lấy gậy chống ở đầu giường, sau đó khập khiễng đi tới ban công.

“Còn đang suy nghĩ việc này sao ... khó có dịp thấy em như vậy.”

Lục Hạo đem tàn thuốc vào trong chậu hoa, hì hì cười: “Anh không thấy em như vậy rất trầm tĩnh, ra dáng hay sao?”

Vu Hường Nam ngồi xuống bên người cậu, đưa tay khoát qua vai cậu, cảm nhận được toàn thân cậu đều lạnh.

Lục Hạo vui mặt vào trong hòm cổ anh: “Anh thật thật ấm áp.”

Trong lòng Vu Hường Nam rất khó chịu, ôm chặt lấy cậu: “Xin lỗi, giữa hai lựa chọn, anh lại chọn đi Bắc Kinh, có phải ích kỷ lắm không?”

“Đi hối hận, không đi càng hối hận, nói chung cũng phải hối hận, em hy vọng anh sẽ lựa chọn đi. Vì cơ hội kia sẽ không chờ anh, nhưng em thì có.” Lục Hạo thoải mái dỗ dành anh.

“Nếu như chân anh vẫn còn, anh nhất định sẽ ở lại, thế nhưng anh rất khát vọng cơ hội này, em hiểu không?”

Lục Hạo cúi đầu, toàn bộ thân thể tựa dần xuống, cuối cùng nửa quỳ trước mặt Hường Nam, cách áo ngủ bằng vải mềm hơi mỏng, cậu vuốt ve phần còn lại của cái chân đã bị cụt, đồng thời hôn lên chỗ đó. “Em hiểu, thật đó ... em hiểu mà! Dù chúng ta chưa từng thẳng thắn nói đến vấn đề này, dù anh luôn tỏ ra mình đã chấp nhận, nhưng em biết chân chính cũng không hề dễ dàng như vậy. Trước đây anh là một người hoàn mỹ, từ tính cách đến ngoại hình. Em thường suy nghĩ, một người hoàn mỹ như anh đối mặt với việc thân thể không còn trọn vẹn, thì chắc chắn cũng không dễ dàng. Mỗi ngày chúng ta ở bên nhau, thân cận với nhau, biết rõ nhau, không chỉ về thân thể mà còn về tâm lý. Dù anh không muốn nói, nhưng em biết anh rất chú ý, nếu không cũng không mở đèn khi làm chuyện đó. Cho nên, anh nhất định phải nắm chặt cơ hội này, thế nhưng em cũng chỉ có thể cho anh đúng một cơ hội như vậy thôi, nếu như cuối cùng mọi việc không giống như anh mong muốn, anh quyết định trở về bên cạnh em, em tuyệt đối sẽ không bao giờ buông anh ra nữa, anh biết không?”

“Em có thể đến Bắc Kinh, ở đó cơ hội phát triển rất cao.”

“Em thích làm giao cảnh.”

“Anh có thể tìm bạn giúp em, xem có thể điều em qua đó không?”

Lục Hạo ngẩng đầu, lần đầu tiên trong ánh mắt bất cần đời của cậu lại hiện lên quang mang sắc bén, Vu Hường Nam cũng không có giật mình, tựa như Lục Hạo như thế này mới đúng là Lục Hạo chân thực luôn được che giấu.

“Em thích ở đây làm giao cảnh, mỗi một con đường mỗi một chuyến biển, giống như lòng bàn tay của em vậy. Bạn bè người thân của em đều ở đây, trên đường này em đã bắt không ít cướp, giúp bác sĩ 120 cứu được không ít người, cũng rất nhiều người bị em phạt, nhớ kỹ em thường lái nhái họ đến phát điên. Em thích cảm giác này. Nếu như một ngày nào đó em trúng được 5.000.000, thì em vẫn chọn làm giao cảnh.”

Em không phải không nghĩ tới việc đến Bắc Kinh, Bắc Kinh rất tốt, nhân dân thủ đô ở đó càng hiểu và tuân thủ quy tắc giao thông hơn với dân ở đây, thủ đô là bộ mặt của đất nước. Thế nhưng nó không cần một giao cảnh tên Lục Hạo, bọn họ ở đó chỉ cần thiết bị quản chế cùng máy móc mà thôi, nếu có giao cảnh, cũng chỉ bày ra cho có, với lại em cũng thích tiếng địa phương ở đây, em dùng tiếng địa phương nói chuyện với tài xế rất vui.”

“Tiếng phổ thông của em rất tốt.”

“Cũng do ở bên anh nên không tự chủ được mà dùng giọng giọng Bắc Kinh đó thôi.”

Vu Hưởng Nam gật đầu: “Anh hiểu, nếu anh muốn em đi cùng anh tới Bắc Kinh, mới thật sự ích kỷ.”

Lục Hạo thở dài: “Này, có phải đàn ông đến những thời điểm này đều không bao giờ muốn nhượng bộ?”

“Nếu em là nữ thì sẽ lập tức theo anh sao?”

“Em cũng không biết, em không phải nữ.”

27. Chương 27: Không Thích Hợp Ca Hát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc Vu Hưởng Nam đến Bắc Kinh là ngay vào thời điểm nóng nhất trong năm. Anh mặc một bộ trang phục hè ngắn tay đi ra khỏi trạm xe lửa, người phụ trách đón anh là lính cần vụ của thủ trưởng cử đến, y tiếp nhận hành lý của anh xong rồi nhìn anh từ đầu đến chân, thấy Vu Hưởng Nam đi lại rất bình ổn, khiến y vô cùng kinh ngạc nói: “Anh thật là trung tá Vu Hưởng Nam?”

Vu Hưởng Nam mang chiếc túi đựng máy vi tính lên vai, cười nói: “Bộ cậu chưa nhìn hình của người mình sẽ đi đón sao?”

“Bọn họ nói anh ... à ... chân có chút vấn đề, nhưng tôi thấy anh rất ổn mà.”

Vu Hưởng Nam kéo ống quần lên, giơ chân trái lên lấy tay chỉ vào phần chân bằng kim loại của mình: “Mang cái này nhân viên kiểm an ở sân bay không dám cho tôi qua, nói là gần đây kiểm tra rất nghiêm ngặt, ha, vì vậy chỉ có thể ngồi xe lửa thôi đó.”

Lính cần vụ thấy Vu Hưởng Nam tiêu sái phủ bụi trên ống quần, sau đó nhanh nhẹn bước ra phía trước, nhất thời sợ ngây người: “À ... tôi còn nghĩ ... ha ha ...”

“Cậu nghĩ là tôi được đẩy ra bằng xe lăn à?” Vu Hưởng Nam suy nghĩ một chút, ở trong trong đại sảnh giảng dạy biểu ngữ, cha mẹ anh sẽ đẩy anh ra, sau đó có hoa tươi có tiếng vỗ tay, lãnh đạo đi lên bắt tay anh. Cả người anh run lên, lập tức tự giễu lắc đầu, giải thích với y: “Chân này của tôi hơn 200.000 nhân dân tệ, cho dù giờ có mua một cái mới, cũng chưa chắc quý bằng cái này đâu.”

Mới đi ra ngoài được một khoảng thì ở phía trước có một tiếng gọi khá quen tai: “Vu Hường Nam!”

Vu Hường Nam tập trung nhìn vào, thấy cha mẹ anh đang đứng ngay cửa trạm xe mà vẫy vẫy tay, anh liền đi tới đó, Vu phụ lập tức hùng hùng hổ hổ: “Thằng quỷ Lục Hạo đâu rồi? Con tới Bắc Kinh mà nó lại không tự mình đưa à?”

“Cha ... em ấy còn phải lên ban, hơn nữa con cũng đâu phải đứa trẻ 3 tuổi.”

“Nhưng chân con bất tiện.”

“Có gì bất tiện?”

Vu phụ nổi trận lôi đình: “Vô liêm sỉ, dám nói giúp người ngoài.”

Vu mẫu nhìn lướt qua tiểu chiến sĩ phía sau Vu Hường Nam, quát to: “Được rồi, ông ầm ĩ gì vậy hả? Cũng không nhìn xem mấy giờ rồi, về đến quân khu cũng mất hơn 3 tiếng, Hường Nam ở nhà không tiện, mà điều kiện trong ký túc xá bộ đội cũng không biết thế nào, tôi phải nhìn qua mới yên tâm.”

Tiểu chiến sĩ nhanh lên nói rõ: “Phòng xếp độc lập, thiết bị đầy đủ hết, phía trước là một khu đầy cây xanh, rất đẹp. Cấp trên còn cử người tới chăm sóc cho anh ấy, khi ra ngoài thì cháu làm tài xế, thúc thúc a di cư yên tâm. Quên nói, cháu họ Lộ, Lộ Viễn.”

“Hả?” Vu gia nhị lão đều là cả kinh.

“Lộ của “Đường cái”, Lộ của “Đạo lộ”, họ này có hơi hiếm 1 chút.”

“Lúc trước tôi đã từng đi dạy học, làm sao mà không biết có họ này cơ chứ?” Vu phụ buồn bực, sau đó quan sát y, quay đầu lại nói với Hường Nam: “Thân thể cũng tốt, nhưng lớn lên có chút xấu, kém xa với nhóc Hạo.”

Vu Hường Nam đầu đầy hắc tuyến.

Vu lão ba có ý gì đây hả? hả???

Lục Hạo đang chán chết mà ngủ gật trong xe, nhiệt độ từ máy điều hòa rất thấp, khiến cậu tháo mũ trên mặt mình ra, cúi đầu nhìn lông tơ trên cánh tay đang bị gió lạnh thổi làm dựng thẳng lên hết, sau đó dùng cây bút vẽ vài vòng tròn nhỏ trên mấy lỗ chân lông ở cánh tay. Điện thoại di động “Tích tích” kêu hai tiếng báo hiệu có tin nhắn, cậu lập tức bật dậy ngồi thẳng thân thể, nhấn nút ra xem tin —

“Chỗ anh ở điều kiện rất tốt, phía trước có một khu rừng xanh ngát, lần tới em ghé, sẽ cho em đến đây xem. Cha mẹ anh đã giúp anh dọn dẹp nhà cửa rồi, anh không có việc gì cả, à, có chút nhớ em.”

Lục Hạo thoả mãn cười cười: “Có chút nhớ anh”, câu này nếu muốn bình thường được nghe trực tiếp từ miệng Vu Hường Nam quả thật rất khó, bất quá vút xe cùng chồng khiến cho Vu Hường Nam áy náy, nên gần đây cũng có chút ôn nhu.

Cậu suy nghĩ một chút, liền nhắn: “Nên sớm gắn mạng đi, tối chúng ta nói chuyện.” Suy nghĩ một chút, cậu liền xóa bỏ dòng tin nhắn, rồi nhét máy vào trong túi.

Vu Hường Nam liền nhắn thêm 1 tin nữa, từng cái là 1 nội dung, nào là giới thiệu cảnh vật chung quanh nhà, đến tận lúc anh nói đến việc trong vườn cây có trồng cả cà chua nhàm chán thì rốt cục Lục Hạo nhắn lại được 2 chữ — “Đã biết.”

Quả nhiên, Vu Hường Nam lập tức gọi điện tới: “Sao ngắn vậy? Cũng không nhắn được 1 tin nữa.”

Lục Hạo lười biếng đáp: “Nóng, lười vận động.”

Kết quả vừa mới nói xong câu này, đồng nghiệp mới của cậu ở bên cạnh đã lớn tiếng nói: “Hạo ca, có thể tăng nhiệt độ thêm chút không, lạnh chết tôi rồi.”

“Có à? Trời nóng như vậy, không hạ thấp làm sao chịu nổi!” Lục Hạo nói xong, vẫn đưa tay điều chỉnh lại nhiệt độ, sau đó oán giận với Vu Hường Nam, “Mới tới đó, là chiến sĩ bảo vệ môi trường đó, haizzz ...”

Người đồng nghiệp đó xen mồm: “Nóng lạnh đan xen như thế, độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày giữa trong và ngoài quá lớn, sẽ dễ bệnh đó, tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi, Hạo ca!”

“Biến biến!” Lục Hạo thay đổi tư thế, tiếp tục nói chuyện với Vu Hường Nam, chỉ là về mặt tinh thần có hơi uể oải không có chút hứng thú nào, nếu đổi lại bình thường thì sẽ lập tức nói huyền thuyên không ngớt, lần này chỉ nghe thôi, nói rất ít.

Vu Hường Nam nói: “Hồi sáng em nói là không để tâm, không cùng anh tới Bắc Kinh, vậy mà giờ còn bày đặt với anh?”

Lục Hạo “Hừ” Một tiếng, “Đa nghi dữ vậy? Không phải em phải lên ban sao, không tiện.”

Trong lòng Vu Hường Nam càng thêm hổ thẹn, “Vậy có thể nói chuyện được không?”

Anh chợt nghe đồng nghiệp của Lục Hạo hỏi đường đi đi như thế nào, Lục Hạo chỉ một chút, sau đó nói với Hường Nam: “Tối em chờ điện thoại của anh.”

Vu Hường Nam suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Đồng nghiệp mới của em đẹp trai chứ?”

Lục Hạo cười haha: “Muốn biết à, muốn biết thì lại đây xem thử đi.”

Điện thoại cúp, Vu Hường Nam nghe tiếng “Tít — tít —” vang lên, có chút sững sốt, không biết thế nào, trong lòng rất không thoải mái. Sau đó anh đột nhiên nhận ra, có chút choáng váng, chẳng lẽ đang ghen? Hay do trước đây anh không chịu để mắt tới người trước mặt mình? Quên đi, chủ yếu chính do chợt dạ, áy náy, đúng vậy, nhất định là như vậy.

Buổi tối ăn cơm xong, Vu Hường Nam cầm chặt điện thoại di động trong tay đến nỗi mồ hôi tay muốn ướt cả điện thoại, lại gọi thêm lần nữa, lần này càng kỳ quái hơn, Lục Hạo không bắt máy. Đợi khi anh gần như gọi muốn nát cái điện thoại thì cũng hơn 9g tối.

“Sao vậy, phát sinh sự kiện tông xe liên hoàn à?”

“À, ở cùng đồng nghiệp mới, cùng bọn Tiểu Thịnh đi Karaoke, vì ngồi trong đó ồn quá nên không nghe được tiếng chuông.”

Vu Hường Nam phát hỏa, rõ ràng anh nói tôi=anh đã nói tối sẽ phải gọi điện, vậy mà lại dám bỏ đi Karaoke mà không bắt máy sao? Thế nhưng dù tức giận thế nào anh cũng không nói ra miệng, chỉ nhẫn nhịn vào tận sâu trong lòng, là người đàn ông trong nhà, sao có thể nhỏ mọn đến thế? Quên đi quên đi, cần gì phải tính toán, đàn ông nào cũng hơi hợm như vậy, cái đàn ông tí mĩ chắc chỉ còn mỗi mình, ngay cả Tiểu Bắc cũng hay nói, thiên tính của anh có nét giống phụ nữ. Tính này làm nghề gỡ bom rất hợp, thế nhưng cũng giống như em họ Lâm muội muội, Lục Hạo nhà người ta không phải là người anh họ trong sáng của cô!

Lục Hạo lại nói: “Được rồi, phòng của anh vốn dĩ có môi giới bán giúp, thế nhưng em thấy phòng của anh còn có thể tăng giá thêm nữa, anh chờ thêm thời gian hãy bán nhé.”

“Em thấy được cứ làm.”

“Em một mình mà ở nhà lớn vậy cũng hơi tiếc, bọn Tiểu Thịnh mới có thêm đồng nghiệp mới, mà ký túc xá do đơn vị cấp là căn 4 người, quá chật. Em nghĩ dù sao anh cũng không ở đây, nên định cho y thuê, anh thấy được không?”

“...”

“Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không phá hư nhà của anh, tiền thuê nhà em sẽ đưa cho ba mẹ, coi như tiền phòng vậy.”

“À ... em.. em cứ quyết định đi.”

“Vậy nhé, Tiểu Thịnh gọi em vào trong ca tiếp rồi, hẹn gặp lại!”

Vu Hường Nam đập cái máy “Bang” một tiếng, sắc mặt rõ ràng xấu xí, chỉ là chính anh cũng không biết.

Một tháng sau.

Lục Hạo bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cậu nhìn thời gian biểu hiện trên điện thoại di động một chút, sau đó nhắm mắt lại bắt máy: “Không phải anh chứ, mới 5g sáng mà đã nhớ em rồi à?”

“Không phải gọi tới hỏi thăm buổi sáng đâu.” Thanh âm của Vu Hường Nam trong điện thoại nghe rất khô khốc, không có chút cảm xúc gì cả.

“Hà?”

“Anh tới bắt gian.”

“?”

Lục Hạo đang buồn bực, nghe được phòng khách bên ngoài có động tĩnh, cậu liền lẳng người một cái đứng thẳng dậy, chạy nhanh ra ngoài. Vu Hường Nam vào nhà cũng không thèm nhìn cậu, chỉ lần lượt mở từng cửa phòng 1 xem, nhưng khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, Lục Hạo nghĩ có người nào đi bắt kẻ thông dâm mà cũng bình tĩnh được như thế, không có chút uy hiếp nào cả như anh không!

“Không cần tìm, Tiểu Thịnh ngủ cùng một phòng, chung một giường với em.” Cậu hai tay giao trước ngực, cười đến vô sỉ, y như một tên cặn bã.

Vu Hường Nam đi tới trước mặt cậu, đứng thẳng, sau đó nhìn thẳng vào cậu, hai người giao lưu ánh mắt, nhưng lại có cảm giác có tia lửa đang xẹt ngang qua.

Lục Hạo quay đầu lại, hướng về phía bên trong gọi: “Tiểu Thịnh, ra đây!”

Trên sàn nhà, chỉ nghe thấy 1 tiếng “Bịch”, sau đó không hề nghe thấy tiếng bước chân nào. Trái tim Vu Hường Nam sắp nhảy ra khỏi miệng rồi, anh đang nghĩ có cần phải chờ gian phu người ta chạy tới trước mặt mình, rồi mới có thể hét lớn một tiếng: “Trong phòng của tôi mà các người dám làm vậy, toàn bộ cút đi hết cho tôi!” Thế nhưng, cuộc đời anh chưa từng phát hỏa lớn như thế bao giờ, chứ đừng nói là nói ra cái câu đó, bất quá thì xoay người đi, đương nhiên, trước lúc đó anh phải nghe Lục Hạo giải thích.

Kết quả, dưới đầu gối Lục Hạo, có 1 con chó con mặt xệ màu vàng nâu (1) đang ngẩng đầu nhìn lên, nó ngẩng đầu nhìn Lục Hạo, rồi nhìn Vu Hường Nam, “Hử Hử” hai tiếng như đang bắt mồn, sau đó liền nhấc cái mông, ngồi xổm xuống bên cạnh chân Lục Hạo.

“Này ... đây là Tiểu Thịnh?”

“Thằng của “Thằng hạ”, thằng của “Cẩu thằng” (Thừa trong “thừa thãi”) (2), đương nhiên em đặt tên này chủ yếu là vì cái thằng quỷ Tiểu Thịnh, đồng nghiệp mới ở chỗ em khó coi quá, ai kêu y không có mắt nhìn người, ngày đầu tiên đến đã nói em nhìn không bằng Vương Lực Hoàn. Con này cũng giống như Tiểu Thịnh vậy, tính tình xấu vô cùng, có điều thiên tính của con chó này cũng khá cao đấy.” Lục Hạo nhìn về mặt ngây ngốc của Vu Hường Nam, liền âm trầm cười: “Em nói, anh sẽ không vì chuyện bắt kẻ thông dâm mà về đó chứ?”

“Anh làm hư việc ở đó rồi, bên Bắc Kinh đánh anh quay lại đây, hơn nữa, có thể công việc ở đây cũng mất, giờ anh chỉ còn hai hậu quả để chọn, giải ngũ hoặc ngồi chồm hổm trong một góc mà nhìn mạch điện đến chết già.”

Lục Hạo quá sợ hãi: “Đừng nói anh come out với lãnh đạo nha.”

“Em nghĩ thử xem.”

“...”

Vu Hường Nam đi lên: “Bất quá không có ảnh hưởng gì tới em đâu.”

“Anh come out mà nói là không ảnh hưởng tới em?” Lục Hạo suy nghĩ nửa ngày, sau đó quá sợ hãi. “Em chỉ nói giỡn chuyện của Tiểu Thặng mà thôi, đừng nói anh ăn miếng trả miếng, nhanh chóng kiếm người mới để thượng đó.”

Vu Hường Nam cười: “Anh là người như thế sao?”

“Vậy không phải sao?”

“Anh vừa đến đó làm, thì mới phát hiện, ra người lãnh đạo trực tiếp của anh rất đẹp trai.”

“Hả?”

“Khí chất cũng siêu trần thoát tục.”

“À ...”

“Câu đầu tiên của hần, chính là, thằng nhóc cậu nhìn còn đẹp trai y như trong ảnh nữa, không, phải nói là đẹp trai hơn cả ảnh, thì ra cậu không có photoshop.”

Lục Hạo , Vu Hường Nam nói tiếp: “Sau đó hần hỏi anh, biết hát không? Sắp tới là lễ Quốc Khánh, ở trên có giao nhiệm vụ xuống!”

Lục Hạo hiểu được 1 chút: “Rồi?”

“Rồi anh nói, biết, hát cũng không tệ lắm.”

Lục Hạo vui vẻ.

Vu Hường Nam gật đầu, “Lãnh đạo cũng vui vẻ, nói, vậy thật tốt quá, đang muốn đẩy cậu làm nhân vật tiêu biểu.”

“Chỉ sợ là phải ngồi xe lăn đẩy ra ngoài thôi.”

Vu Hường Nam nhìn trời: “Anh nói với hần, thế nhưng anh nói anh chỉ hát được mỗi một bài.”

Lục Hạo tiến lên một bước, “Chắc anh không nói Huyết nhiễm đích phong thái (3) chứ?”

Về mặt Vu Hường Nam xấu hổ.

Lục Hạo ngửa tới ngửa lui cười: “Không phải chứ, là thiệt hả? Lạc hậu quá đi, phải nói cho hần biết, hiện tại ai cũng hát bài Bất yếu mê luyện ca (4)!”

Vu Hường Nam Hừ một tiếng: “Hần nghe câu nói châm chọc của anh xong, còn không có chút phản ứng nào, thậm chí còn thương lượng với anh làm sao hát bài Huyết nhiễm đích phong thái , còn hỏi anh có cần mặc lễ phục sĩ quan cấp tá hay không nữa?”

“Phi phàm nha!”

“Sau đó anh nói với hần, xin lỗi, là do tôi hiểu sai rồi. Sau khi nghe ngóng mới biết được hần chính là diễn viên ca xướng đệ nhất của đoàn văn công quốc gia, trước đây anh cũng từng thấy hần trên TV vài lần, bất quá người thật có chút già hơn, nên nhìn không ra.”

“Vậy sau này anh trở về đây?”

Vu Hường Nam lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, bộ đội đâu có thể nào nói muốn điều liên điều, muốn triệu hồi thì triệu hồi? Cho nên anh cố ý tạo khuyết điểm trong hồ sơ, kết quả bọn họ vẫn lập hồ sơ, không có biện pháp, anh chỉ có thể nói thẳng với lãnh đạo, nói hần không thể đẩy anh đi làm nhân vật điển hình được, vì anh đã ở chung 1 một người đàn ông gần 2 năm. Hơn một tháng qua qua lại lại không có việc gì làm, sau khi ủ đủ trong ký túc xá, anh liền xin nghỉ dài hạn.”

Lục Hạo thấy vậy là quá đủ “Cứ như vậy ... triệt để come out sao?”

Vu Hường Nam cất cao giọng, “Anh là dân kỹ thuật đó, chết đi! Nghĩ sao kêu anh đi hát! Lão tử come out thì come out, ở đó không có nhà thì vẫn còn chỗ khác, thiên tài như anh sợ gì bị đối.”

“Này, ngành kỹ thuật giờ đang hot đó.” Lục Hạo nói xong liền nhào tới. HẾT CHƯƠNG 27

(1) Chó mặt xệ, hay còn gọi là ChineseShar – Pei Breed Standard:, biệt danh chó mặt xệ, mặt xệ. Nguồn gốc: Trung Quốc.

Nguồn: .baike.com/wiki/%E4%B8%AD%E5%9B%BD%E6%B2%99%E7%9A%AE%E7%8A%AC

(2) (shèng) – (shèng xìn) thẳng hạ hay (shèng) – (gǒu shèng) cầu thẳng – thẳng trong sự thừa thãi (chèng) thịnh – thịnh trong sự hưng thịnh

cả hai đọc âm gần giống nhau nên thường gây sự nhầm lẫn và dùng trong lối chơi chữ.

Bạn Hạo ghét cái bạn tên Thịnh kia nên cố ý gọi chó của mình có tên đồng âm với chữ Thịnh, biến âm lại thành chữ Thặng, từ hưng thịnh trở thành thừa thãi.

(3) – Huyết nhiễm đích phong thái

[.youtube.com/watch?v=RefIJVog-Ik](https://www.youtube.com/watch?v=RefIJVog-Ik)

[.youtube.com/watch?v=nh41cW_ulV4](https://www.youtube.com/watch?v=nh41cW_ulV4)

(4) – bất yếu mê luyện ca

[.youtube.com/watch?v=__Vaae4Dnsaw](https://www.youtube.com/watch?v=__Vaae4Dnsaw)

Mai_kari: Đây là hậu quả khi sống với 1 tên từng tưng bạn Nam đã chính thức từng theo!

28. Chương 28: Vĩ Thanh

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lục Hạo cho rằng tiểu biệt thắng tân hôn, tất nhiên tiếp theo phải đại chiến ba trăm hiệp, thế nhưng Vu Hường Nam đẩy cậu ra, “Gấp gì chứ, vấn đề của em thì có giải đáp rồi, nhưng anh còn vấn đề cần hỏi em!”

Lục Hạo bắt đầu động thủ động cước: “Chúng ta vừa làm vừa hỏi.”

“Đừng chọc anh đánh em.” Vu Hường Nam chế trụ tay cậu rồi đẩy ra.

Lục Hạo biết anh đã giận rồi, nên không dám xằng bậy, liền đưa người ngồi xuống sofa, vừa đưa nước vừa đắp lưng, sợ rằng so với con chó mặt xệ trong nhà còn quá đáng hơn.

“Anh hỏi em, em không trả lời tin nhắn của anh, cũng ít gọi điện cho anh, là do anh bị ảo giác hay do em cố ý?”

“Cố ý đó.”

Vu Hường Nam nhìn trời, Lục Hạo thẳng thắn như thế, nhưng lại khiến anh không biết phải làm sao. “Vì sao?”

Lục Hạo vừa xoa bóp xương cổ đau nhức mệt nhọc của anh do phải đi tàu xe đường xa, nói: “Em nói ra anh không được cười đó.”

“Đơn giản là do không tự tin, không thông suốt, muốn chia tay anh trước, để tương lai người ta có hỏi thì cũng coi như mình có chút mặt mũi.”

Lục Hạo nhảy ra trước mặt anh, “Lão Vu, hay anh đi học tâm lý đi, quả thực có thể nhìn thấu nhân tâm.”

Vu Hường Nam cười nhạt: “Anh cứ nghĩ em là một người tràn ngập tự tin đấy.”

Lục Hạo thành khẩn: “Không phải là em không tự tin vào bản thân, mà là không tự tin vào hoàn cảnh. Dù sao cuộc sống cũng rất hiện thực, mà hiện thực rất tàn khốc! Cũng may do anh bức bối do bị cử đi hát, nếu như cử anh đi làm kỹ thuật, như cá gặp nước, rồi khỏi chừng 3 – 5 năm, thành thật mà nói, tình cảm hai đứa sợ rằng sẽ phai nhạt, rồi sẽ mất đi, đúng vậy đó. Em nghĩ thay vì đau dài chẳng bằng khổ ngắn ...” Thấy Vu hướng nam trừng mắt nhìn cậu, cậu cao giọng, “Em biết anh chính là một người đàn ông mạnh mẽ, anh có thể thanh tâm quả dục, vấn đề là, em không thể! Một ngày không gặp anh em đã khó chịu rồi, làm gì cũng không có sức, em nghĩ nếu cứ vậy mà qua mấy năm chắc em xong đời thật quá! Anh với tên trước kia của anh, có cả giao tình xuất sinh nhập tử, cuối cùng cũng thể thôi. Chúng ta lại càng chẳng có gì, sống chung thì tốt, nhưng nếu không ở bên nhau, với anh thanh tâm quả dục sợ rằng còn nửa chết nửa sống hưởng chi em. Anh chắc rằng sẽ không mở miệng nói trước, thôi thì để em làm người xấu vậy.”

“Em làm người xấu?” Vu Hường Nam vẫn còn bức bối. “Anh thấy em muốn làm tình thánh thì giống hơn! Có ở bên nhau được không là do hai người quyết định, em trốn tránh anh, anh sẽ bức bối đòi chia tay với em, vậy nghĩa là em đang xử lý một cách tiêu cực. Suốt ngày hờ hững là kêu gào, còn tưởng em có năng lực, nghĩ không ra cũng chỉ biết phô trương thanh thế hù dọa người ta! Em không tin anh sao? Chẳng phải lúc trước anh đã nói với em, anh với em sẽ ở bên nhau, anh không sống cùng em, thì em để anh sống với ai? Còn có ai mặt dày như em mà chịu quần lấy anh như thế chứ?”

“Tên họ Lâm kia cũng quần lấy anh mà?”

“Được, qua vài năm nữa hẳn được được điều từ trung ương tới đây để thị sát, có phải em sẽ thành toàn cho bọn anh không?”

Lục Hạo “Oa” 1 tiếng rống lên: “Anh với ai cũng được, trừ hẳn ra, em không đồng ý! Tên đó hả, hoàn toàn là một tên cầm thú mà! Em nói cho anh biết, nếu anh đi tìm người phải trưng cầu ý kiến của em trước.”

“Có muốn nâng tay của anh đặt vào tay của người đó luôn không?”

“...”

“Em hào phóng vậy sao?”

“...”

Vu Hưởng Nam vừa tức giận vừa buồn cười: “Hình như em cũng không phải người khoan dung đến thế.”

Lục Hạo giơ một ngón tay lên đưa lên miệng anh, “Em chỉ hỏi anh một câu, có phải anh đã trở về rồi hay không? Nếu vấn đề giữa hai chúng ta đã được giải quyết, vậy giờ chúng ta còn cãi nhau làm gì?”

“Nói vậy không đúng đâu, anh là nhân tài, đâu đều muốn cướp, mắc gì anh phải ở lại đây?”

Lục Hạo giậm chân, thực sự là 100 miệng cũng không nói lại được anh, cậu liền nắm lấy tay Vu Hưởng Nam kéo đến thư phòng, sau đó mở máy vi tính, “Anh tự xem đi, em không giải thích.”

Vu Hưởng Nam ngạc nhiên nói: “Xem gì cơ?”

“Nói chung không phải để anh xem GV, dù sao anh cũng không thích nó.” Lục Hạo mở một browsers, sau đó đưa cho Vu Hưởng Nam, “Anh cứ tra lịch sử của hai ngày qua đi.”

Vu Hưởng Nam tiện tay mở trang download.

“A a a, không phải cái này.” Lục Hạo gào lên, liền nhanh chóng lấy tay che màn hình, khiến Vu Hưởng Nam phì cười.

“Phía dưới, phía dưới, anh xem cái ở dưới ấy.”

Vu Hưởng Nam liền bỏ qua mà kéo xuống dưới,

— “Tuyển dụng ở Bắc Kinh”

Xuống chút nữa

“Cuộc thi nhân viên công vụ Bắc Kinh”

Xuống chút nữa

“Công việc ngắn hạn ở Bắc Kinh khá ổn”

Xuống chút nữa

“Kỳ thực, em rất muốn hỏi bạn của anh có phải lo được đường hay không, nếu được thì có thể điều em qua đó không, nếu được thì tốt, còn nếu không thích công việc bên đó, em sẽ đi buôn bán. Em có mấy người bạn cũng làm vật liệu xây dựng, đang chuẩn bị để em qua đó nhận thị trường tiêu thụ, gần đây ngành này cũng hot, mà bạn của em cũng làm rất tốt, em vừa hỏi liền nói em biết. Lúc anh đi em cũng muốn đi rồi, cảm thấy dù sao thế giới này cũng khó có việc vẹn toàn đôi bên. Muốn ở bên nhau, chắc chắn sẽ có một bên phải hy sinh, nếu không tất cả mọi người sẽ không ai chịu lui bước, nói chia là chia rồi. Em luyến tiếc anh, sau này đi đâu mà gặp được một người như anh đây. Đương nhiên chủ yếu cũng nghĩ là một người tốt như em, sợ rằng đời này anh sẽ không gặp được người thứ hai, nếu như anh không có em, thật là nhiều thâm, nhiều cô đơn, nhiều ...”

Vu Hường Nam ôm lấy cậu, đôi môi ấm áp liền ngăn lại lời cậu định nói.

Hơn nửa ngày, Lục Hạo nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Được rồi, hiện tại anh đã trở về, em cũng không cần phải tìm việc chi nữa.”

“Có phải em nghĩ anh rất ích kỷ, luôn muốn đồng thời cả hai không? Anh cảm thấy bản thân không hề đúng tí nào, rõ ràng chết sống muốn đi Bắc Kinh, kết quả là trách em thay lòng.”

“Quả là hơi ích kỷ.”

Vu Hường Nam chờ mong một lời dỗ ngon dỗ ngọt, ai ngờ lại nghe được một câu nói thật lòng, khiến anh nhất thời không thích ứng kịp. Lục Hạo nở nụ cười. “Em chỉ là dân thường, anh ở bên em lâu như vậy, càng lúc càng tầm thường, có chút ích kỷ rồi.”

Vu Hường Nam xấu hổ cười: “Vậy trước đây anh trong mắt em, là một người không phạm thể trần à?”

“Nói đúng hơn là y như tiên nữ.”

Vu Hường Nam nghe được hai chữ “Tiên nữ”, trong lòng như đập phải mìn, liền đưa tay chuẩn bị tát cậu.

Lục Hạo một tay luồn dưới nách Vu Hường Nam một tay nắm lấy tay anh, sau đó dùng hai tay ép chặt lại, đây là một chiêu khá là hạ lưu, thật ra là do cảnh sát học tập khi phải đối phó với mấy tên lưu manh, đương nhiên cũng có người nói là do cảnh sát học từ mấy tên tiểu lưu manh mà ra. Vu Hường Nam chỉ cảm thấy nách tê rần, là do bị chặn ngang người, đây là lần đầu tiên anh thấy chiêu này, nên không biết phá giải thế nào.

“Tiểu biệt thắng tân hôn đi, lão Vu, chúng ta trên giường đại chiến ba trăm hiệp nha.”

“Trước đây em cả đêm cũng hơn 600 hiệp, giờ biến thành 300, có phải em già rồi không? Không nổi à?”

“Không phải 300 hiệp còn lại dành cho anh sao, nếu không mình em cả đêm thì dài lắm đó.”

... Ba trăm hiệp ...

Trong thời gian yêu thương đánh nhau kịch liệt, đột nhiên Vu Hướnɡ Nam phát hiện con chó mặt xệ trong nhà đang ngồi xồm đầu giường nhìn bọn họ, nhìn đôi mắt của nó, khiến cho anh quả thật muốn sụp đổ.

Lục Hạo quay đầu lại, khuôn mặt cũng đỏ lên, cảm giác như trong lúc cha mẹ đang XXOO, thì lại thấy con mình đứng đó. Cậu cả người xích lõa nhảy xuống giường, kéo cả người đầy nếp nhăn của con chó mặt xệ, bỏ nó nhốt ngoài phòng khách.

Lúc trở về Lục Hạo cười hề hề, “Này, lúc đó anh nghe thấy em nói cùng Tiểu Thặng ngủ chung giường, ở chung phòng, khuôn mặt anh đen như màu đất vậy, ôi chao, em cười chết mất.”

Vu Hướnɡ Nam liếc nhìn cậu: “Vậy trước đây em ở chung với lão đại đã nhiều năm như thế, lúc anh biết chẳng phải rất bình tĩnh hay sao?”

“Ổn cao lớn thô kệch như vậy, sao em có thể coi trọng ổng chứ?” Lục Hạo suy nghĩ một chút, rùng mình một cái.

“Lúc trước em coi trọng anh, vì anh đẹp sao?”

“Cũng có một chút.”

“Nông cạn!” Tàn bạo.

“Chủ yếu là khí chất, cách nói năng! Kỳ thực em là người xem trọng nội hàm! Thật đó!”

Vu Hướnɡ Nam “Nga” —— một tiếng, “Kỳ thực không có gì cả, đối tượng của anh, đầu tiên là phải đẹp, nếu không thì khỏi bàn. Em đẹp như vậy là được rồi, còn gì mà khí chất, cách ăn nói, không cần thiết.”

Lục Hạo đau khổ cười, “Anh là đang khen hay đang chửi em vậy?”

“Mỗi cái một nửa.”***** **TOÀN VĂN HOÀN** *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quai>